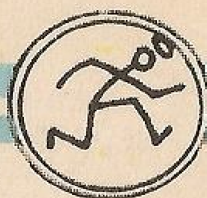
LESLIE CHARTERS

Sus mîinile Simon Templar

LESLIE CHARTERIS

SUS MÂINILE SIMON TEMPLAR

Coperta

R. PEȚA

Versiune 1.0

EDITURA CULT-ROM
BUCUREŞTI 1991

SIMON TEMPLAR ŞI CEAIUL MIRACOL

I

Întâmplarea a adunat, de la începutul acestei aventuri a Sfântului, o seamă de evenimente a căror coincidentă este surprinzătoare. Aceste evenimente cu deznodământ fericit, au dus la prinderea unei bande de răufăcători, care făcuse multe zile fripte lui Claude Eustace Teal, inspector principal la Scotland-Yard.

Teal şedea la o masă într-un local modest, în faţa unei ceşti cu ceai. Scotland-Yard-ul era la câțiva paşi mai încolo.

Inspectorul îşi băuse ceaiul şi citea un ziar. Fața nu-i strălucea de mulţumire ca de obicei; mesteca puţin chewing-gum fără entuziasm şi ochii îi trădau stoicul efect ce-l făcea pentru a-şi înfrâna suferinţa. Făcea impresia unui vițel la poarta nouă.

După puţin timp, puse ziarul pe masă şi râmase nemişcat, privind fix ceaşca de ceai. Era într-o duminică pe seară şi Teal era singurul client la acea oră.

Uşa se deschise brusc şi inspectorul tresări. Desigur că Mr. William Kennedy, comisar la Scotland Yard, n-avea intenţia să aresteze pe cineva.

— Ei bine, prietene! strigă el. Ce faci mutra aceasta? Ţi-a rămas vreun os în gât? Sau te gândeşti la Templar?

Teal îl privi înciudat. Nu se aştepta ca Kennedy să-i umple până la ultima picătură cupa de amărăciune şi câteva clipe, arătă ca un biet animal care caută un colţ liniştit, unde să poată muri în pace.

— Nu, răspunse el în cele din urmă, nu mă gândesc la Templar. Nu l-am văzut de câteva săptămâni. Nu ştiu ce mai învârteşte şi de altfel mi-e tot una.

Kennedy surprins, ridică sprâncenele.

— Iartă-mă, spuse el, credeam…

— Ce? Credeai? îl întrerupse Teal furios, uitând că se adresa unui superior.

— Hm! Aşa, dar tot n-ai dat încă de urmele bandei de spioni pe care o cauţi de cincisprezece zile, făcu mai îmblânzit Kennedy.

Teal dădu din umeri. Necazul lui era de natură pur personală: avea dureri groaznice de stomac.

De câteva zile crizele se înrăutăţiseră şi poliţistul se gândea cu spaimă la ora mesei. Chiar în acea zi, nu mâncase nimic la prânz, dar după amiază, pe la patru, pleznind de foame, înghiţise pe nerăsuflate un brioş cu cremă şi acum suferea de dureri atroce.

— Dă-mi un ceai! comandă Kennedy, chemând chelnăriţa. Adu-mi câteva brioşi şi deschide aparatul de radio.

Teal auzind de brioşi, închise ochii cu o strâmbătură de dezgust. Îi venea s-o ia la goană, dar rămase ţintuit locului, auzind anunţurile de publicitate transmise la radio.

— *...acest ceai minunat, nu numai că face să înceteze durerile de stomac ci le vindecă pentru totdeauna. Primim zilnic sute de scrisori de la admiratorii acestui…*

— Cerule, suspină Teai, ce tot îndrugă acolo?

— E Radio-Cavados, explică Kennedy. Duminica, acest post de emisiune, instalat pe continent, dă concerte vesele şi anunţuri publicitare, căci posturile engleze nu transmit în această zi decât muzică clasică.

— *...Ceaiul Miracol,* urmă speaker-ul. *Reţineţi acest nume: Ceaiul Miracol. Îl găsiţi la toate farmaciile sau la sediul Companiei Ceaiului Miracol, Victoria Street, 909, Londra. Cumpăraţi*

chiar astă seară un pachet de Ceai Miracol. Vom transmite acum un cântec al orchestrei ceaiului Miracol.

— *Ceaiul Miracol!* bângui Teal. Ce înţeleg ei prin asta? Cum ar putea ceaiul acesta să vindece durerile de stomac? Şi…

Uşa se deschise din nou, întrerupându-l. Inspectorul Peters, asistentul lui Kennedy, intră înăuntru şi se îndreptă spre acesta.

— Omul nu era acolo, rosti el.

— Nu-i nimic, răspunse Kennedy, ia loc. Lui Teal îi e rău de la stomac.

Teal, roşu la faţă, se sculă.

— Scuzaţi-mă. Trebuie să mă duc acasă.

— Nu uita să-ţi cumperi un pachet cu *Ceai Miracol,* glumi Kennedy.

Inspectorul ieşi mânios din local şi se îndreptă spre Victoria Street, pentru a se duce acasă pe jos. Acest exerciţiu îi făcea bine.

Se înserase.

Fie că încă îi mai răsunau în urechi cuvintele speaker-ului, fie că se afla pe Victoria Street, Teal se opri înaintea unei farmacii, cu ochii fixaţi pe un afiş pe care nu-l observase niciodată până acum, deşi trecea zilnic prin faţa lui.

SUFERIŢI DE STOMAC?
luaţi
CEAIUL MIRACOL
2 şilingi pachetul

Aruncă priviri furişe în dreapta şi în stânga, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie surprins şi intră brusc înăuntru. Un tânăr în halat alb îl privi întrebător.

— Un pachet de *Ceai Miracol,* murmură Teal, ca şi cum ar fi cerut vreun drog interzis de lege.

Tânărul ezită o clipă, apoi se întoarse şi luă dintr-un raft un pachet învelit în hârtie galbenă.

Inspectorul, cu un gest brusc, apucă pachetul, îl băgă în buzunar, plăti şi ieşi repede, ca urmărit de

furii. Era atât de grăbit să iasă, încât se ciocni de un client care tocmai intra. Acesta se feri, ascunzându-şi faţa.

Cinci minute mai târziu, Teal intră într-o stradă strâmtă, mergând spre casă. Se întunecase complet. Strada era pustie. Teal auzi în urma lui un zgomot de paşi precipitaţi dar nu întoarse capul. Zgomotul se apropia… încă puţin, mai mult… apoi, inspectorul primi o lovitură în creştet şi se prăbuşi grămadă, fără cunoştinţă.

II

Sentimentele lui Simon Templar faţă de Teal, oscilau între două puncte deosebite. Mai întâi, viaţa n-ar mai fi avut niciun rost pentru el, dacă n-ar fi existat Teal, căruia să-i joace festă după festă, scăpându-i mereu din mâini. Totuşi, de multe ori, Sfântul socotea că inspectorul îi face multe zile fripte. Între aceste două stări ale sufletului, Simon regreta adeseori umilirile ce i le aducea bătrânului său adversar şi alteori, era tentat să-i spargă capul ca să scape de el.

Una din coincidenţele de care am vorbit la început, a fost ca Sfântul să se afle la volanul automobilului său şi să treacă prin acea stradă pustie, chiar în clipa când Teal îşi pierdea cunoştinţa.

Agresorul inspectorului mai era încă aplecat asupra lui, când Simon opri brusc maşina lângă el. Acesta ezită câteva clipe între a fugi sau a încerca să reziste. Dar zărind statura atletică a eroului nostru, care se coborî iute din automobil, întoarse spatele şi o luă la goană din răsputeri.

Sfântul se avântă după el, fără să bănuiască că victima era Teal. Dar, după doi paşi, Simon aruncă o privire asupra inspectorului şi se opri brusc, observând că era veşnicul său duşman. Acest scurt răgaz ajunse ca agresorul să-şi continue fuga şi să

dispară. Când se gândi să-l urmărească, fu prea târziu.

Scoţând un suspin, se aplecă asupra lui Claude pentru a vedea ce-i cu el. O scurtă cercetare lămuri pe Simon că Teal mai respira încă. Aventurierul se afla în dilemă. Dacă va fi acuzat de a fi atacat pe Teal? Totuşi, amorul lui propriu nu-l putea face să lase în drum pe inspector.

Ridică corpul poliţistului şi-l duse la maşină; apoi, luă de jos pălăria acestuia şi un pachet care-i căzuse din buzunar, aruncându-le pe banchetă. Se aşeză la volan şi câteva minute mai târziu, se opri înaintea locuinţei inspectorului.

Teal deschise ochii.

Sfântul aprinse o ţigară şi privi pe Claude cu reproş.

— Nu ţi-e ruşine? făcu el. Să te îmbeţi, la vârsta ta şi încă într-o duminică!

— Aşadar, tu ai fost? mormăi Teal.

— Nu te înţeleg, drăguţule, spuse Simon.

— Tu m-ai urmărit, reluă inspectorul, şi m-ai lovit pe la spate. Dacă socoţi că-mi poţi scăpa de data aceasta, te înşeli!

— Claude, murmură Sfântul, mă acuzi?

— Oh! Nu, suspină Teal, roşu de mânie. Fără îndoială că a fost altul, care a coborât din cer cu paraşuta.

Sfântul oftă.

— Nu vreau să te contrazic, spuse el, dar pentru care motiv te-aş fi atacat? Nu te-am mai văzut de câteva săptămâni. N-ai făcut nimic, ca să-ţi atragi mânia mea. Şi chiar de aş fi fost eu, crezi că aş fi fost nebun să mă dau de gol, prin prezenţa mea? Haide, Claude, ce dracu, gândeşte-te puţin!

Teal îşi pipăi capul cu vârful degetelor şi se strâmbă de durere.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el în cele din urmă.

— Nu ştiu nimic. Am văzut un individ care te-a doborât cu un baston de cauciuc. Voiam să-l întreb

ce răfuială are cu tine dar s-a evaporat. Te-am pus în automobil şi te-am adus aici.

Inspectorul îşi regăsi sângele rece. Înţelese că nu Sfântul îl atacase şi fu cuprins de ciudă.

— Cine m-a lovit?

— Habar n-am. Îmi închipui însă că există în Londra o groază de prieteni de-ai tăi, care vor plăti scump faptul de a te doborî în plină stradă.

— Cum arăta?

— Era întuneric beznă, Claude, şi mi-a arătat numaidecât fundul pantalonilor. Tânăr şi de statură mică.

— În orice caz, sunt nevoit să-ţi mulţumesc, mormăi Teal.

Nu-i plăcea să rămână dator cu ceva faţa de Simon. Afară de asta, stomacul începu să-l tortureze din nou şi capul îi fierbea ca un cazan. Coborî greoi din maşină şi-şi luă pălăria.

— Bună seara.

— Bună seara, Claude, răspunse vesel Sfântul. Îmi ştii adresa. Când vei avea nevoie de ceva…

Teal nu-l învrednici cu niciun răspuns; urcă încet scările, deschise uşa şi dispăru în casă.

Sfântul puse în mişcare motorul şi-şi văzu de treabă, fluierând o melodie mondenă.

*

Două ore mai târziu, când Simon intră cu automobilul în garajul din Cornwall House, piciorul se împiedică de ceva şi tânărul ridică pachetul galben pe care Teal îl uitase în maşină.

Sfântul îl luă, citi eticheta şi zâmbi. Descoperirea dispensei lui Teal, dădea lui Simon noi subiecte de batjocură.

În timp ce urca cu ascensorul, citi extraordinarele calităţi ale *Ceaiului Miracol*. Şi pe măsură ce citea, îi veni o idee cu care ar putea râde de Claude. Pentru că era vorba de un ceai miraculos, Teal se aştepta la minuni din partea lui. Simon va face în aşa fel ca amestecând în ceai

câteva foi uscate dintr-un purgativ eficace, să mărească puterea acestui ceai…

Intrat în cameră, Sfântul deschise pachetul cu precauţie ca să nu se observe urmele intervenţiei sale şi… rămase uluit. Înăuntru nu era nici urmă de ceai, ci numai nişte suluri de hârtie. Sfântul desfăcu unul, socotind că erau mai multe doze de ceai. Dar nu.

Brusc, Simon se opri, cu privirea fixă şi sprâncenele încruntate. Zărise nişte bilete de bancă, în valoare de cincizeci de lire sterline unul.

— Hm! Aşadar, acesta să fie *Ceaiul Miracol?* Dacă aş mai avea două pachete de astfel de ceai, cred că n-aş mai avea niciodată dureri de stomac.

Erau treizeci de bilete, adică o mie cinci sute lire, în bancnote autentice.

O mână se aşeză uşor pe umărul Sfântului. Întorcându-se, zări pe Patricia Holm.

— N-am auzit când te-ai întors, începu ea…

Se întrerupse cu ochii ţintă la bancnote.

— Ai jefuit vreo bancă? întrebă ea în cele din urmă.

— Nu, răspunse el, râzând.

— Hm! Când vor veni sa te aresteze?

Simon o privi şi zâmbi.

Părul auriu al tinerei femei avea culoarea spicului de grâu copt; ochii albaştri îl priveau râzând.

— Nu ştiu dacă vei avea acest noroc să scapi de mine, răspunse el şi întinse Patriciei pachetul.

Ea citi. Ce scria pe el şi dădu din umeri.

— Nu pricep, murmură ea.

— Nici eu, răspunse aventurierul. N-am avut când să mă gândesc la asta.

— Bancnotele sunt adevărate? făcu ea.

— Fără nicio discuţie.

— Sunt economiile lui Claude?

— Tot ce se poate. Ştiu că are un cont la bancă, totuşi nu pot înţelege de ce şi-ar ascunde banii într-un astfel de pachet.

— O fi vreun corp delict. Are vreo anchetă în curs de cercetare?

— Nu ştiu. Pachetul însă era închis. De unde ar fi ştiut că el conţinea bancnote dacă nu l-a deschis?

Patricia ramase pe gânduri.

— S-ar putea sa fie în solda vre-unei bande şi aceasta să-i fie parte. I s-ar putea plăti fără niciun risc în acest fel.

— Nu, făcu Sfântul. Teal greşeşte adeseori, dar e cinstit, chiar ridicol de cinstit. Dacă ar fi ştiut ceea ce era în pachet l-ar fi pus în buzunar şi nu l-ar fi uitat în maşină.

— Poate că n-a vrut să se trădeze.

— Nu-i nici asta.

Pat dădu plictisită din umeri.

— Atunci? întrebă ea.

— Claude habar n-avea ce este în pachet. Îi era rău de la stomac şi a cumpărat un *Ceai miracol* înainte de a se duce acasă, cu intenţia de a-i încerca extraordinarele calităţi. Cred că acest pachet nu-i era destinat lui. Vânzătorul s-o fi înşelat. Numaidecât după plecare lui Teal, cel ce trebuia sa-l primească a sosit şi el, iar vânzătorul, observând greşeala comisă s-a luat după el. Tocmai îl scotocea, când am dat peste el… Teal, înainte de a intra în casă, nu s-a mai gândit la pachet şi l-am găsit în automobil, la garaj…

Ochii Sfântului străluceau ciudat. Aceasta se întâmpla ori de câte ori mirosea vreo aventură. Pat îl cercetă fix câteva clipe: ştia că era inutil sa mai discute.

— Ce s-o fi ascunzând sub misterul acesta? făcu ea cu jumătate de voce.

— Şi eu aş vrea să ştiu, spuse el. Aş vrea mai ales sa fiu ascuns într-un colţ al magazinului de unde a fost cumpărat acest *Ceai Miracol*…

Fără nicio îndoiala, Simon nu era prea departe de adevăr. În vreme ce Sfântul făcea ciudata descoperire, la farmacie agitaţia atinsese punctul culminant.

Mr. Henry Osbett, proprietarul farmaciei din Victoria Street No. 909, unde se găsea sediul Companiei *Ceaiului Miracol,* era un individ înalt, cu o alură distinsă. Avea o mustaţă neagră şi pe nas purta nişte ochelari. Emoţionat la culme, îşi pierduse calmul şi asculta nerăbdător explicaţiile vânzătorului.

— De unde puteam să ştiu? protestă tânărul. A venit chiar la ora exactă şi nu-l văzusem niciodată pe Nancock. Nu aveam intenţia să-i dau pachetul fără parolă, dar mi l-a smuls din mână şi a ieşit ca un bolid.

— Asta nu te scuză, mârâi farmacistul, mângâindu-şi mustaţa. Ar fi trebuit să-i iei pachetul după ce l-ai doborât, mai ales că ai văzut că era inspectorul Teal.

— Individul care a sărit din automobil era de trei ori mai puternic ca mine, gemu vânzătorul. M-ar fi ucis!

— Cel puţin m-ar fi scăpat pe mine de grija aceasta, termină Osbett.

Vânzătorul păli şi tăcu.

Privirea farmacistului râmase o clipă fixata pe el; apoi, Osbett îi întoarse spatele şi se îndreptă spre fundul prăvăliei. S-ar fi spus că se duce să caute o secure, pentru a-şi pune planul în aplicare. Urcă însă scara care ducea la primul etaj şi intră într-o cameră, ce-i slujea de birou. Nu se vedeau acolo decât o masă plină cu hârtie şi două scaune. Osbett se opri în faţa mesei şi aprinse o ţigară.

Farmacistul era totodată neliniştit şi furios, dar îşi recăpătă curând sângele rece. Era convins că plecarea grăbită a lui Teal cu pachetul nu era premeditată căci în cazul acesta, poliţia ar fi trebuit să-l viziteze de mult. Era o simplă coincidenţă. Cu toate acestea, când inspectorul va deschide pachetul, va descoperi bancnotele. Prin asta n-ar putea să-i facă nimic, dar va fi supravegheat şi i-ar stânjeni afacerile. O singură şansă îi rămâne: ca

Teal să nu deschidă imediat pachetul şi pentru a exploata şansa, trebuia să lucreze fără zăbavă.

Fără să mai stea pe gânduri, Osbett ridică receptorul şi formă un număr.

*

Simon întârzie un sfert de oră la o drogherie. Când se înapoie, avea câteva pachete pe care le aşeză pe-o masă. Întinse un ziar şi le vărsă conţinutul, apoi amestecă totul bine, sub privirea dispreţuitoare a Patriciei.

— Da, ştiu, mormăi ei. Totdeauna m-ai crezut un idiot. N-ai priceput ce vreau să fac?

— Nu încă.

— Ascultă atunci: Teal a cumpărat un pachet de ceai, pe care l-a uitat în automobilul meu şi ţin cu tot dinadinsul sa i-l înapoiez. Numai că, cum nu am *Ceai Miracol* şi nu îi ştiu compoziţia, vreau să fac chiar eu un amestec miraculos.

— N-aveai decât să cumperi un alt *Ceai Miracol*. Era mai uşor.

— Nu. Prefer compoziţia mea şi te asigur că îşi va face efectul.

Umplu pachetul în care găsise bancnotele, îl închise şi făcu în aşa fel încât părea că nu mai fusese deschis.

— Ce-ai să faci dacă Claude moare otrăvit? întrebă Pat.

— Îi voi trimite o coroană din flori de ceai.

Sfântul puse pachetul pe masă şi se aşeză într-un fotoliu.

— Acum, spuse el, să dăm de urma acestei afaceri.

— Ce vrei să spui?

— Că vreau să încerc să descopăr de unde a cumpărat Teal o mie cinci sute de lire, cu doi şilingi. E o adresă interesantă de ştiut: vom cumpăra în fiecare săptămână câte-un astfel de pachet şi în curând voi bate pe umăr cu dispreţ pe Rockefeller.

Ridică receptorul telefonic şi formă numărul lui Teal. Inspectorul răspunse numaidecât.

Alo, spuse Sfântul, sper că nu te deranjez, Claude.

Simon se mira că receptorul nu se refăcu în ţăndări, dar membrana sensibila a microfonului vibra intens.

— Cine e acolo? urlă poliţistul?

— Cum îţi merge cu stomacul? răspunse Simon.

Teal nu mai repetă întrebarea. Numai un singur om îi putea pune o asemenea întrebare, chiar în clipa când socotea că va adormi. Capul şi stomacul îl torturau necruţător, aşa că mânia lui era explicabilă.

— Ce mai vrei? mormăi el.

— Dar bine Claude, mă îngrijesc de stomacul tău. Nu-mi place să suferi.

— Cine ţi-a spus ca mi-e rău de la stomac?

— Înspăimântătoarea mea putere, de deducţie, Teal, se umflă în pene Sfântul, abia potolindu-şi râsul. Nu mi-ai spus până acum niciodată că obişnuieşti să bei *Ceaiul Miracol.*

— Oh! murmură inspectorul.

— L-am găsit în maşină după plecarea ta furtunoasă şi am citit că vindeca bolile de stomac, colicii, limbricii, negii, etc… etc… Habar n-aveam că suferi de toate acestea, Claude!

III

— Nu-i adevărat! strigă Teal. Am auzit din întâmplare la radio vorbindu-se de acest ceai, şi, în drum spre casă, am intrat într-o farmacie şi mi-am cumpărat un pachet, ca să încerc. Nu mă simt prea bine de câteva zile şi…

— Atunci, desigur, răspunse milos Sfântul, trebuie să iei ceva. Am să-ţi trimit numai decât ceaiul şi dacă vrei un masaj, nu te jena.

— Nu, mulţumesc Templar, făcu inspectorul. Mi-e prea somn acum. Adu-mi-l altădată.

— Cum vrei, Claude. Ce-ar fi să vii mâine la patru, la Mayfair? îţi convine?

— Trimite-mi-l sau mai bine aruncă-l. Am să cumpăr altul. Nu vreau să te deranjez.

— Oh, Claude, atât de puţin mă cunoşti? Ne întâlnim mâine la patru, da? La revedere.

Simon puse receptorul în furcă şi aprinse o ţigară. Aflase ceea ce voise. Teal cumpărase pachetul în drum spre casă şi Sfântul ştia că mergea totdeauna pe aceleaşi străzi, adică Parlament Square şi Victoria Street. Dacă existau mai multe farmacii pe acest parcurs, va proceda prin eliminare.

— Ei bine? făcu Patricia.

— Ei bine, aveam dreptate. Claude nu dă pachetului nicio importanţă. L-a cumpărat întâmplător.

— Eşti sigur? Poate bănuieşte că ai desfăcut pachetul.

Sfântul clătină capul.

— Nu. Îl cunosc pe Claude, spuse el ridicându-se. Haide cu mine să căutăm farmacia care face miracole.

Câteva minute mai târziu, amândoi se plimbau pe cele două străzi. Nu exista decât o singură farmacie şi Simon citi firma: *„Henry Osbett and Co”*

— Du-te Pat, rosti el, şi cumpără un pachet cu *Ceaiul Miracol.*

— Şi dacă voi fi ucisă?

— Voi telefona după o ambulanţă, cum voi auzi detunătura.

După câteva clipe, ea se întoarse cu un pachet galben.

— Cum arată Osbett? întrebă Simon

— Ca toţi oamenii, dacă el a fost cel ce m-a servit. De ce nu te-ai dus singur?

— Voi avea mai târziu ocazia să-l văd. Nu te-a întrebat nimic?

— Nu.

Sfântul luă pachetul, îl pipăi şi-l sună la ureche.

— Să luăm un cocktail undeva, spuse el, şi-l vom deschide, pentru a vedea milioanele.

Într-un colţ al barului *„Florida”* îl desfăcu şi observă că era ceai sau ceva asemănător. Simon scoase un suspin de regret şi chemă chelnerul pentru a arunca conţinutul.

*

Simon Templar avea somnul unui copil de leagăn: trăsnetul nu l-ar fi putut deştepta. Dar erau anumite zgomote, care îl deşteptau imediat.

Deschise deci ochii, în acea noapte, fără ca ritmul respiraţie sale să se schimbe. Aruncă o privire spre acele luminoase ale pendulei şi zări că adormise numai de două ore.

Cineva se mişca alături de dormitorul lui în salon.

Sfântul îşi luă revolverul şi coborî din pat, uşor şi fără zgomot ca o fantomă. Ieşi cu precauţie în vestibul şi se îndreptă spre uşa salonului: era întredeschisă şi se zărea o rază de lumină. Simon intră încet în salon. În picioare, lângă masă, era un individ ce răscolea printre hârtiile aflate acolo. Reţinându-şi răsuflarea, aventurierul se apropie de el, cu paşi uşori. Ajuns în spatele lui, Sfântul se aplecă spre urechea acestuia şi brusc, strigă:

— Hau!

Intrusul nu suferea de inimă şi nu se prăbuşi la pământ. Dimpotrivă, se întoarse pe neaşteptate şi încercă să se apere. Dar Simon îi răsuci braţul ce ţinea un cuţit şi-l aruncă de perete.

— Nu te porţi cumsecade, tinere, murmură el. Ştii bine că nu pot vedea arme în faţa ochilor.

Un zgomot uşor se auzi şi un val de lumină inundă camera. Patricia aprinsese lumina. Stătea în pragul uşii, într-o pijama albastră şi-şi freca ochii.

— – Scuză-mă, spuse ea. Nu ştiam că ai invitat pe cineva.

Sfântul se aşeză pe un scaun şi scrută atent faţa agresorului, care, ridicându-se de jos, îşi scutura hainele, mormăind câteva înjurături. Era de statură mică, dar lat în spate, cu părul roşu şi o cicatrice pe obrazul drept.

— Cum, făcu pe miratul Simon, nu-l cunoşti pe prietenul meu Red McGuire? Vine tocmai din închisoarea Parkhurst, unde a stat pentru un furt prin efracţie. Trebuie să fi auzit de perlele şi diamantele tale şi a venit să le vadă. Pentru ce n-ai sunat Red?

McGuire îşi revenise şi-şi freca creştetul capului.

— Du-te dracului! mormăi el. Nu-i nevoie sa-şi baţi joc de mine. Cheamă sticleţii!

IV

Simon, intrigat, se gândi:

Hoţii, nu prea obişnuiau să-l viziteze: îi cunoşteau doar destul de bine reputaţia. Totuşi, un om ca McGuire ştia ce face. Nu intra, nicăieri, fără a lua măsurile necesare. Atunci?

Simon aruncă o privire cercetătoare în jur. Nimic nu fusese atins. Afară numai…

Templar zări pe masă, pachetul de ceai pe care-l umpluse el însuşi şi pe care avea de gând să-l dea lui Teal şi pe covor… un alt pachet de ceai Miracol, care nu fusese acolo înainte de a se culca.

Sfântul pricepu şi zâmbi mieros.

— De ce mă judeci greşit, Red? spuse el. Doar n-o să bem împreună câte un pahar de ceai.

— Ce ceai? murmura pungaşul.

— *Ceaiul Miracol,* spuse Simon cu voce dulceaga; balsamul care vindecă bolile de stomac. Red, ceea ce aveai de gând să faci nu-i frumos.

Vrei să-mi iei ceaiul meu şi să-mi laşi o imitaţie în loc.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, rosti McGuire.

— Nu se poate, zâmbi Sfântul. Haide, haide, vei auzi multe lucruri cât vei sta cu mine.

Simon se sculă, luă un fotoliu şi-l aşeza lângă Red.

— Stai jos, spuse el. Am impresia ca discuţia noastră va fi lungă.

Mai ţinea încă în mână revolverul şi McGuire fu nevoit să asculte.

— Pat, continuă aventurierul, sunt nişte cătuşe în sertarul meu. Adu-mi trei perechi: una pentru mâini şi câte una pentru fiecare picior, pe care le vei prinde de fotoliu.

— Ce vrei să faci? făcu îngrozit McGuire.

— Vei vedea, răspunse Sfântul. Pune mâinile la spate. Aşa. Mulţumesc. Apropie picioarele de fotoliu.

Cu fruntea îmbrobonată de o sudoare rece ca gheața, Red ascultă.

Simon puse revolverul pe masă şi-şi aprinse o ţigară.

— Îmi pare rău că sunt nevoit să întrebuinţez forţa, pentru a-ţi împrospăta memoria, spuse el. Cu adevărat, nu vrei să-ţi aminteşti de nimic?

McGuire îi privi fix, fără să răspundă.

— Pat, spuse Sfântul, caută-ţi fierul de frizat şi încălzeşte-l.

Red clipi nervos din ochi.

— Cheamă sticleţii! strigă el. Asta-i tot ceea ce ai dreptul să faci.

Simon se îndreptă spre el şi dintr-o mişcare îi desfăcu cămaşa la gât. McGuire ridică capul. Văzu zâmbetul lui Templar şi privirea rece a ochilor săi albaştri. Red nu era fricos, dar îl cunoştea pe Sfânt.

— De ce nu-mi laşi timp să răspund? mârâi el.

— Pat, strigă Simon peste umăr.

Patricia Holm apăru în prag.

— Încălzeşte fierul spuse el. E dispus să vorbească, dar şi-ar putea schimba gândul.

Apoi se adresă prizonierului.

— Să vedem. Ce ştii despre *Ceaiul Miracol?*

— E pentru prima dată când aud de acest nume, grăi Red. Mi s-a dat acest pachet, ca să-l schimb cu altul la fel, pe care trebuia să-l găsesc aici. Asta-i tot.

— E tot ceea ce ţi-a spus Obsett?

— Obsett? Nu-l cunosc.

— Atunci, cine ţi-a spus să vii aici?

— Habar n-am. Când am ieşit de la răcoare, nişte prieteni m-au recomandat unui individ, pentru care lucrez din când în când. Nu-i ştiu numele. Primesc ordinele prin telefon, la un bar unde sunt mai tot timpul.

— Nu-l cunoşti?

— Nu. Nu-i ştiu decât numărul de telefon, unde îl pot găsi. Berkeley 31.00.

Sfântul îl privi fix. Spusele lui McGuire i se păreau plauzibile şi pungaşul părea sincer.

— Cum arată individul?

— E înalt şi pare străin. Are o barbă neagră.

Şi aceasta părea posibil. Obsett se ascundea cu grijă.

— Cum a ştiut el că aveam un pachet de *Ceai Miracol?* întrebă Sfântul.

— Nu ştiu.

Pat intră în salon, ţinând în mână fierul de frizat, înroşit la vârf.

— Ai venit la timp. Red pare că-şi pierde iar memoria.

— Stai, strigă McGuire, cu buzele uscate. Am auzit o convorbire… la telefon…

— Unde? întrebă Sfântul.

— În prima casă în care am intrat astă seară. Omul era în pat şi vorbea la telefon. L-am auzit numindu-te: Templar. Am telefonat la 31.00 şi mi s-a spus să vin să caut aici.

Simon îşi amintea de convorbirea avută cu Teal. Red n-o putuse născoci.

Acum Sfântul pricepu ce se petrecuse în spiritul lui Obsett. Acesta ştia că cineva venise în ajutorul lui Teal. Salvatorul condusese pe inspector până acasă la el. Şi dacă cineva telefonează poliţistului cu privire la un pachet de ceai, era uşor să se reconstituie evenimentele.

— Red, făcu deodată Simon, ce-ai zice dacă am împărţi pe jumătate pachetul de ceai?

McGuire îl privi surprins.

— Ce să fac cu el?

— Nimic, dacă ai stomac bun, răspunse Sfântul fără să insiste.

Răspunsul lui Red era normal. Obsett nu încredinţase lui McGuire secretul: nu voise să-l tenteze. Simon rămase gânditor. Obsett şi Co. aflaseră de intervenţia lui şi începuseră să lucreze contra lui.

— Dacă te-ai întoarce la închisoare, ţi-ai pierde locul, nu-i aşa?

— Desigur, răspunse Red privindu-l cercetător.

— Ai telefona omului tău pentru mine?

McGuire, surprins, murmură îngrozit:

— Imposibil. Dacă află că l-am trădat…

Sfântul ridică din umeri.

Cum vrei, făcu el, dar unul din noi tot va telefona. Dacă acela sunt eu, voi chema postul din Wine Street şi vor veni să te ia. Judecătorii te vor condamna la cel puţin trei ani, având în vedere trecutul tău.

— Ce vei face dacă telefonez? îl întrerupse el.

— Îţi dau pe loc o sută de lire şi-ţi dau drumul. Bineînţeles, nimeni nu va şti ce-a fost între noi.

— Telefonez, hotărî McGuire.

Simon împinse fotoliul prizonierului până lângă telefon şi formă numărul: BER 31.00.

— Vei spune bărbosului că mi-ai scotocit casa în lipsa mea şi că n-ai găsit nimic. Ai înţeles? Nici-un cuvânt mai mult!

— Bine, mormăi acesta.

Sfântul duse receptorul la ureche. Auzi un glas care-i răspunse, cu un uşor accent străin:

— Alo? Cine este?

— Alo?

Aventurierul trecu receptorul la urechea lui McGuire.

— Aici, McGuire, răspunse Red.

— Ei, bine?

— N-am găsit nimic. Pachetul nu-i aici. Sfântul a plecat şi i-am scotocit toată casa.

Urmă o scurtă tăcere.

— Bine, făcu în cele din urmă celălalt. Aşteaptă ordinele. Te voi chema mâine.

— Ai câştigat o sută de lire mai uşor decât am crezut spuse Simon, punând receptorul în furcă.

— Dacă mi-ai scoate „brăţările” acestea, spuse Red, plan.

— Nu încă, rosti Simon. Ai putea să-l previi pe bărbos, spunându-i tot. Vei rămâne aici; e mai bine de altfel, pentru tine. Sunt sigur că mâine te va căuta… şi nu pentru a te felicita.

V

A doua zi de dimineaţă, Templar intră în farmacia lui Obsett, luându-şi o mutră nu prea inteligentă. Vânzătorul, aruncându-i o privire neliniştită, se îndreptă spre el.

— Ce doreşte domnul? întrebă el.

Părea preocupat şi nervos. Simon se întrebă dacă această agitaţie era în legătură cu omul care pătrunsese înăuntru câteva clipe mai înainte şi pe care nu-l mai zărea.

Sfântul se uită în jur, cercetă vitrinele pline cu medicamente şi în cele din urmă, privirea i se opri pe o uşă din dosul tejghelii: noul venit probabil că dispăruse pe acolo.

— Am adus îndărăt nişte ceai, rosti Simon, cu un râs idiot. Un prieten, numit Teal, un detectiv foarte talentat, l-a cumpărat de aici ieri seară. N-a mai avut nevoie de el şi a vrut să-i arunce. „Pentru ce să-l arunci?” i-am spus eu. „Poate ni-l va schimba cu vreo sticlă de parfum…” Nu-i aşa că ni-l schimbaţi?

— Am… am fi bucuroşi să vi-l schimbăm… bâigui el.

— Ştiam eu! spuse Sfântul cu o mutră de imbecil. Ia te rog ceaiul şi dă-mi o sticlă de parfum.

Dar vânzătorul nu-l mai asculta. Îi smulse pachetul, murmură un „scuzaţi-mă o clipă”, şi dispăru pe uşa din spatele lui.

Sfântul sări dintr-o mişcare peste tejghea şi-l urmă.

Vânzătorul, tulburat, nu mai avusese timp să cugete mai bine. Nu se întrebase pentru ce nu venise Teal însuşi, pierzând astfel 2 şilingi. În fugă, urcă scara şi se îndreptă spre biroul unde Obsett vorbea cu individul care intrase în farmacie cu puţin înaintea Sfântului.

— De pomană te juri, Nancock! spunea Henry Obsett acestuia. Dacă ai fi venit la vreme, ieri seară…

— Am venit exact, strigă Nancock. Idiotul d-tale de vânzător e de vină, căci a dat pachetul fără parolă! Şi l-a dat încă inspectorului Teal! De ieri seară, mă tot aştept să fiu arestat. N-aş fi venit astăzi de dimineaţă…

— Chiar aşa, îl întrerupse Obsett. Cine ţi-a spus să vii?

— Am venit pentru banii mei! strigă Nancock. De ce crezi că am făcut ceea ce mi-ai cerut? pentru că am nevoie de parale. E vina mea dacă acel idiot a dai pachetul altuia? Precauţiunile d-tale sunt ridicule şi n-au slujit la nimfe. Dacă ai intenţia să mă trădezi…

— Să te trădez? îl întrerupse din nou farmacistul. Mă întreb care din noi are intenţia să trădeze pe celălalt.

Obsett vorbise ameninţător. Nancock tocmai voia să-i răspundă, când uşa se deschise brusc şi tânărul vânzător pătrunse în birou, fără să bată.

— Pachetul… pachetul lui Teal! Un individ l-a adus şi vrea să-l schimbe. Pachetul n-a fost deschis.

Nancock sări ca ars, scoţând un strigăt nearticulat.

Obsett se ridică, încet.

— Cum arată individul? întrebă el, neîncrezător.

Vânzătorul făcu un gest larg.

— Tânăr… elegant, are un aer de idiot, explică el. E tot ce-am putut observa. Nu l-am cercetat prea atent.

— Ei bine! spuse Obsett. Du-te şi mai ţine-l de vorbă. Vreau să-l văd şi eu.

Vânzătorul ieşi din birou şi se îndreptă spre scară fără să observe o umbră într-un colţ.

Obsett apucă pachetul şi-l pipăi mirat.

— S-ar spune că este intact, murmură el.

— Atunci, dă-mi banii, spuse Nancock.

— Ai avea un noroc formidabil, dacă banii ar mai fi înăuntru. Să-l deschidem.

Obsett rupse hârtia şi goli conţinutul. Câteva suluri căzură pe masă. Farmacistul luă unul, îl desfăcu şi faţa i se decoloră.

În pachet nu era nici-o urmă de bancnotă, ci o foaie de hârtie albă, cu semnul Sfântului: un desen, schiţând un sfânt.

Obsett scoase şi restul hârtii lor; toate erau la fel.

— Sfântul! murmură el.

— Nu înţeleg, făcu Nancock, aiurit.

— Sfântul a trimis acest pachet, răspunse Obsett. Dacă ştie cui erau destinaţi banii…

— N-am trimis nimic, îl întrerupse un glas batjocoritor. L-am adus eu însumi, numai din

plăcerea de a te vedea.

Simon era sprijinit cu spatele de uşă, surâzând. Cei doi oameni îl privea ca şi cum ar fi căzut din planeta Marte. Obsett îşi recapătă cel dintâi sângele rece. Cât despre Nancock, rămăsese cu gura căscată, fără să priceapă ceva. Farmacistul zărise numaidecât că Sfântul nu era înarmat şi, fulgerător, duse mâna la buzunar.

— Vrei să te sinucizi, stimabile? spuse Simon.

În acelaşi timp, făcu un pas înainte şi Obsett fu orbit. Avu impresia că, capul îi plezneşte în ţăndări sub lovitura Sfântului şi aproape că-l târî în cădere pe Nancock.

— Ajutor! strigă acesta.

Era un fel de invitaţie, căreia Sfântul îi răspunse pe loc. Nancock scoase un geamăt înfundat şi se lungi pe podea, în nesimţire.

Templar îl privi cu un aer de regret. Lucrase foarte repede şi adversarii lui erau afară din luptă… dar nu vorbiseră.

Sfântul scotoci pe Obsett şi-i luă un revolver automat. Nancock n-avea armă.

Pe când se ridică de lângă ei, auzi nişte paşi grăbiţi pe scară. Dintr-o mişcare, se puse la adăpost în dosul uşii. Vânzătorul intră ca un vârtej, gâfâind.

— Mr. Obsett… făcu el, individul a dispărut.

— Unde credeai că m-am dus? întrebă Simon, şi pentru a treia oară pumnul lui lovi năprasnic. Apoi, după ce-şi frecă degetele strâmbându-se de durere, legă cu ce găsi pe cei trei oameni, care păreau că dorm somnul de veci.

*

Un zgomot uşor atrase atenţia lui Templar. Luând din zbor un halat dintr-un cuier, coborî la repezeală în prăvălie. Un individ cu mutră vicleană privea în jurul lui cercetător. Când Sfântul intră pe uşă, acesta îl privi câteva secunde.

— Nu te-am mai văzut pe-aici, rosti el în cele din urmă.

— Sunt nou. Ce să vă servesc? răspunse Sfântul.

— Unde este Obsett?

— Doarme. Îl doare stomacul şi a băut un ceai.

Individul îl privi fix, apoi scoase din buzunar un plic, pe care-l puse pe tejghea.

— Dă reţeta aceasta numaidecât lui Mr. Obsett, şi nu pălăvrăgi.

— Prea bine! făcu Simon.

Luă plicul, împinse uşa care ducea la scară, şi în semi-obscuritatea care domnea acolo, îl deschise. O singură privire îi ajunse pentru a pricepe că nicidecum nu era vorba de vreo reţetă medicală.

Puse totul în buzunar şi reintră în farmacie.

— La ora şase va fi gata, spuse Simon.

— Bine, răspunse acesta şi plecă.

Sfântul se retrase într-un colţ şi cercetă atent documentul adus pentru Obsett. Era planul amănunţit al unui imobil, cu toate mobilele însemnate exact şi cu câteva note pe margini.

Templar înţelese dintr-o dată secretul extraordinarelor tranzacţii cu care se ocupa farmacistul.

Sistemul era extrem de simplu. Planuri, ca acel descoperit de el, erau aduse în plicuri sub formă de rețete: iar plăţile se făceau prin intermediul vânzătorului, prin pachete de ceai. Cât despre ordine, ele se făceau prin Radio-Calvados. Toate acestea se făceau fără cel mai mic pericol, chiar sub ochii altor clienţi. Numai o trădare putea pune capăt uneltirilor infernale ale lui Osbett sau întâmplarea, care făcuse ca pachetul fatal să intre în mâinile lui Teal, ajungând astfel printr-o coincidenţă de bun augur până la Templar.

Banda care lucra sub ordinile lui Osbett era perfect organizată; dar, cu ce se îndeletniceau?

Sfântul aprinse o ţigară şi, gânditor, se întoarse în birou.

Cei trei oameni îşi reveniseră şi-l priveau neliniştiţi. Simon se aplecă peste ei şi le goli buzunarele. Nu găsi nimic interesant, afară de

numele şi adresa lui Nancock, înscrise în permisul acestuia de conducere. Deschise sertarele şi cotrobăi peste tot. Nimic! Toată corespondenţa se rezuma numai la *Ceaiul Miracol*.

Ascunzându-şi decepţia, Sfântul se întoarse spre Osbett.

— Nici-un sfanţ n-ai pe-aici, Henry, spuse el. Pesemne că ţi-ai expediat banii, înainte de sosirea mea.

Vorbind, luă un coup-papier de metal şi se jucă cu el.

— Mă cunoşti, continuă el, şi ştii că sunt cam lacom, nu-i aşa? Şi-apoi, afacerile tale sunt înfloritoare. Trebuie să plăteşti. Mă mulţumesc deocamdată cu zece mii de lire, Osbett, în bancnote de câte o liră. Trimite-mi-i acasă, înainte de ora patru, după-amiază. Altminteri inspectorul Teal va fi nevoit să-ţi mai facă o vizită, şi de data aceasta nu pentru un pachet de ceai, fii sigur.

Sfântul ridică braţul şi aruncă coup-papier-ul care se înfipse în podea între cei trei oameni.

— Iată cu ce vă veţi elibera; cu puţină osteneală, veţi reuşi. La revedere.

*

Se împlinise tocmai o oră, când Templar ieşi în stradă. Patricia comandase al cincilea vermouth, când apăru Sfântul la restaurantul Duaglino.

În timpul mesei, îi povesti ce se petrecuse.

— Cu ce se îndeletnicesc? întrebă Pat.

— Nu ştiu încă. Dar pun rămăşag că e o afacere grasă. Am impresia că sunt la ceea ce mi-a spus Claude aseară. Aceşti indivizi se slujesc de publicitatea radio-fonică şi asta costă scump. Am scotocit peste tot, dar n-am găsit nimic şi pentru a-mi ascunde decepţia, am cerut bani lui Osbett.

— Crezi că va plăti?

— S-au văzut lucruri şi mai extraordinare murmură Sfântul.

VI

Numaidecât după masă, Sfântul plecă. Se duse la Staines, la uzină, unde îşi cumpără un compresor şi şi-l fixă la motor, pentru a mări viteza automobilului. La ora trei şi jumătate, după ce termină totul, se înapoie la Londra şi se îndreptă spre hotelul Mayfair, unde avea întâlnire cu Teal.

În poarta monumentală, Simon îl zări pe inspector aşteptând, încă de departe.

— Te aşteptam. Templar, făcu Teal, cu ton aspru.

— Eşti foarte punctual, murmură Sfântul. Nici nu este încă patru. Dar de ce mă priveşti atât de bănuitor! Ai mâncat ceva mai mult astăzi şi…

— Lasă-mi stomacul în pace, îl întrerupse inspectorul. Ştii destul de bine de ce te aştept. Vezi asta?

Teal flutură pe sub nasul aventurierului o foaie de hârtie. Sfântul, surprins, încruntă fruntea.

— Un mandat de aducere? făcu el. Claude, vrei să faci o colecţie întreagă?

— Nu, rosti Teal. Ai mers prea departe de data aceasta, lăsându-ţi semnul în buzunarele omului pe care l-ai asasinat şi transportat în automobil în Richmond Park, în după amiaza aceasta. Te arestez, Templar; trebuie să mă urmezi. Eşti acuzat de omor.

— Prea bine, spuse Sfântul împăciuitor. Să admitem că sunt în stare de arest. Şi apoi?

— Şi apoi? Trebuie să mă urmezi…

— Mi-ai mai spus-o, îl întrerupse Simon. Dar de ce să te grăbeşti? Să luăm câte un ceai şi, în acest timp, îmi vei vorbi despre acest cadavru transportat…

— …în automobilul tău! îl întrerupse Teal, la rândul lui.

— De ce tocmai al meu? Mai sunt o grămadă în Londra. Şi în fiecare săptămână ies sute din uzine.

— N-ai decât să spui asta judecătorului, făcu inspectorul. Eu n-am altceva de făcut decât să te conduc la post. Ştiam că vei avea tupeul să vii la întâlnirea ce mi-ai fixat-o.

— Eşti un prost, Claude! răspunse Sfântul. Da, da, repet, un prost. Am ucis un om, am transportat cadavrul în automobil şi viu direct la tine, ca să nu te mai fac să te osteneşti, căutându-mă. Şi afară de asta, mai îmi las şi semnul, cu care pot fi identificat. Într-adevăr. Claude, trebuie să-mi fi pierdut capul.

Teal îl privi fix.

Atunci, spuse el, să-ți aud alibi-ul; mă voi amuza.

— Cum vrei să mă apăr? Nici nu ştiu ora când s-a comis crima.

— Ba o ştii foarte bine.

— Să presupunem că n-o ştiu. La ce oră am lăsat cadavrul în Richmond Park?

— Câteva minute după trei. Omul fusese ucis cu puţin înainte.

— Asta dărâmă totul…

— Nici nu mă îndoiam, îl întrerupse Teal.

— Nu mă înţelegi, Claude. Acuzaţia ta se dărâmă de la sine. La acea oră eram la uzinele de automobile din Staines, unde mi-am montat un compresor. Cu mine era şeful serviciului tehnic, şeful serviciului de reparaţii şi de mecanici. Bineînţeles, s-ar putea spune că personalul e plătit de mine, dar un juriu nu va primi cu adevărat sugestia aceasta.

Faţa inspectorului se contractă şi muşchii obrajilor îi tresăriră. S-ar fi spus că vinele îi stăteau gata să se spargă. Făcu semn unui poliţist, îi şopti ceva la ureche şi acesta plecă grăbit.

— N-ai nici cea mai mică încredere în mine, Claude, spuse Sfântul. Faci impresia unei totale lipse de discreţie, trimiţându-l pe sergentul Barrow să telefoneze, pentru a-mi verifica alibi-ul. Nu e delicat ceea ce ai făcut.

Teal nu răspunse. Rămase nemişcat cu ochii ţintă la pantofii săi, până la întoarcerea lui Barrow. Îi ieşi în cale şi-i vorbi pe şoptite. Când se înapoie, era ceva mai calm.

— E bun, spuse el. Acum, povesteşte-mi cum ai dat lovitura?

— N-am fost eu, Claude, făcu Simon sincer. Sunt dornic mai mult ca tine să-l găsesc pe asasin, care a lucrat în numele meu. Cum se numea victima?

— Nancock. Era desenator al Amiralităţii, răspunse Teal.

Zâmbetul Sfântului dispăru ca prin farmec. Răspunsul inspectorului îi dezvăluia secretul lui Osbett. Simon vedea clar acum. Ştia chiar pentru ce fusese ucis Nancock. Teal nici nu bănuia măcar că provocase moartea acestuia, lăsându-i pachetul de ceai, care-i era destinat. Osbett, crezând că acesta îl trădase şi prevenise pe Simon, îl ucisese. Aruncase apoi cadavrul într-o alee din parc, după ce-i vârâse în buzunar una din hârtiile cu semnul Sfântului, pe care i le trimisese acesta, cu scopul de a-l acuza pe el. Dacă n-ar fi putut justifica timpul petrecut între ora 2 şi 4, ar fi avut mult de furcă cu poliția şi cu juraţii, pentru a-i convinge că nu era el autorul asasinatului.

— Claude, murmură Sfântul, ce-ai spune de o serie de arestări, cum n-ai avut în toată cariera ta?

Teal îl privi întrebător.

— Nu ţi-aş cere decât o simplă informaţie în schimb, continuă Simon. Ce adresă corespunde numărului de telefon: Berkeley 31.00? Poţi s-o afli. Societatea de telefoane dă totdeauna, asemenea informaţii Scotland-Yard-ului. În schimbul adresei pe care mi-o vei spune, mă însărcinez să-ți dau în mână pe ucigaşul lui Nancock şi… pe mulţi alţii.

— Ce legătură are numărul de telefon cu afacerea aceasta? făcu Teal, după o clipă de tăcere.

— Niciuna, minţi Simon cu neruşinare. Nu-i nici-o nevoie să te deplasezi până la această adresă şi să-i faci înconjurul în patru labe. E ceva personal… Eşti de acord?

Teal ezită un moment.

— Ei bine! Unde-ţi voi telefona? răspunse în cele din urmă.

— La mine acasă. La revedere.

Înainte de a pleca, Sfântul îşi aminti brusc motivul pentru care venise şi scoase din buzunar pachetul galben, cu amestecul preparat de el.

— Ah! făcu el. Era să uit. Ia acest ceai miraculos, pentru a-ţi linişti durerile stomacului, Claude. Asta te va ajuta să-ţi vii în fire şi să nu mă mai acuzi de asasinarea împăratului Chinei sau a nu ştiu cui prinţ indian.

VII

Ajungând acasă, Sam Autrell, portarul, îl opri.

— Oamenii pe care i-aţi trimis, au venit acum două ore, Mr. Templar, spuse el. Au luat măsuri pentru înlocuirea perdelelor. Eu însumi le-am deschis uşa apartamentului.

— Mulţumesc, făcu Templar, intrând în ascensor, fără să caute să-şi explice cauza pentru care îl vizitase oamenii lui Osbett.

— Când intră în salon, dădu de Patricia.

— Va trebui să ascultăm la radio puţină muzică, Pat, rosti el. După aceea, vom auzi publicitatea *Ceaiului Miracol*.

— Sam ţi-a spus de cei doi indivizi care au venit în lipsa noastră?

— Da. Îl căutau fără îndoială pe McGuire. L-ai dus la Seybridge fără dificultăţi?

— Da. Nu părea prea supărat.

— N-avea pentru ce. Acolo e în siguranţă. Horace va avea grijă de el… Dă drumul aparatului de radio, drăguţo şi caută Radio Calvados.

Pat ascultă. În vreme ce Simon scoase revolverul din buzunar şi-l verifică.

— Ce s-a întâmplat? De ce nu-mi spui nimic? făcu Patricia întorcându-se spre el.

— Ce se va întâmpla, e mai important acum, răspunse Sfântul.

Simon fu întrerupt de radio, care transmitea tocmai primele note ale Cântecului Primăverii. Sfântul privi ceasul. Era sfertul de oră de muzică oferit de *Ceaiul Miracol.*

După trecerea acestui răstimp, sunetele începură să-şi micşoreze intensitatea, pentru a sfârşi prin a constitui un fond radiofonic; se auzi vocea speaker-ului informând auditorii că textul melodiei exprima senzațiile delicioase resimţite de un fost bolnav de stomac vindecat de *Ceaiul Miracol*. Apoi începu sa înşire extraordinarele calităţi şi proprietăţi curative ale celebrului ceai. După ce speaker-ul tăcu, orchestra începu Tannhauser. Patricia, dezgustată, îşi umplu un pahar de porto.

— Trebuie să ascult până la urmă balivernele acestea? întrebă ea.

— Aşteaptă! făcu scurt, Sfântul.

Speaker-ul, începu din nou să vorbească:

— *Înainte de continuarea programului muzical, vă voi citi, dragi ascultători, câteva din ultimile scrisori pe care le-am primit de la bolnavii ce au întrebuinţat Ceaiul Miracol. Voi citi astăzi scrisorile cu numerele: 1006, 1040 şi 1027.*

Aceste declaraţii spontane, fură citite cu cel mai mare entuziasm. Sfântul asculta atent. Un zâmbet îi flutura pe buze. Pat, îl privea uluită, fără să priceapă ceva.

— ... *Cunoaşteţi acum, dragi auditori, opiniile bolnavilor care ne-au scris scrisorile cu numerele: 1006, 1040 şi 1027, pe care le ţinem la dispoziţia acelor dintre dvs. care se vor îndoi de*

autenticitatea lor. Cumpăraţi chiar acum Ceaiul Miracol. Orchestra cântă acum…

Simon se ridică şi închise aparatul.

— Ei bine! făcu Pat, o să-mi explici în sfârşit ce înseamnă toate acestea?

— Ai auzit destul de bine.

— N-am auzit însă nimic interesant, suspină ea.

— Mă aşteptam la un mesaj cifrat, şi nu m-am înşelat, răspunse Sfântul. Era atât de simplu, încât nu trebuia nici-o bătaie de cap.

— Ce anume; numerele?

— Da. Cifrele miilor nu înseamnă nimic. Cred că, 6, 40 şi 27 sunt numerele care ne trebuiesc. Membrii bandei, cu numerele 6, 40 şi 27, sunt chemaţi astă seară să cumpere *Ceaiul Miracol,* adică să se prezinte la prietenul nostru Osbett. În fiecare seară se dă câte o astfel de emisiune, aşa că şeful bandei poate convoca în fiecare zi pe acei oameni de care are nevoie, fie pentru a le cere ceva, fie pentru a le plăti serviciile. E un sistem minunat şi…

— Dar, îl întrerupse ea, nu mi-ai spus încă despre ce este vorba.

Soneria telefonului împiedică pe Simon să răspundă.

— Alo! Aici Scotland Yard! auzi el vocea lui Claude.

— Ei bine? făcu Sfântul.

— Am adresa, răspunse Teal. Abonatul este baronul Inescu, 16 North Ashley Street, Berkeley Square. Să vedem acum informaţiile tale.

— Iată-le, spuse Simon. Trimite numaidecât câţiva oameni să supravegheze farmacia Osbett, 90, Victoria Street… Da, acolo de unde ai cumpărat pachetul de *Ceai Miracol*. Trei dintre clienţii cari vor veni astă seară trebuie arestaţi. Nu pot să-ţi dau semnalmentele lor, dar ştiu în schimb mijlocul de a-i recunoaşte. Unul din oamenii d-tale să oprească pe fiecare client, la ieşire, întrebându-

l: „Eşti şase, patruzeci sau douăzeci şi şapte?”. Dacă individul se turbură sau-tresare, să fie arestat, şi să i se ia pachetul de *Ceai Miracol* pe care-l va avea asupra lui.

— Ce mai este și povestea aceasta? mormăi inspectorul la celalalt capăt al telefonului.

N-am fost niciodată mai serios ca acum, Claude, răspunse Sfântul. Cât despre tine, nu te mişca din birou într-o oră, sper să te chem la telefon, pentru a-l aresta pe şeful bandei.

— De ce nu-mi spui măcar despre ce este vorba? protestă Teal. În sfârşit, aşa voi face, dar dacă-i o păcăleală, cerul să aibă milă de tine…

Simon nu-i mai răspunse. Închise telefonul, puse revolverul, cu care se jucase până atunci în buzunar şi se ridică.

VIII

Imobilul din North Ashley Street, 16, era o casă particulară din cartierul Mayfair. Când Sfântul ajunse în faţa ei, se întunecase complet. Numai câteva ferestre erau luminate.

Urcă liniştit scările de la intrare şi sună prelung. Auzind nişte paşi apropiindu-se, îşi aranjă cravata, ca un om care-şi verifică îmbrăcămintea.

Uşa fu deschisă de un valet înalt, cu o mutră de gorilă. Sfântul îl cercetă atent: i se păru vânjos şi hotărât.

— Baronul Inescu? întrebă Simon.

— Domnul nu…

Fără o vorbă, Sfântul înfipse ţeava revolverului în pieptul valetului, care se întrerupse şi se dădu înapoi speriat. Simon îl urmă, intră înăuntru şi închise uşa cu piciorul.

— Întoarce-te! porunci el.

Valetul ascultă supus şi-i întoarse spatele. Nu-şi sfârşise încă mişcarea, când Sfântul apucă arma de

ţeavă, ridică braţul şi-l izbi puternic. Se auzi un zgomot sec şi valetul se prăbuşi grămadă.

Timp de câteva secunde, Templar rămase nemişcat, ascultând atent: casa era la fel de tăcută şi liniştită. Simon aruncă o privire în hall. La stânga, lângă intrare, era o uşă. Deschizând-o, zări o cămară. Trase corpul valetului înăuntru şi închise uşa cu cheia. Ştia destul de bine că nu se va trezi decât peste o jumătate de oră.

Simon înconjură hall-ul cu precauţie, ascultând atent la toate uşile. Asigurându-se că nu mai era nimeni la parter, urcă scara fără zgomot.

Ajungând la primul etaj, zări o rază de lumină, ce venea de sub uşă. Se apropie fără zgomot şi auzi că cineva bătea la o maşină de scris; după câteva clipe, în vreme ce se gândea cum trebuie să acţioneze, auzi soneria unui telefon şi o voce spunând:

— Allo, da… Vernon? Iată textul emisiunii de la ora nouă. Scrie: *Pentru ce să suferiţi de indigestie atunci când există un medicament excelent? Două ceşti de Ceai Miracol, îndepărtează durerile – două ceşti. Patru ceşti, vă vor face să vă simţiţi după masă, ca şi cum aţi fi cu stomacul gol – patru ceşti. Dar, după şase ceşti, veţi fi complet vindecaţi. Gândiţi-vă. Şase ceşti vă vor întineri cu zece ani. Cumpăraţi Ceaiul Miracol, chiar în astă seară.* Ai scris tot, Vernon? Da? Bună seara.

Baronul aşeză receptorul în furcă, chiar în clipa când Sfântul închidea cu zgomot uşa, şi se întoarse brusc, ca muşcat de şarpe.

— Bună seara, spuse Simon.

Baronul cu fruntea încruntată, îl privea fix. Inescu era înalt, ras complet. Sfântul zâmbi, îndreptând revolverul spre el.

— Ce înseamnă asta? întrebă baronul, arogant.

— Asta înseamnă cel puţin zece ani de hard labour[1] pentru tine, răspunse liniştit Simon. Asta îţi va schimba felul de viaţă, dacă ne luăm după criteriul fotografiilor presei mondene: „Baronul

Inescu la cursele din Epsom; baronul Inescu pe bordul noului său yacht, la regatele din Cowes; baronul Inescu urcând în monoplanul său”. La închisoarea din Dartmoor vei face exerciţiile fizice în comun, baroane sau poate preferi să-ţi spun Henry?

Inescu nici nu clinti.

— Ştii multe lucruri, Mr. Templar, spuse el în cele din urmă.

— Da. Ştiu că ai organizat un sistem de spionaj, care a reuşit să se menţină, în ciuda eforturilor poliţiei engleze în general şi a prietenului meu Teal în special. Ai avut grijă de toate, ai pus totul la punct. Dar nu te-ai gândit de loc la întâmplare. Ea ţi-a jucat festa.

— Asta-i totul? rânji baronul.

— Cunosc de asemeni şi secretul emisiunilor tale radiofonice. Dacă te interesează, află că agenţii tăi, 6, 40 şi 27 sunt aşteptaţi în 909, Victoria Street, pentru a fi prestaţi. Şi mai ştiu că în loc să-mi trimiţi suma pe care ţi-am cerut-o, ai făcut în aşa fel încât să fiu acuzat de moartea lui Nancock. N-a fost frumos din partea ta, Henry!

— Îmi cer scuze, spuse încet baronul. Vei avea banii mâine.

— Prea târziu spuse Sfântul, clătinând din cap. Am să-i iau singur.

Baronul aruncă o privire neliniştită spre un cufăr de fier, dintr-un colţ al camerei.

— Haide, făcu Simon. Dă-mi cheile!

Inescu ezită o clipă, apoi scoase din buzunar o legătură de chei, pe care le aruncă pe birou.

— Eşti mai tare acum, Mr. Templar, spuse el; ar trebui însă să mai aştepţi. Nu sunt decât trei mii de lire în cufăr, acum. Mâine dimineaţă…

— Mâine de dimineaţă, îl întrerupse Simon, vei avea altceva de făcut; va trebui să răspunzi întrebărilor poliției.

Sfântul se îndreptă spre birou, dar nu luă încă cheile. Privirea i se opri pe o foaie de hârtie ce se

mai afla în maşina de scris. Cu revolverul îndreptat spre Inescu, Simon citi:

„Doi, patru şi şapte se vor duce numaidecât la Cheltenham, pentru a supraveghea pe Sir Roland Hale, care s-a stabilit acolo pentru tot timpul vacanţei. Vor încerca să pună mâna pe mesajele cifrate pe care Sir Roland le trimite la War Office”...

— Crezi că inspectorul Teal va mai avea nevoie de alte dovezi ca să te aresteze? spuse Sfântul.

— Cu numele şi situaţia mea? rânji baronul. Voi spune că m-ai ţinut la respect cu revolverul şi că tu ai bătut mesajul acesta la maşină.

— Şi amprentele, tot ale mele vor fi? Teal îţi va râde în nas.

— Ai fi putut să mă sileşti să bat asta la maşină.

— Dar ordinele pe care le va găsi în pachetele de ceai de la agenţii arestaţi? N-au fost bătute tot la această maşină? Nu se va găsi tot amprentele tale?

Baronul înghiţi în sec şi-şi umezi buzele uscate.

— Am putea să ne înţelegem Mr. Templar, spuse el după o clipă de tăcere.

Simon se apropie de telefon şi ridică receptorul cu mâna stângă.

— Dă-mi, te rog, Radio-Calvados; pentru Berkeley 31.00

— Un moment, spuse baronul.

— Ah! răspunse Sfântul. Uitam să-ţi spun. Numeroasele d-tale comunicări telefonice au fost înregistrate: altă dovadă, contra d-tale. Am să găsesc eu pe undeva mustaţa care te transformă în Henry Osbett şi barba neagră pe care o aveai când îl primeai pe Red McGuire.

Inescu deveni de o paloare mortală.

— Alo? făcu Sfântul… Mr. Vernon, vă rog… Alo, Vernon?

Glasul lui Simon imita perfect pe cel al lui Osbett.

— Alo? Aş vrea să modific textul pe care ţi l-am transmis adineauri, înlocuieşte-l prin acesta: *„De ce am vorbi de numărul ceştilor de ceai care vă vindecă? Pentru ce v-am citit miile de scrisori de mulţumire ce le primim în fiecare zi?*

Toate aceste scrisori numerotate conţin acelaşi lucru. Toate numerele, fără excepţie. Cumpăraţi toţi, astă seară, Ceaiul Miracol. Astă seară!”... Asta este, ai înţeles tot? Bine. Citeşte acest text la emisiunea de la nouă. Bună seara.

— Eşti nebun! murmură baronul. Vei pierde o avere.

Sfântul începu să râdă şi cu ochii fixaţi asupra lui Inescu, ceru alt număr.

*

— Alo? Inspectorul Teal. Aici Sfântul.

În aşteptare, se întoarse spre baron.

— Desigur, rosti el, îmi plac banii, mai mult sau mai puţin, şi îi cheltuiesc ca pe nimica. Dar există ceva care, pentru mine, e mai puternic ca banul: dreptatea. La Dartmoor vei găsi mulţi indivizi ca tine, trimişi de mine; n-ai decât să-i întrebi… Alo! Claude? Cum o duci cu stomacul?… Bine, bine… Ah! Îi ai în mână pe şase, patruzeci şi douăzeci şi şapte?… Stai o clipă, Claude, nu te grăbi! După ora nouă, va începe pelerinajul *Ceaiului Miracol*... Nu, nu… Ocupă farmacia şi arestează pe toţi vânzătorii. Îi vei interoga mai târziu… Şeful bandei e în mâinile mele… Adresa este…

*

Sfântul dădu drumul brusc receptorului şi, în vreme ce, în mâna dreaptă ţinea mereu revolverul îndreptat înspre Inescu, din mâna stângă izbucni un fulger alb: un cuţit scos din mâneca hainei zbură şuierând prin aer şi se înfipse la un centimetru de butonul unei sonerii, spre care baronul întinsese încet mâna.

Inescu tresări speriat şi făcu un pas în urmă. Simon ridică din nou receptorul.

— Alo! Despre ce vorbeam? Ah! Da. 16, North Ashley Street, Berkeley Square. Te aştept. Desigur, am câte dovezi vrei. Vino…

EPILOG

Cinsprezece zile după arestarea baronului Inescu, Simon Templar se afla aşezat pe colţul biroului inspectorului Teal. Inescu şi vreo patruzeci de complici îşi aşteptau osânda. Presa, pentru prima oară vorbea despre această afacere şi aducea elogii nenumărate inspectorului.

Sfântul arătă un ziar lui Teal, cu un aer de reproş…

— Nu mi-ai telefonat, ca să-mi mulţumeşti, protestă el. Ia uite-te! Eşti socotit ca „cel mai mare detectiv".

Teal băgă în gură o pastila de chewing-gum şi privi încurcat spre aventurier.

— Aveam de gând s-o fac, murmură el în cele din urmă, dar n-am avut când. Dar nu uita că nu putem dovedi că Nancock a fost asasinat de Inescu… În sfârşit, să nu fim prea exigenţi.

— Araţi bine, Claude, spuse Sfântul, după o clipă de tăcere.

Într-adevăr, faţa inspectorului revenise la culoarea normala şi ochii îi străluceau de vioiciune.

— Da, mi-e mai bine, murmură Teal. Vezi, e un lucru pe care nu-l pricep în aceasta afacere. Inescu ar fi putut face avere cu *Ceaiul Miracol,* în loc de a face spionaj.

Sfântul rămase cu gura căscată.

— Aşa dar… şopti el uluit, îndată ce putu să vorbească, *Ceaiul Miracol* te-a vindecat?

— Da. Pachetul pe care mi l-ai dat, mi-a ajutat. Mai întâi am avut nişte crampe îngrozitoare; apoi,

deodată, n-am mai avut nimic, nici măcar o indigestie. Aseară, am mâncat o friptură de porc, cum n-am mai mâncat de mult…

Cu o înfăţişare şi mai uluită, Sfântul scoase un suspin lung şi înălţă capul spre cer, ca pentru a implora mila cerească.

— Mare e grădina lui Dumnezeu, mai murmură el.

SFÂRŞIT

SUS MÂINILE SIMON TEMPLAR

I

De când intră pe uşă şi până ajunse la bar, privirea tinerei fete urmări neîncetat pe Simon Templar. Era privirea unor ochi albaştri, cu gene lungi, a unei blondine cu părul ondulat natural. Ceea ce-l intriga însă mai mult pe Templar, era expresia unei tristeţi infinite.

Sfântul se apropie de bar fără să pară că a observat ceva. Cu toate acestea o zărise de cum intrase printre cei aproape o duzină de turişti, ce veniseră să-şi petreacă week-end-ul în acest han provincial.

— „Cu siguranţă – se gândi Sfântul – că fetişcana aceasta mi-a scris".

Şi Templar pipăi involuntar scrisoarea care-l adusese la această întâlnire ce-i fusese cerută. Ea era singura care nu era însoţită de nimeni. Privind-o mai atent, Sfântul îşi mărturisi că era într-adevăr frumoasă.

„De ce naiba m-o fi chemat în ajutor?" – continuă el. Fata îl privea mereu cu mai multă insistenţă. Totuşi Sfântul rămase pasiv, căci ea trebuia să ia iniţiativa, dacă cumva ea era aceia care îi scrisese.

Făcând un semn barman-ului, ceru un pahar cu bere pentru el şi o sticlă de whisky pentru Hoppy Uniatz, care îl urma credincios cu aceeaşi sete neastâmpărată ca întotdeauna.

Ridicând paharul cu bere întrebă pe barman:

— N-a lăsat nimeni pentru mine vreo scrisoare?

Rostise aceste cuvinte cu glas normal, dar destul de tare pentru a fi auzit de toţi cei care se aflau în han. Oricine ar fi fost autorul scrisorii, îşi putea da

seama că el este… Şi Templar se ruga din toată inima, să fie fata cu ochii atât de albaştri şi trişti.

Barmanul clătină capul negativ.

— Nimic, domnule, spuse el. N-am nici-o scrisoare.

Simon involuntar, continuă să-l privească, şi barmanul surâse.

— Fii pe pace, urmă el, dacă aveam ceva pentru d-ta aş fi ştiut, şi ţi-aş fi dat-o.

Simon, intrigat, încruntă fruntea.

— Nu m-ai văzut niciodată. Mă cunoşti? întrebă aventurierul.

— Ţi-am văzut de câteva ori fotografia, răspunse barmanul. Sunt unul din admiratorii d-tale. Eşti Sfântul.

Templar zâmbi.

— Şi asta nu-ţi produce nici-un pic de teamă? murmură el.

— Oh! făcu acesta, nu risc mare lucru. Nu sunt unul dintre aceia cu care trebuie să-ţi baţi capul… Dacă ai şti cât mă pasionează aventurile d-tale! Mai ales când duci de nas toată poliţia! Pun rămăşag că…

Sfântul îşi dădu seama deodată, că în sală în spatele lui, nimeni nu mai vorbea. Simţi că toate privirile îl ţintesc. Totodată barmanul conştient că toată lumea îl asculta, zâmbi încurcat, se bâlbâi, se întrerupse şi se vârî sub tejghea, ca şi cum ar fi căutat nişte sticle şi nu le găsea.

Încet, Sfântul se întoarse, se sprijini cu spatele de barul de metal şi privi spre cei ce se strânseseră în sală şi se uitau la el ca la o altă drăcie.

Numaidecât, privirile se îndreptară în alte părţi şi conversaţiile întrerupte, continuară ca la o comandă, toate deodată. Templar căută pe tânăra fată, dar nu o mai zări. Dispăruse!

Probabil că se sculase şi ieşise în vreme ce vorbea cu barmanul. Un pahar gol mai era încă pe masa la care stătuse şi scaunul fusese ocupat de o brunetă, care tocmai venise. Noua venită, de altfel

şi ea foarte frumoasă, ridică capul spre un tânăr care o însoţea şi-i făcu semn să ia loc în faţa ei.

Puţin deconcentrat, Sfântul îşi aranjă părul, se întoarse spre Hoppy şi rosti zâmbind:

— Îmi pare că am fost traşi pe sfoară.

Americanul clipi des. Cugeta cu o încetineală exasperantă şi-i trebui câteva minute pentru a pricepe sensul cuvintelor lui Templar.

— Tot ce se poate, răspunse el şi rămase iar pe gânduri.

Sfântul îl privi curios. Hoppy învârtea încurcat în mâini sticla de whisky, pe care i-o comandase; sticla însă era înfăşurată în hârtie şi americanul nu ştia ce să facă.

— La ce te mai gândeşti? îl întrebă surâzând Sfântul.

— De ce dracu o fi înfăşurat sticla în hârtie? îi răspunse el.

Barmanul o fi crezut că o iei acasă. Nu te cunoaşte însă, şi trebuie să-l ierţi căci nu ştie că o poţi goli fară să răsufli măcar… Bea şi nu mai sta ca viţelul la poarta nouă.

O expresie de nesfârşită uşurare, transformă chipul lui Uniatz care rupse hârtia, destupă sticla şi o goli din câteva înghiţituri.

Sfântul, în acest timp, scoase din buzunar scrisoarea pe care o primise şi o reciti. Era o simplă hârtie de scris, fără en-tete sau adresă.

„Dragă Templar,

N-am intenţia să te plictisesc cu prea multe slove, dar trebuie să te conving că poţi să mă ajuţi.

Sunt deznădăjduită; am fost silită să devin complicea unei maşinaţii îngrozitoare şi nu pot cere ajutorul poliţiei.

Cred că ar fi inutil să-ţi explic totul aici, dar dacă vrei, vino la hanul Veveriţei, la Hurlez, duminică seara la

ora opt, unde te voi vedea şi-ţi voi povesti toată năpasta mea. Sunt sigură că mă vei înţelege şi ca-mi vei veni în ajutor.

Numele meu este

NORA PRESOTT”

Această scrisoare nu se deosebea cu nimic de celelalte, pe care le primea Sfântul. Scrisul era îngrijit şi frazele puţin brutale. Încolo, altceva nimic. Părea că fusese înşelat şi adus aici fără motiv. Bruneta şi tânărul ei însoţitor, se ridicară de la masă şi ieşiră.

Sfântul oftă uşor. Goli paharul cu bere şi se întoarse spre Hoppy Uniatz; acesta mai ţinea încă sticla la gură şi se vedea clar cum mărul lui Adam se ridica şi se cobora regulat.

Simon îl privi cu admiraţie.

— Hoppy, îi spuse el, când vei muri, nu va fi nevoie să fii îmbălsămat. E de-ajuns să te bage într-un butoi şi te vei conserva mai mult timp ca o mumie.

Persoanele care se aflau în han nu se mai interesau de Templar, dar câţiva dintre ei priveau pe Uniatz, în speranţa că după ce-şi va goli sticla, va cădea ameţit pe podea. Barman-ul, care-şi recăpătase sângele rece, se apropie din nou de Simon.

— Nu prea are ce să te intereseze pe aici domnule, spuse el.

— A fost aici o fată, murmură Sfântul, dar a plecat.

— Vorbiţi de bruneta aceia?

— Da.

— Vine adesea pe aici, singură, explică barman-ul. Numele ei este Rosemary Chase. Este fata lui Mr. Marvin care a închiriat castelul pentru întreg sezonul. Mr. Marvin a fost victima unui îngrozitor accident de automobil săptămâna trecută.

Sfântul lăsă pe barman să continue, fără să-l mai asculte. Fata nu se numea Nora: asta era principalul. Se făcuse ora opt şi douăzeci de minute şi Nora încă nu se arătase.

În clipa când Simon tocmai se gândea că ar fi mai bine să plece, o mână îl apucă uşor de braţ şi o voce îi spuse:

— Aveţi un aer cam abătut, Mr. Templar.

— Da, Jules, răspunse Sfântul. Dar observ că pentru un hangiu, eşti cam vesel.

Jules Trapani izbucni în râs.

— Dar bine, Mr. Templar, eşti tânăr, bogat şi celebru. Pe cine aştepţi? Pun rămăşag că pe o fată.

— Nu mai insista, Jules, spuse Sfântul, momentul e rău ales.

— Totuşi, trebuie să insist. Cred că ai o scrisoare de primit.

Sfântul îl privi o clipă uimit, apoi întinse mâna.

— Haide, ispràveşte cu glumele şi dă-mi-o.

Trapani scoase o scrisoare din buzunar şi Sfântul o luă numaidecât. Recunoscu scrisul de cum despături hârtia.

„Slavă Domnului că ai venit, dar nu-ţi pot vorbi, căci barmanul te-a recunoscut. Ieşi afară din han şi mergi până la stăvilar, unde vei zări un hangar, a cărei poartă este vopsită în verde. Te aştept acolo. Grăbeşte- te”.

Sfântul ridică capul şi o lucire albastră apăru în ochii lui.

— Cine ţi-a dat asta, Jules? întrebă el.

Nimeni. Am găsit-o lângă uşă, pe scări şi am citit pe dos că-ţi era adresată.

Simon puse scrisoarea în buzunar şi căscă. Barman-ul îl privea curios.

Îţi voi povesti totul mai târziu, Jules, spuse el, observându-l. Mă voi întoarce.

Îl apucă pe Hoppy de braţ şi-l târî afară. Americanul îl urmă mormăind.

— Haide, băiete, i se adresă Sfântul, nu mai bodogăni. N-ai pic de inimă? O fată ne aşteaptă deznădăjduită… Vom fi luaţi drept nişte laşi, dacă nu ascultăm glasul acestei minunate creaturi…

Sfântul continuă pe acest ton liric, îndreptându-se spre hangarul de pe malul râului. Hoppy îl urmă fără să mai spună ceva.

Ajungând la hangar, Simon se apropie şi aprinzând timp de o fracţiune de secundă lanterna, zări că poarta era vopsită în verde.

Făcu câţiva paşi în întuneric stinse lampa electrică şi şopti:

— Nora!

Nu se auzi nici cei mai mic zgomot. Răspunsul întârzia. Sfântul întinse mâna şi apucă clanţa porţii, dar o retrase numaidecât, căci degetele îi alunecară pe o materie umedă şi vâscoasă.

Aprinse din nou lanterna şi văzu că poarta era mânjită de sânge…

II

Sfântul rămase o clipă încremenit, apoi brusc, deschise poarta. Hangarul era complect cufundat în întuneric. Lumina lanternei făcu înconjurul hangarului. În mijloc se afla o barcă cu motor; pe pământ, lângă barcă, era trupul unei fete, culcată pe o parte, ca şi cum ar fi dormit.

Sfântul înaintă doi paşi şi-i lumină faţa. Nu se înşelase: era blonda cu ochii trişti. Ochii albaştri îi erau deschişi, holbaţi; pe bluza albă, Simon zări o pată roşie ce se mărea din ce în ce.

— Cerule! mormăi Hoppy.

— Taci!

Sfântul vorbise cu glas coborât, dar atât de ferm, încât închise gura americanului. Stinse lanterna şi ascultă cu atenţie. Nu se auzi însă nimic şi după câteva clipe o aprinse din nou.

— Iartă-mă că te-am întrerupt, Hoppy, spuse el; dar sângele nu e încă închegat şi mă întreb dacă asasinul se mai găseşte încă pe aici.

Nora Prescott era moartă. Îl chemase în ajutor şi acum fusese ucisă, pentru că voise să-i dezvăluie secretul unei afaceri periculoase.

„... Am fost silită să devin complicea unei maşinaţii îngrozitoare”... îi scrisese ea.

Sfântul, gândindu-se cu înfrigurare la aceste lucruri, asculta atent, sperând să audă zgomot care să arate prezenţa asasinului.

Simon plimbă din nou lumina lanternei prin hangar. Nu era decât o simplă baracă de lemn, cu trei pereţi mari şi o fereastră. Deasupra, o grindă subţire susţinea acoperişul de tablă. Era imposibil să se ascundă cineva în hangar. Cuţitul cu care fata fusese ucisă se afla jos, lângă ea: un cuţit de bucătărie, tăios şi cu vârful ascuţit. Mânerul era plin de sânge şi acesta fusese motivul pentru care mâinile sau mânuşile ucigaşului lăsaseră urme pe poartă. Asasinul lovise de două-trei ori. „Era grăbit să sfârşească, se gândi Sfântul. Ştia ceva de scrisoare? Nu prea îmi vine să cred. A urmărit-o până aici? În cazul acesta avea cuţitul la el. Probabil că aflase că mă chemase în ajutor şi de aceea a ucis-o. Dar de ce n-a ucis-o înainte de sosirea mea la han? Acolo mi-ar fi putut vorbi în voie.”

Brusc, Sfântul îşi întrerupse reflecţiile, căci de afară se auzi un zgomot aproape imperceptibil: scârţâitul pietrişului sub călcâiul unui om. Fără zgomot, se întoarse dintr-o mişcare; detunătura îl asurzi şi o flacără aproape îl orbi. Glonţul trecu la câţiva centimetri de urechea lui Simon, care înţelese că mişcarea lui bruscă îl salvase. Lumina unei lămpi electrice îi căzu în plină faţă şi auzi o voce limpede, spunând:

— Aruncă arma, sau trag.

Sfântul îşi dădu seama că n-avea nicio şansă de apărare şi că nu putea opune nicio rezistenţă în

obscuritate.

Încet, desfăcu degetele şi lăsă să-i cadă revolverul.

Şi tu la fel, Hoppy, continuă vocea.

Americanul se supuse.

— Apropiaţi-vă unul de altul.

Simon ascultă.

— Rosemary, ia armele de jos; îi supraveghez eu, spuse necunoscutul.

O tânără fată intră în lumina lanternei… Era bruneta pe care Sfântul o văzuse în han.

III

Fata luă revolverele şi ţinându-le îndreptate contra lor, dispăru în penumbră.

— Pot fuma? întrebă Sfântul, revenindu-şi.

— Cum vrei răspunse necunoscutul, care era fără îndoială tânărul ce o însoţise la han. Dar nu încerca să fugi căci trag.

Încet, Sfântul scoase port-ţigaretul de la spate, scoase o ţigară, şi-l vârî apoi în buzunarul hainei, unde avea încă un revolver. Totuşi, mâna îi era goală când o trase din buzunar.

— Nu ne-am aşteptat să fim arestaţi astă seară, rosti el, cu o voce dulceagă; şi totodată, îmi pare că am uitat acasă şi bijuteriile de familie…

— Lasă gluma, îl întrerupse tânărul. Spune-mi ce făceaţi aici dacă vreţi să nu fiţi predaţi poliţiei.

Sfântul ridică înciudat sprâncenele.

— Ne plimbam liniştiţi pe malul râului şi văzând poarta acestui hangar deschisă, am intrat curioşi înăuntru.

— Şi din cauza asta aţi scos armele, când ne-aţi auzit venind?

— Drăguţule, răspunse Sfântul, fără să se încurce, ce-ai vrea să fac când văd că oamenii trag în mine?

Necunoscutul tăcu câteva clipe, apoi continuă:

— Minţi cu neruşinare. După ce trageţi în noi, ne mai și acuzi.

— Vrei să spui că am tras în voi? întrebă Sfântul, devenind mai atent la cele ce spunea necunoscutul.

— Un glonţ a trecut şuierând pe lângă mine.

Simon reflectă repede. Dacă aceşti doi tineri nu erau vinovaţi, atunci fără îndoială că asasinul Norei, dând târcoale hangarului şi ştiind că el vrea să dea ajutor tinerei blonde, încercase să-l ucidă, crezând că necunoscutul şi bruneta erau el şi Hoppy. Dar atunci, ce căutau aceştia aici? Tot ceea ce spuneau părea fals.

— Întoarce comutatorul şi fă lumină Rosemary, făcu necunoscutul.

Lumina sfâşie întunericul şi tânărul stinse lanterna.

— Acum, începu el, să vedem ce…

— Jim?

Bruneta scoase acest strigăt. Duse o mână speriată la gură şi se rezemă de perete. Pălise îngrozitor şi ochii i se dilataseră de oroare. Cel strigat se întoarse spre ea, apoi încet îi urmări privirea şi zări cadavrul.

— E Nora, strigă Rosemary, ea este…

Fata se întrerupse şi îngenunchie lângă cadavru.

— Jim, gemu ea, e moartă…

Tânărul făcu un pas spre Simon, ameninţător.

— Voi, rosti el, voi aţi ucis-o!

— Continuă, spuse Sfântul batjocoritor; eu am ucis-o, apoi am tras în voi şi tu, la rândul tău, te-ai apărat, căutând să ne împuşti? E bine? Ce spui de istorioara asta?

Jim părea că nu-l înţelege; era furios şi totodată tulburat.

— Du-te la castel şi vesteşte poliţia, Rosemary, spuse el în cele din urmă.

— O clipă, făcu Simon.

Sfântul se afla între fereastră şi poartă; brusc pricepu totul.

— Cred, continuă el, că am comis amândoi o greşeală. Ai crezut că am tras în voi şi…

— N-am crezut, îl întrerupse tânărul.

— Mă îndoiesc că n-ai crezut, îi luă vorba din gură Sfântul la rândul lui; în orice caz, ai auzit glonţul şuierând. Ai mărturisit-o singur. Foarte bine. Ești sigur că eu am tras, iar eu aveam certitudinea că d-ta ai tras asupra mea. Îmi dau seama acum că m-am înşelat. Nu erai înarmat, căci observ că arma mea şi a prietenului meu, servesc contra noastră. Detunătura pe care am auzit-o amândoi, a fost trasă pe fereastră; glonţul nu m-a nimerit, şi a trecut prin poarta întredeschisă, şuierând pe la urechile d-tale. Nici eu, nici d-ta, n-am tas.

Tânărul, holbă ochii, privindu-l stupid.

Atunci, întrebă el, cine a tras?

— Asasinul.

— Asasinul eşti tu, răspunse rece Jim. Refuz să te mai ascult. Tot ceea ce ai de spus, n-ai decât să spui la poliţie. Du-te şi telefonează Rosemary. Stau eu aici şi-i păzesc.

Fata ezită.

— Idiotule, murmură Sfântul. Dacă Bunul Dumnezeu nu ţi-a dat judecată, ţi-a dat în schimb ochi. De ce nu te foloseşti de ei? Îţi spun că glonţul a fost tras din afară, prin fereastră. Poţi vedea doar cioburile de sticlă care au căzut înăuntru. N-am auzit geamul spărgându-se din cauza detunăturii. Dacă mi-ai putea spune cum am tras în voi, care abia intraţi pe poartă, spărgând un geam în ţăndări, în urma mea, nu ai mai merita numele de imbecil. Cu toate acestea eşti…

Tânărul îl privi uluit; era aproape de Simon şi când întoarse capul în direcţia ferestrei pe care i-o arătase acesta, Sfântul sări.

Cu mâna stângă îi apucă revolverul, iar cu cealaltă îl strânse de gât. Jim încremenit, nici nu încercă să se apere. Dintr-o mişcare, Sfântul îl aruncă la perete.

Privind cu coada ochiului, aventurierul zărise pe Hoppy intrând în acţiune, odată cu el şi încă cu o rapiditate pe care nici n-ai fi bănuit-o la corpolentul american. Se aruncase asupra brunetei şi o apucă de braţul în care ţinea arma.

— Ajunge, Hoppy, spuse Sfântul, ia-ţi revolverul şi dă-i drumul fetiţei; trebuie să telefoneze poliţiei.

Americanul o liberă şi Rosemary nici nu se mişcă. Sprijinită de peretele de lemn al hangarului, îşi freca mâna de care o apucase Uniatz şi privea cu un aer deznădăjduit, când pe Simon, când pe Jim.

— Haide, du-te, rosti Sfântul nerăbdător. Cheamă poliţia şi vom vedea dacă ea va crede istorioara pe care i-o va povesti micul tău Jim.

IV

Poliţia nu sosi îndată.

Simon dădu pe Jim în paza lui Hoppy şi vârî revolverul în buzunar. Scoase o ţigară, o aprinse şi începu să fumeze. Se gândea la glonţul ce-i şuierase pe lângă ureche. Nu se mai îndoia că proiectilul fusese tras prin fereastră, din afară. Felul în care căzuse cioburile, îi dovedea aceasta. Sfântul se ruga din tot sufletul ca poliţistul local să fie destul de inteligent pentru a-l înţelege.

Uniatz, însărcinat cu paza prizonierului, stătea lângă el, fumând şi privindu-l cu atenţie. Jim privea pe rând la adversarii lui, cu un aer dispreţuitor; totuşi nu-şi putea ascunde teama care se amesteca cu mânia. De două ori aruncase o privire spre cadavrul Norei, şi Simon încercase să-şi dea seama, observându-l de rolul eventual pe care acesta ar fi putut să-l joace în acest omor.

Un sfert de oră se scurse până la sosirea poliţiei, reprezentată prin trei oameni; un civil mustăcios şi doi poliţişti în uniformă. În urma lor era Rosemary

Chase, gâfâind, şi neliniştită. Şi în fine, în spatele ei, un valet.

Simon se întoarse surâzând.

— Sunt fericit că te văd, inspectore, spuse el.

— Sergent, rectifică poliţistul, flatat.

Zărind revolverul din mâna lui Hoppy, făcu un pas înainte şi strigă:

— Dă-i încoace.

Era ca şi cum nu spusese nimic americanului. Acesta întrebă din ochi pe singurul om ale cărui ordine le asculta; Simon făcu un semn afirmativ din cap, şi dădu propiul său revolver. Sergentul luă cele două arme şi le făcu să dispară în buzunarele sale.

— Presupun că aveţi permis de armă, spuse el.

— Desigur, răspunse Sfântul.

Scoase permisul şi-l dădu poliţistului; Hoppy îl imită. După ce le cercetă atent, sergentul se îndreptă spre cadavrul fetei. Privi curios cuţitul, fără să-i atingă. Când în cele din urmă nu mai ştiu ce să facă, se întoarse la ei.

— Trebuie să aşteptăm medicul legist, spuse el cu ton agresiv. În acest timp vă voi lua depoziţiile.

— D-ta eşti Mr. Forrest, nu-i aşa? se adresă el mai întâi lui Jim.

— Da, răspunse acesta.

— Am luat depoziţia lui Miss Chase, continuă sergentul, dar aş vrea s-o cunosc şi pe a dvs.

Forrest, ezitând, privi spre Rosemary.

— Însoţeam pe Miss Chase până acasă, când am zărit o rază de lumină în hangar. Am venit aici şi unul din aceşti indivizi a tras în noi. I-am ochit cu lanterna mea şi, deşi nu aveam armă, i-am dezarmat. În vreme ce discutam, acesta – şi arătă spre Simon – încercând să-mi demonstreze că altcineva ar fi tras în mine, a reuşit să-mi înşele atenţia şi m-a atacat, reluându-şi arma.

— Aţi auzit zgomote sau strigăte, când v-aţi apropiat de hangar? întrebă poliţistul.

— Nu.

— Acum, d-ta, Mr. Templar, spuse sergentul ameninţător, vrei să dai vreo declaraţie? Trebuie să te previn că tot ceea ce vei spune va servi…

— Pentru ce? îl întrerupse Sfântul.

Sergentul rămase o clipă tăcut.

— Dacă ai de făcut vreo declaraţie, te ascult, spuse el în cele din urmă.

— Vreau numai să repet ceea ce am spus acestui tânăr, începu Simon. Eram cu Mr. Uniatz; venisem să facem o plimbare pe-aici, înainte de masă, şi am văzut poarta hangarului deschisă. Împinşi de curiozitate, am venit aici şi am descoperit cadavrul. În acea clipă s-a tras asupra noastră. Apoi Forrest a sosit şi el, a strigat „sus mâinile" şi crezând că el a tras, am aruncat armele. Cum tânărul părea foarte nervos, am crezu că-i mai bine să-i iau înapoi revolverul, ceea ce am şi făcut. Apoi am trimis pe Miss Chase să vă caute. Trebuie să-ţi mai spun că nici el, nici eu n-am tras. S-a tras de afară, prin fereastră. Poţi sa constaţi foarte lesne dacă cercetezi geamul spart.

Sfântul vorbea calm, cu un aer de sinceritate imperturbabilă care intrigă pe poliţist. Sergentul se îndreptă spre fereastră şi o cercetă cu atenţie.

— Cred că ai dreptate, rosti el.

— Dacă mai vrei încă o dovadă, continuă Simon poţi cerceta revolverele noastre. Nu s-a tras niciun glonţ din ele, de când a venit Mr. Forrest; poate chiar el s-o mărturisească. Vei constata că încărcătoarele sunt pline şi ţevile fără miros de praf de puşcă.

— Totul pare verosimil, spuse el şi cred că v-aţi înşelat unul pe altul; dar aceasta nu explică pentru ce te găseai aici cu victima.

— Foarte simplu; pentru că am descoperit cadavrul, răspunse Simon. Trebuia ca cineva să-l descopere, nu-i aşa?

Poliţistul rămase o clipă tăcut, apoi se întoarse spre cel ce notase declaraţiile.

— Scrie şi numele victimei, spuse ei. Se numeşte Nora Prescott. E adevărat Miss Chase?

— Da.

— O cunoşteai?

— Chiar foarte bine. Era secretara tatălui meu, răspunse fata.

Şi, deodată, Sfântul pricepu totul.

V

Simon asculta cu un aer distrat răspunsurile fetei la interogatoriul sergentului. Tatăl Norei Prescott era un vechi prieten al lui Marvin Chase. Debutaseră împreună la aceiaşi bancă, şi, în vreme ce Marvin Chase, se ridica tot mai mult, Prescott înainta decât cu greutate. Afacerile lui mergeau tot mai prost şi Chase îi împrumuta mereu bani. În cele din urmă, Prescott, bolnav şi incapabil să mai muncească, a fost trimis de Chase în Elveţia, ca reprezentant al său, la Zurich. Cât despre Nora, ea a fost luată secretară şi considerată ca făcând parte din familie. Nu păruse să aibă niciodată griji personale; numai când a survenit accidentul lui Marvin Chase, a devenit foarte tristă…

Toate aceste fapte luau locul lor şi se clasau mecanic în memoria lui Templar. Interogatoriul a fost întrerupt prin sosirea medicului legist, care a cercetat cadavrul şi a declarat numaidecât:

Are trei răni în piept; pot să spun cu toată certitudinea, înainte de autopsie, că fiecare rană era mortală. Moartea s-a produs acum vreo oră.

Medicul se ridică de lângă victimă şi cercetă curios pe cei din hangar.

— Unde este ambulanţa? întrebă sergentul.

— Trebuie să fie la castel, răspunse Rosemary Chase. Mă duc să o trimit aici, dacă a sosit. Cred că nu mai ai nevoie de noi.

— Nu, făcu sergentul. Voi veni eu, la nevoie, să vă vad mâine dimineaţă. Şi Mr. Forrest va fi la

castel?

Forest făcu un pas înainte.

— O clipa, spuse el, n-ai…

— Nu eşti bănuit deloc, Jim, îl întrerupse Rosemary cu o voce fermă. E posibil ca sergentul să-ţi mai pună câteva întrebări.

Templar îl privea curios şi a fost mirat când a auzit:

— Mr. Templar trebuie să vă cer scuze. Sper că veţi consimţi să ne întovărăşiţi până la castel, dacă sergentul nu mai are nevoie de d-ta.

În vreme ce fata vorbea, nu slăbise din ochi pe Jim, care păstrase o tăcere, ca o aprobare.

— Vă mulţumesc, răspunse Sfântul. Primesc cu plăcere invitaţia. Totuşi, dacă cumva sergentul doreşte să mai rămân…

— Nu, domnule, răspunse poliţistul, mi-am notat adresa şi ştiu unde vă pot găsi.

— S-ar putea să mă hotărăsc să dorm la hanul Veveriţei, răspunse Simon.

— Noapte bună, Jessen, mai spuse Rosemary, adresându-se sergentului şi ieşi afară.

Sfântul, înainte de a părăsi hangarul, se întoarse.

— Şi cu armele noastre cum rămâne?

Sergentul îl privi, ezită o clipă, apoi scoase revolverele şi le înmână proprietarilor.

— E mai bine când eşti înarmat, rosti Sfântul zâmbind, căci asasinul se plimbă poate pe aici.

Urmând pe Rosemary Chase şi Jim Forrest, Simon căuta dezlegarea enigmei în gând. O lăsă însă baltă, căci printre copaci, zări ferestrele luminate ale unui castel. Trebuia să fie New Manson şi prin consecinţă hangarul în care fusese ucisă Nora se găsea deci pe proprietăţile lui Mr. Marvin Chase.

Intrară în curând în castel printr-o uşă-fereastră şi se găsiră într-o sală spaţioasă. Forrest se aruncă într-un fotoliu, părând că mai este încă sub influenţa celor petrecute în hangar. Rosemary îşi recăpătase însă sângele rece.

— Ce doriţi să beţi? întrebă ea.

— Bere pentru mine, spuse Sfântul, whisky pentru Hoppy. Nu ştiu dacă mă exprim bine, dar cred că trebuie să-i aduceţi o sticlă întreagă. E cam prost crescut.

Valetul se înclină şi ieşi.

Fata aprinse o ţigară şi Sfântul îi oferi foc. Simon o contemplă în tăcere. Era foarte frumoasă şi era greu de crezut că era complice într-o astfel de crimă.

— E drăguţ din partea dvs. că ne-aţi invitat, murmură Sfântul.

— Tata mi-a cerut să vă invit, răspunse ea; vă admiră mult şi e sigur că nu d-ta ai comis crima.

— Am observat de la început că-mi cunoaşteţi numele, spuse Sfântul, gânditor.

— Da. De altfel sergentul nu mi-a ascuns acest fapt.

Simon privi tavanul.

— Aceşti poliţişti sunt foarte inteligenţi, nu-i aşa? Mă întreb cum de a ştiut?

— A citit în permisul d-tale de a purta armă.

— Desigur, dar mai înainte? Presupun că el a fost cel ce a spus tatălui dvs. cine sunt.

Rosemary roşi şi nu răspunse nimic, dar Forrest se ridică enervat.

— De ce atâtea tergiversări, Rosemary? făcu el. De ce nu-i spui că ştim că Nora i-a scris?

Uşa se deschise şi valetul intră, aducând pe o tavă băuturile. Până ce nu părăsi camera nimeni nu scoase nicio vorbă. Hoppy privea fix sticla plină din faţa lui.

Simon ridică paharul.

— Foarte bine, rosti el, prefer această sinceritate. Aşa dar, ştiaţi că Nora Prescott mi-a scris. Aţi venit la han pentru a vedea ce se petrece. Când a ieşit, aţi intrat pentru a mă supraveghea, şi ne-aţi urmărit până la hangar…

— Ar fi fost mai bine dacă am fi spus aceasta poliţiei…

— Desigur, răspunse Sfântul cu o voce dulce, ar fi trebuit să vorbiţi despre scrisoare şi sunt sigur că aţi fi citat exact termenii Norei, aducând astfel la cunoştinţa poliţiei teribila maşinaţie care înnebunise pe biata fată.

— Asta ar fi interesat pe Jesser. Natural, ar fi înţeles că asta m-a împins să asasinez pe Nora Prescott şi că persoanele care ameninţau pe biata fată erau inocente. Aţi fi fost foarte bună şi v-aş fi mulţumit… Şi acum, pentru că nu-i aici nici-un poliţist, de ce nu-mi spuneţi deschis despre ce este vorba?

Rosemary îl privi fix.

— Îţi dai seama de ce spui?

— Perfect, spuse Sfântul, cu un ton rece şi sec. Aş vorbi mai clar dacă găseşti limbajul meu prea subtil. Tatăl d-tale e milionar, mi s-a spus. Când e vorba de o maşinaţie frauduloasă, nu cauţi complici în mansardă ca să faci omletă de ouă.

Forrest înaintă spre el.

— Spune-mi, Templar, nu crezi că am îndurat destul insolenţele tale?…

— Şi eu pe ale voastre, îl întrerupse Simon fără să mişte. Ştiam prea bine că ne-am dispreţuit unul pe altul, chiar de la prima vedere. Nu pot face nimic pentru voi dacă nu daţi cărţile pe faţă. Să punem lucrurile la punct. Care dintre voi a ucis-o pe Nora Prescott?

Vocea nu i se schimbase, dar ultima întrebare părea că este ca o lovitură de bici. Rosemary Chase şi Forrest, întunecaţi la faţă, priviră spre Templar, dar nu răspunseră nimic.

Zgomotul uşii care se deschidea întrerupse greaua tăcere. Un om înalt, palid, îmbrăcat complet în negru şi cu guler înalt, intră în cameră şi se opri ezitând.

Rosemary Chase păru că se deşteaptă din somn.

— Oh! Doctore Quintuns, spuse ea, forţându-se să pară calmă, îţi prezint pe Mr. Templar… şi…

— … Şi Mr. Hoppy Uniatz, spuse Simon.

Doctorul Quintus se înclină şi ochii lui negri fixară câteva secunde pe cei ai lui Simon.

— Sunt încântat de cunoştinţă, rosti el cu voce joasă.

Şi se întoarse spre Rosemary.

— Miss Chase, continuă el, mi-e teamă că şocul a tulburat pe tatăl d-tale. Nu este grav, dar ar fi bine să nu fie deranjat pentru moment. Totdeodată a insistat ca Mr. Templar să rămână la dineu. L-ar putea vedea mai târziu…

Simon bău o înghiţitură de bere şi rosti ironic:

— Am fi încântaţi să rămânem, dacă Miss Chase nu vede niciun inconvenient.

— Desigur că nu. Am fi bucuroşi dacă aţi rămâne.

Totuşi glasul îi dezminţea spusele. Sfântul primi printr-o înclinare a capului, fără să ţină socoteală de o mişcare de enervare a lui Forrest. Ar fi rămas chiar şi neinvitat.

Era ferm hotărât să facă cunoştinţă lui Marvin Chase.

— Miss Chase, spuse Sfântul, am auzit că tatăl dvs. a fost victima unui accident de automobil.

— E adevărat.

— Sper că n-a fost rănit grav?

— Nu. A fost în schimb serios ars, răspunse în locul ei, medicul. Automobilul a luat foc. Cu toate acestea viaţa lui Mr. Chase n-ar fi fost în pericol, dar a fost ars, silindu-se să-şi salveze secretarul prins sub sfărâmături.

— Secretarul a murit? întrebă Sfântul. Cum îl chema?

— Tamblin Bertrand.

Simon luă o ţigară din port-ţigaret şi o aprinse cu ochii ţintă la Rosemary.

— Îmi amintesc de un lucru pe care l-aţi spus sergentului Miss Chase – când aţi declarat că Nora Prescott părea tristă după accidentul tatălui dvs…

Rosemary îl privi morocănoasă.

— … Şi mă întreb dacă nu cumva existau ceva relaţii particulare între Mr. Tamblin Bertrand şi Nora Prescott.

Ochii lui Forrest şi ai doctorului Quintus se îndreptară spre fată ca şi cum ceea ce trebuia să răspundă i-ar fi interesat nespus de mult.

— Nu ştiu, răspunse ea încet, alegând cuvintele. Lucrau împreună, natural, pentru că Mr. Tamblin era secretar particular, adică un fel de alter ego al tatălui meu. Nora lucra sub ordinele lui, cred că îl simpatiza pe Tamblin, dar nu ştiu dacă era reciproc. Bineînţeles, nu i-am pomenit niciodată Norei despre asta.

— Aveţi vreo fotografie de-a lui Tamblin? întrebă Sfântul.

— Trebuie să fie pe aici vreun instantaneu…

Rosemary se sculă, se îndreptă spre o măsuţă şi deschise un sertar. Părea că ascultă de sugestiile Sfântului, ca şi cum ar fi fost hipnotizată; dar Simon îi pusese întrebările în mod natural şi era greu să refuze.

— Iată, spuse ea.

Simon luă instantaneul, pe care zări doi oameni, în picioare, pe terasa unei case. Unul dintre ei era de talie mijlocie, destul de corpolent; celălalt era mic cu părul negru şi avea ochelari cu montură de metal.

Sfântul atinse cu degetul, pe fotografie pe cel mai în vârstă dintre cei doi oameni.

— Tatăl d-tale?

— Da.

Faţa brunetei era surâzătoare şi nu avea nimic extraordinar.

Deodată, Templar se gândi că s-ar putea să fie vorba nu de o victimă, ci de două – două persoane care avuseseră acelaşi serviciu de îndeplinit, două persoane care împărţeau fără îndoială încrederea lui Mr. Chase şi cunoşteau perfect stadiul afacerilor sale. O întrebare se născu în mintea lui

Simon: uciderea Norei Prescott era oare primul asasinat provocat de afacerea Chase, sau al doilea?

În timpul dineului, în ciuda frazelor politicoase pe care le schimba cu vecinii lui, Sfântul nu încetă să se gândească la aceasta.

Hoppy Uniatz mânca pe rupte. Din când în când, bea câteva înghiţituri din sticla de whisky pe care o adusese cu el. Simon, puţin jenat de atitudinea prietenului său, se ferea să se uite la el. Cât despre Forrest, se băgase într-un mutism absolut.

Rosemary Chase vorbea foarte puţin şi se adresa numai Sfântului, pe care-l cerceta curioasă. Numai Dr. Quintus susţinu conversaţia. Vocea lui groasă se auzea aproape mereu şi din când în când arunca câte o privire la fiecare.

După câtva timp, Forrest se scuză şi părăsi sufrageria. Quintus, după ce se sfârşi masa, veni în salon, dar refuză să se aşeze pe motiv că era ora când trebuia să se ducă la bolnavul său, şi plecă numaidecât.

Simon se aşeză lângă cămin. Era singur acum cu Rosemary, căci prezenţa lui Uniatz avea tot atâta importanţă, ca şi a unui mut.

Evitând privirea lui Templar, fata luă o ţigară, o aprinse singură, apoi, brusc, se întoarse spre Simon.

— Ei bine! făcu ea dispreţuitor. La ce te gândeşti?

Sfântul o privi fără să clipească şi răspunse:

— Mă gândesc că sau eşti o criminală periculoasă, sau o imbecilă fără seamăn, şi sper că e mai degrabă această din urma părere.

— Deteşti pe criminali, nu-i aşa? întrebă ea.

— Da.

— Am auzit mult vorbindu-se de d-ta; faţă de criminali întrebuinţezi o mare severitate. Mergi chiar până la omucidere.

— Am mulţi pe răbojul meu, spuse Simon. Şi voi adăuga, probabil, mulţi alţii. E singurul lucru

pe care-l merită.

— Totdeauna?

Simon înălţă din umeri.

— Ascultă, rosti el cu glas brusc îndulcit, dacă vrei să discutăm, ne vom amuza poate, dar nu ne va aduce mare lucru… Am auzit că ceva nu prea merge pe aici, şi ceea ce am văzut, mi-a confirmat părerea. Am intenţia să descopăr despre ce este vorba şi să pun toate în ordine. Dacă eziţi să-mi spui tot ce ştii, nu vei câştiga nimic, ba poate vei pierde.

Rosemary se apropie de el.

— Aş vrea…

Nu avu când să pronunţe alt cuvânt. Un strigăt oribil o întrerupse; un strigăt de groază, al unui om deznădăjduit, însoţit numaidecât de o cădere. Apoi, glasul medicului se făcu auzit:

— Ajutor!… Ajutor!…

Şi, în sfârşit, urmă un horcăit răguşit, întrerupt brusc.

Sfântul rămase nemişcat timp de o secundă şi fixă obrazul palid al fetei, care scoase un strigăt de groază şi alergă spre uşă. Hoppy Uniatz o urmă, ca şi cum l-ar fi gonit furiile iadului. Simon nu se luă după ei decât o clipă mai târziu, dar el ajunse primul la uşă, pe care o deschise, ieşind în hall; ţinea în mână revolverul şi dintr-o aruncătură de ochi, zări că halul era gol. În faţă, la stânga, uşa principală era închisă; în partea opusă, o uşă care probabil dădea în partea rezervată oamenilor casei, era deschisă şi valetul stătea palid în prag. În urma lui, se observau feţele îngrozite ale servitorilor.

Sfântul privi în sus, spre scară căci zgomotele veniseră de la primul etaj. Reţineau pe Rosemary pe loc, spunând:

— Lasă-mă să mă duc primul… Există vreo altă scară în afară de aceasta? se adresă el apoi, valetului.

— Da.

— Ei bine. Rămâi aici, Miss Chase. Hoppy, caută repede această scară şi supravegheaz-o.

Şi Simon urcă scările câte patru trepte deodată, gândindu-se că Rosemary era o extraordinară comediană. Ajuns la capătul scării, intră într-un culoar scurt, care-l conduse într-altul, perpendicular şi cu care forma un T. Sosit la încrucişarea celor două culoare, Sfântul auzi la stângă un zgomot uşor. Trecu repede, de cealaltă parte a culoarului, în aşa fel că dacă îl pândea cineva, să nu poată trage în el. Dar nimeni nu se arătă. Spre mijlocul culoarului, la stânga, doi oameni zăceau pe podea şi numai unul părea că se mişcă.

Acesta era doctorul Quintus, care se sforţa în zadar să se pună pe picioare. Celălalt era nemişcat şi Sfântul recunoscu pe Jim Forrest. Nu mai trebuia să-l cerceteze prea mult, pentru a vedea că nu se mai scula niciodată. Era lungit într-o baltă de sânge, cu gâtlejul tăiat, aşa încât părea decapitat.

Simon apucă pe doctor de braţ şi-l ajută să se ridice. Quintus era plin de sânge.

— Eşti rănit? întrebă Templar.

Medicul clătină negativ capul şi se sprijini cu greutate de Simon.

— Nu ştiu; probabil de cel ce a ucis pe Nora… L-am auzit pe Forrest strigând…

— Unde s-a dus asasinul?

Quintus abia se ţinea pe picioare şi ochii îi erau pe jumătate închişi. Cuvintele îi ieşeau cu greutate din gură, de parcă ar fi fost beat.

— Nu te mai ocupa… de mine, bâigui el. Vezi de… de Mr. Chase.

Simon îl lăsă pe medic sprijinit de zid şi cu revolverul în mână se îndreptă spre punctul unde se întâlneau cele două culoare. În partea opusa scării pe care se urcase, zări o rampă şi o treaptă a unei scări: aceia pe care o supraveghea Hoppy. Niciun zgomot nu venea din această parte a culoarului şi nici din hall. În urma lui Simon,

culoarul în care zăcea Forrest se sfârşea printr-un zid. Între cadavru şi acest zid, se afla o uşă deschisă. Sfântul se întoarse înapoi, trecu de corpul lui Forrest şi se îndreptă spre uşă.

Intră în cameră fără nicio precauţie, atât de sigur era că nimeni nu va trage în el. Pătrunse într-o sală mare, cu pereţii albi. Zări un pat cu două locuri, gol, dar răvăşit: păturile erau aruncate pe podea. O măsuţă de noapte era acoperită cu medicamente. În fiecare din pereţii opuşi era câte o uşă. Una dădea într-o cămară, alta ducea la baie în faţa uşii prin care intrase Simon. În perete erau două ferestre, deschise larg. Sfântul privi printr-una şi zări cornişa uşii de la parter.

Punând revolverul în buzunar, se căţără pe fereastră şi se lăsă să cadă pe cornişă, care forma un fel de balcon sub fereastră. Stătu în picioare câteva clipe, aprinse o ţigară, apoi sări pe terasa peronului, de lângă uşa castelului. Era foarte uşor unui om svelt să fugă pe aici. Simon înconjură casa, ajungând la uşa de serviciu. Nu era închisă cu cheia şi împingând-o, se pomeni în faţa revolverului lui Uniatz. Americanul, uimit, aplecă arma.

— Ce ai găsit? întrebă el.

— Lucruri interesante. În orice caz. Rămâi aici, îţi voi povesti totul mai târziu.

— Se îndreptă spre bucătărie unde erau adunaţi servitorii. O străbătu repede şi regăsi pe Rosemary şi pe valet lângă scară.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, cu spaimă în glas.

Sfântul nu răspunse.

— Unde este Jim?

Simon tăcu. Îi venea greu să-i spună ceea ce văzuse. Rosemary îşi înăbuşi plânsul şi se întoarse spre scară, dar Sfântul o reţinu.

— Nu te duce, spuse el. E mai bine să rămâi aici.

— Dar, în numele lui Dumnezeu, spune-mi, ce s-a întâmplat? E… e mort?

— Da. Jim e mort.

Faţa tinerei fete se făcu albă ca creta, dar se ţinu bine.

— De ce spui asta, aşa de curios? întrebă ea. S-a petrecut şi altceva?

— Da, răspunse Templar. Tatăl d-tale a dispărut.

Sfântul făcu repede un pas înainte, la timp pentru a o prinde în braţe.

Rosemary leşinase.

VI

Simon duse fata în salon şi o culcă pe-o canapea; apoi o privi fix câteva secunde. Deodată se aplecă brusc şi o lovi cu pumnul în stomac.

Rosemary nu mişcă.

Atenţia lui Templar fu atrasă de soneria unui telefon. Descoperi repede că sunetele veneau din hall şi ridică receptorul.

— Alo?

— Alo, răspunse o voce. Aş voi să vorbesc cu Mr. Templar.

Simon nu-şi crezu urechilor.

— Cine doreşte să-i vorbească? întrebă el

— Mr. Trapani.

— Tu eşti, Jules? exclamă Sfântul recunoscând acum pe hangiu. Îmi pare că nu te-am mai văzut de-un car de ani. Vrei să-mi reproşezi faptul că n-am luat dineul la tine?

— Nu, domnule. Voiam numai să ştiu dacă vă culcaţi aici. Sergentul s-a oprit pe la mine şi mi-a povestit totul.

— Nu ştiu încă Jules unde am să dorm. În orice caz, cred că pe câmp nu.

Sfântul se întrerupse şi brusc îi veni o idee.

— Alo, reluă el, sergentul Jesser mai este încă la tine?

Nici-un răspuns.

— Alo! strigă Simon.

Tăcere. Telefonul fusese întrerupt. Simon alergă în hall şi cercetă firele; nu zări nimic. Privind în jurul lui, observă că era singur. Ieşi afară pe peron, unde rămase nemişcat, scrutând atent întunericul. Noaptea era liniştită şi nu se auzea decât murmurul râuleţului care curgea la câteva zeci de metri mai departe. Templar aşteptă câteva minute, căutând să-şi dea seama de locul unde fuseseră tăiate firele telefonice.

Negăsind nimic, se întoarse înapoi în salon şi zări pe valet, care-şi frângea disperat mâinile.

— Unde ai fost? întrebă rece Sfântul.

— Mi-am căutat nevasta, domnule, răspunse el, arătând spre o femeie grasă, care îngenunchease lângă canapea şi se silea să aducă la cunoştinţă pe Miss Chase.

Privirea lui Simon făcu repede înconjurul camerei şi se opri asupra uşii ferestre care era deschisă.

— Ţi-ai căutat nevasta în grădină?

— Nu… Nu înţeleg nimic, domnule.

— Nici eu, făcu Templar, dar când am trecut în hall, această uşă era închisă.

— Am deschis-o eu adineauri, răspunse valetul, pentru a veni aer curat în cameră.

Sfântul îl privi fix în ochi, dar acesta nu i-o ocoli.

— Bine, vom vedea mai târziu; deocamdată duceţi-vă în bucătărie.

Femeia se ridică cu greutate şi spuse indignată:

— Drept cine ne iei, de răstorni cu susul în jos toată casa?

— Sunt Marele Vizir al Wagiristanului, răspunse Sfântul râzând. Duceţi-vă în bucătărie.

Simon îi urmă pentru a-l căuta pe Uniatz. Intră în bucătărie şi deschizând uşa care dădea în cel de-a doilea hall, unde stătea Hoppy, îl chemă cu un gest.

— Rămâi aici, îi spuse el, şi supraveghează scara şi servitorii din bucătărie. Nimeni nu trebuie să se mişte de la locul lui, nici chiar pentru a deschide fereastra dacă li se face cald.

— S-a înţeles, răspunse americanul. Dar mi-e o sete grozavă.

— Spune-i valetului să-ţi dea de băut.

Simon făcu calea întoarsă şi o găsi pe Rosemary aşezată pe canapea, când intră în salon.

— Îmi cer scuze, spuse ea cu glas slab, că am leşinat.

— Mi-a fost teamă că era un leşin simulat, făcu Sfântul. Cred că m-am înşelat cu privire la d-ta şi-mi cer scuze la rândul meu. Ţi-e sete?

Fata făcu un semn afirmativ. Simon se îndreptă spre o măsuţă şi puse whisky în două pahare. În timpul acestei operaţii, întrebă cu un ton natural:

— Câţi servitori aveţi aici?

— Valetul şi nevastă-sa, bucătăreasa şi o cameristă.

— În cazul acesta sunt toţi în bucătărie. De câtă vreme îi aveţi?

— De trei săptămâni, de când am cumpărat castelul.

— Nu prea e destul pentru a-ţi face o părere despre ei, rosti Sfântul oferindu-i un pahar. În orice caz, Hoppy îi supraveghează. Nu mai rămân decât eu şi… Quintus.

— Ce i s-a întâmplat?

Mi-a spus că a fost ameţit de asasin.

— Atunci, trebuie să-i dăm îngrijiri.

— Desigur.

Simon trecu la uşă, o închise şi trase perdelele; apoi aprinse o ţigară şi o privi spre Rosemary cu un aer de încurajare prietenească.

Fata luă o înghiţitură de whisky. Când ridică capul, faţa îi ea palidă, dar privirea îi strălucea de un foc întunecos.

— Eu aş fi trebuit să fiu ucisă, spuse ea. Dacă n-aş fi atât de proastă, nu s-ar fi întâmplat nimic. Ar

trebui să mă arunc în râu, cu un bolovan de gât.

— La ce bun, răspunse Sfântul; prefer să-mi povesteşti tot ce ştii.

— E greu de povestit, începu ea după o clipă de tăcere. Totul a început de când am vrut să citesc o scrisoare pe care nu aveam dreptul să o deschid. Faptul s-a întâmplat în această cameră. Veneam de pe terasă şi am găsit o scrisoare pe masa secretarului: aceea pe care ai primit-o. Nora de abia o terminase şi părăsise salonul de câteva secunde, temându-se să n-o găsească cineva. Văzând numele d-tale pe ea, am fost uimită. Auzisem de d-ta, bineînţeles, şi am citit-o involuntar. Auzind pe Nora ca se reîntoarce, mi-am pierdut capul şi am fugit pe terasă.

— Şi n-ai spus nimic Norei despre asta?

— Nu, n-am îndrăznit. Da, ştiu că asta era o idioţenie, dar mi-era frică. Bănuiam că Nora cunoştea secretul unei afaceri în care fusese amestecat tatăl meu. Habar n-aveam de afacerile tatălui meu, dar îl iubeam. Voiam să încerc să-l salvez, să-l protejez, cel puţin. Nu puteam vorbi nimic despre asta decât lui Jim, şi amândoi ne-am hotărât sa căutăm dezlegarea misterului. Din această cauză am urmărit pe Nora la han şi de aceea am venit în hangar.

— Dar, întrebă Sfântul, de ce nu mi-ai spus toate acestea de la început?

Rosemary înalţă din umeri.

— Pentru că am fost o proastă. Îţi aminteşti că te-am întrebat până unde merge răzbunarea d-tale faţă de răufăcători. Îmi era teamă, că dacă tatăl meu era vinovat, vei fi mai nemilos ca poliţia. Dar nu credeam că iţele se vor încurca atât de groaznic. Acum, că Jim e mort, nu mai pot păstra această tăcere insuportabilă…

Ajunsă aici, ea tăcu, Simon o privi lung, apoi spuse:

— Cine este Dr. Quintus?

VII

— Nu-l cunosc prea bine, răspunse ea. Locuieşte aproape de locul unde a avut tata accidentul acela stupid şi rănit, a fost transportat la el. Când tata s-a înapoiat aici, a insistat ca Dr. Quintus să-l însoţească. Aşa cel puţin mi s-a spus. Ştiu la ce te gândeşti: ţi se pare ciudat.

— Foarte ciudat, stărui Sfântul.

— Mi-am pus multe întrebări cu privire la asta, continuă ea, mai ales după ce am citit scrisoarea ce-ţi era adresată.

— Crezi că doctorul ar avea vreun mijloc de a-şi impune voinţa faţă de tatăl d-tale?

Rosemary făcu un gest de disperare.

— Cum aş putea şti? Tata nu-mi spunea nimic despre afacerile lui.

— L-ai mai văzut până acum pe Mr. Chase de când s-a întors la castel?

— Desigur; deseori.

— Părea preocupat?

— Mi-ar veni greu să o spun, răspunse ea. A fost grav rănit şi medicul nu mă lăsa prea mult cu el. Tata părea tulburat şi totodată, schimbat, dar, după un accident atât de grav, nu poţi judeca starea bolnavului în primele zile… Nu ştiu ce să mai cred. Socoteam că îl iubeam pe Jim, şi acum… oh! Doamne! ce proastă am fost.

Sfântul stinse ţigara într-o scrumieră, cu un aer foarte satisfăcut. Ţinea acum în mâini firele întregii afaceri şi nu-i mai lipsea decât răspunsul unei întrebări. Înţelegea destul de bine acum purtarea fetei. Se aşeză lângă ea şi o apucă de braţ.

— Nu mai fi atât de mâhnită, din cauza lui Jim, spuse el. Dacă n-ar fi încercat să mă abată din drum, lucrurile s-ar fi petrecut altfel. De ce naiba o fi crezut că eram duşmanul d-tale?

— Credea că te-ai amestecat în afacerea aceasta pentru a trage vreun profit; Jim nu era prea

perspicace. Poate că a crezut chiar că ai ucis-o pe Nora după ce i-ai smuls secretul.

Sfântul înălţă din umeri.

— Şi eu socoteam că vreunul dintre voi a ucis-o, pentru a o împiedica să vorbească. N-a fost prea la înălţime nimeni.

— Ce-i de făcut, acum? întrebă ea.

Simon tocmai voia să răspundă, când se auzi un zgomot uşor. Cu ochii ţintă pe uşă, se îndreptă spre ea şi o deschise. Quintus cobora scara şi aventurierul îl susţinu de braţ.

— N-ar fi trebuit să cobori singur, spuse el. Aş fi venit eu sus, dar s-au petrecut atâtea lucruri…

— Ştiu, îl întrerupse doctorul, şi tocmai de aceea nu poţi face mare lucru pentru mine.

Se îndreptă spre măsuţa cu băuturi cu paşi siguri şi-şi turnă un pahar de whisky and soda; apoi, se aşeză într-un fotoliu cu paharul în mâna. Arăta mai îngrijit acum, căci se curăţise.

— Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta, Mr. Templar, spuse el. Ai găsit ceva?

— Absolut nimic, răspunse Sfântul. Mr. Chase trebuie să fi fost răpit pe fereastră. Am cercetat pe acolo şi am văzut că era foarte uşor. Am făcut înconjurul casei fără să văd sau să găsesc ceva.

— Dar *pentru ce?* gemu Rosemary, pentru ce toate aceste întâmplări nefaste? Mai întâi Nora, apoi Jim şi acum tata. Unde este? Cine l-a răpit? Ce vor face cu el?

— Tatăl d-tale e foarte bogat, Miss Chase, făcu medicul. A fost răpit pentru a se cere o răscumpărare însemnată, fără nicio îndoială. Cât despre asasinarea lui Jim, cred că nu-i decât o întâmplare. O fi întâlnit vreunul din răpitori, care l-a ucis pentru a se salva.

— De ce spui *unul* dintre răpitori? Ai văzut mai mulţi?

— N-am văzut decât pe cel ce m-a lovit. Era de o statură mică, şi purta un fel de voal care lăsa să i se vadă numai ochii, cam în felul cum îşi acoperă

faţa Tuaregii. Am spus „unul dintre ei” pentru că nu cred că un singur om poate face toate astea. E foarte posibil să fie aceeaşi bandă care a ameninţat-o pe Nora şi care a ucis-o pentru a nu fi denunţaţi.

— Cred că pricep, spuse Sfântul. Au încercat să mă ucidă şi pe mine, socotind că Nora îmi dezvăluise secretul.

— Tot ce se poate.

— Pentru ce crezi că faptele s-au petrecut aşa? întrebă Sfântul.

Quintus ezită o clipă; bău o înghiţitură de whisky, apoi privi pe Templar în plină faţă.

— Din cauza reputaţiei d-tale, răspunse el; ceea ce am spus este pur teoretic.

— Nu trebuie să te scuzi, murmură Simon. Reputaţia mea a făcut pe mulţi criminali să-şi piardă capul. Şi te asigur că erau foarte abili.

— Trebuie să fie o răpire, repetă Quintus, întorcându-se spre Rosemary. Dacă ar fi voit moartea tatălui d-tale, ar fi putut-o face foarte uşor în camera lui, unde era la discreţia lor. Faptul că a fost răpit, dovedeşte că vor să-l păstreze viu.

— Ceea ce-mi pare ciudat, cu privire la această pretinsă răpire, spuse Sfântul, e că n-am pierdut multă vreme cu urcarea scării, pe când răpitorii trebuiau să pătrundă în cameră, să se ocupe de Mr. Chase, să-l scoată pe fereastră şi să dispară cu el. Ori, asta cere destul timp, mai mult decât îmi trebuie mie să urc scara, să dau de d-ta şi de cadavrul lui Jim, să intru în cameră şi să constat că patul era gol. M-am îndreptat spre fereastră şi am sărit în curte; n-am văzut nimic şi, mai ales, n-am *auzit* nimic.

— Ce vrei să spui? întrebă Rosemary.

— Ceva foarte limpede, urmă Sfântul. Vreau să spun că răpitorii nu aveau decât foarte puţin timp înaintea mea. Dacă *l-au răpit pe Mr. Chase,* ar fi trebuit să-l ducă până la un automobil şi vă repet că n-am văzut şi n-am auzit nimic, absolut nimic.

Quintus se ridică pe jumătate.

— Atunci, ar însemna că mai sunt încă în parc, spuse el, şi am putea deci să punem mâna pe ei înainte de sosirea poliţiei. Sper că ai vestit-o.

Simon clătină negativ din cap.

— Nu încă, făcu el. N-am putut-o face, căci firele telefonice au fost tăiate.

Rosemary îi aruncă o privire îngrozită. Voi să deschidă gura pentru a spune ceva, dar un zgomot o întrerupse.

Întoarse privirea spre stângă, spre una din ferestrele al cărei geam sărise în ţăndări. Perdeaua se mişcă uşor şi o mână înmănuşată apăru din beznă. Ţeava unui revolver îi ţinti pe loc.

Dar numai o clipă, căci Simon făcu un salt uriaş spre comutator, făcând întuneric complet în cameră. În acelaşi timp, se feri de primul glonţ pe care-l trase necunoscutul.

Templar auzi pe Quintus gâfâind. Sfântul se întrebă dacă cel ce trăsese intrase sau nu în cameră.

Scoase revolverul şi furişându-se fără zgomot pe lângă perete, se îndreptă spre uşă. În mai puţin de o secundă o deschise, ieşind în hall şi o închise apoi în urma lui. Un alt glonţ se înfipse în lemnul uşii, la câţiva milimetri de capul lui. Străbătu în fuga hall-ul şi ieşi pe terasă prin uşa principala. Cerceta bezna atent şi observă că era singur. Nu auzea niciun zgomot; totul era liniştit.

Simon se apropie de uşa-fereastră a salonului, ale cărei geamuri erau sparte şi lumină interiorul salonului cu lanterna. Zări pe Quintus şi pe Rosemary; necunoscutul nu intrase.

— Nu s-a întâmplat nimic, le spuse el. Nu aprindeţi încă lumina, dar deschideţi-mi să intru.

Sfântul stinse lanterna şi apoi pătrunse înăuntru.

— O sa transformăm castelul într-o fortăreaţă, dacă jocul acesta va continua, spuse el.

— Ai văzut pe cineva? întrebă Rosemary.

— Pe nimeni. Necunoscutul a spart geamul şi a tras. Spera fără îndoială că voi alerga la fereastră. Când a priceput c-am ieşit pe terasă, s-a evaporat. Puteţi aprinde lumina acum… Hm! Trebuie sa mă duc să liniştesc pe Hoppy, căci cred că stă pe ghimpi.

— Simon însă subpreţuise sângele rece al prietenului său. Când intră în bucătărie, cei patru servitori, tremurau din toată mădularele, palizi ca nişte cadavre. Uniatz însă, tocmai termina ultima înghiţitura a unei sticle de whisky şi când intră Sfântul, plescăi zgomotos din limbă.

— Ce este? întrebă el flegmatic.

— N-ai auzit nimic? făcu Templar.

— Ba da. Câţi indivizi ai trimis în împărăţia Cerurilor?

— Niciunul. A venit numai să văd cum staţi.

Închise uşa şi se înapoie în salon.

— Nu s-a întâmplat nimic pe acolo, rosti el. Singurul dezastru, Miss Chase, o să fie golirea pivniţei d-tale de băuturi. Hoppy are o sete nemaipomenită.

Rosemary înainta spre el.

— Nu te-a atins niciun glonţ?

— Din păcate, nu. Observ că prezenţa mea în castel dăunează cuiva.

— Cine îţi spune că numai de d-ta este vorba? întreba sec medicul.

Sfântul se întoarse şi urmări privirea lui Quintus, care se fixase pe un tablou, al cărui geam fusese sfărâmat de un glonţ. Simon nu-şi dăduse seama de direcţia primului glonţ; acum zări că era îndreptat spre Dr. Quintus.

Astfel, aveau cu toţii câte un alibi.

Nora nu fusese ucisă nici de Rosemary, nici de Jim, căci tânărul nu-şi tăiase singur beregata, iar în timpul dispariţiei lui Mr. Chase, fata era cu el. Mai rămăsese Dr. Quintus, care se aflase la locul crimei, dar glonţul acesta ce-i era destinat, îl scoase şi pe el din cauză…

Un singur om mai rămânea deci, fară alibi; omul, în jurul căruia se produsese toate catastrofele: moartea lui Tamblin, a Norei, a lui Jim, şi acum, chiar dispariţia lui. Singurul care nu intrase în scena: Marvin Chase.

Dar, dacă Marvin Chase era vinovat de cele doua asasinate (de moartea lui Tamblin nu era încă sigur dacă era asasinat sau accident) şi dacă el trăsese aceste două focuri de revolver, atunci însemna sa nu fusese rănit în niciun fel de accident de automobil. Pentru ce ar fi simulat însa accidentul şi rănile?

Sfântul, care reflecta, ciuli urechea la cele ce spunea Rosemary.

— Aceşti bandiţi n-au comis aceste crime decât pentru a-l răpi pe tata. Dar atunci de ce au aerul că vor sa se debaraseze de toţi cei ce caută să-l apere, de noi toţi?

— N-au încercat încă să tragă în d-ta, observă liniştit Sfântul.

Şi-şi continuă reflecţiile.

„Accidentul, gândi el, s-a produs acum vreo săptămână, cu câteva zile mai înainte de a-mi scrie Nora, cu câteva zile mai înainte de a avea posibilitatea să intervin. Dar toate crimele s-au produs după intervenţia mea şi probabil din cauza acestei intervenţii. E foarte posibil ca Marvin Chase sa fie un escroc şi să se fi debarasat de secretul lui, care ştia poate prea multe lucruri. Nu era totuşi necesar să se prefacă rănit şi să aducă un doctor pe lângă el. Aşa că nu a inventat rănile sale şi deci e nevinovat. Iată aşadar pe toata lumea cu câte un alibi”.

Sfântul se îndreptă încet spre fereastră şi privi involuntar la fragmentele geamului spart. De unul din aceste fragmente erau agăţate câteva fire albe, puţin rezistente, şi care semănau în mod ciudat cu firele unui bandaj. Simon tresări şi-şi dădu seama numaidecât ca nu va face niciodată cunoştinţa lui Mr. Chase.

Dr. Quintus se ridică.
— Mă simt mai bine acum, spuse el. Mă duc să dau de ştire poliţiei.
— Du-te, murmură liniştit Sfântul. Cred că atunci când poliţia va fi aici, îl voi preda pe vinovat.

VIII

Se întoarse spre tânăra brunetă şi punându-i mâinle pe umeri:
— Îţi cer iertare Rosemary, spuse el, căci ştiu că-ţi voi produce supărări.
Simon se îndreptă spre uşa, o deschise şi strigă:
— Hoppy, trimite-mi pe valet. Ridica perdelele de la ferestrele bucătăriei şi fii atent. Dacă cineva încearcă să intre sau sa iasă, întâi trage şi pe urmă vei sta de vorbă.
— S-a înţeles, răspunse liniştit americanul, trăgând încă o duşcă.
Valetul veni spre el, călcând parcă în străchini. Era palid, dar se silea să pară calm.
— Ce doriţi, domnule? întreba el.
Templar îi făcu semn să-l urmeze la uşa principală. Înainte de a o deschide stinse lumina, apoi păşi primul afară.
— Te vei duce, spuse el cu glas tare, încât ecoul răsună destul de departe, până la locuinţa cea mai apropiată şi vei telefona poliţiei. Vei cere pe sergentul Jesser şi-i vei comunica un mesaj din partea mea.
— Eu, domnule?
Simon nu putu sa vadă faţa valetului, dar şi-o închipui galbenă ca ceara.
— Da, tu. Oare ţie frică?
— Nu, domnule, dar…
— Te-ai slujit vreodată de un revolver? îl întrerupse Sfântul.
— Da, domnule, în cursul ultimului război.

— Ei bine, ţine unul, continuă Simon, întinzându-i-l pe al său. E încărcat. Dacă te ameninţa cineva, trage. Voi fi de altfel în urma ta. Nu mă vei vedea şi nu ma vei auzi, dar voi fi lânga tine. Daca va încerca cineva să te oprească, va avea de-a face cu mine. Haide, fii liniştit.

— Prea bine, domnule, răspunse în cele din urmă valetul. Care este mesajul?

— Vei spune sergentului Jesser că Mr. Forrest a fost asasinat, făcu Sfântul cu aceeaşi voce ridicată şi clară. Apoi, îi vei povesti restul. Spune-i că am găsit dezlegarea enigmei şi că este inutil să aducă fotografi şi experţi. Spune-i că atunci când va sosi, va găsi spovedania vinovatului, gata semnată. Vei ţine minte toate acestea?

— Da, domnule.

— Ei bine, du-te.

Scoase celălalt revolver şi rămase nemişcat în prag, în vreme ce paşii valetului se pierdură în noapte. Când fu sigur că acesta trecuse de zona periculoasă, Simon reintră din nou în hall-ul obscur, fără zgomot.

Rosemary Chase şi doctorul îl priveau întrebător când pătrunse în salon.

— Îmi închipui că aţi auzit c-am spus valetului că-l voi urma.

— Dar, pentru ce?… întrebă Quintus.

— Am spus-o pentru cel de afară, răspunse Sfântul, cel care ne pândeşte. A dat greş ultima dată şi va face o încercare supremă. A auzit ce-am spus valetului, şi nu va încerca să se debaraseze de cei care îl încurcă, înainte de sosirea poliţiei. Astfel că va lucra, după cum am prevăzut eu.

— Atunci, spuse medicul, mesajul nu e altceva decât un bluff?

— În parte numai. Am exagerat puţin. Pun rămăşag că vinovatul ascultă ceea ce discutăm noi.

Rosemary aruncă o privire spre perdele şi se înfioră.

— În cazul acesta, murmură ea, ştie că n-ai plecat cu valetul?

— Ştie, dar e prea târziu că să se mai ia după el. De altfel, îl interesează mal mult să afle ce ştiu eu: până unde am reuşit să merg cu deducţiile. Şi sunt gata să i-o spun.

— Ai spus că ai făcut un bluff, protestă miss Chase.

Simon clătină capul.

— Nu, am spus că am exagerat puţin. N-am obţinut spovedania de care am vorbit, dar sper s-o obţin. Restul tot este adevărat. Ştiu chiar care a fost cauza tuturor acestor întâmplări nefaste şi cine este autorul.

Quintus şi Rosemary îl priviră cu o teroare pe care nici nu căutau s-o ascundă şi Sfântul profită de acest fapt, aşezându-se într-un fotoliu şi aprinzându-şi o ţigară. Nu căuta, prin calmul lui exagerat, să impresioneze pe doctor sau pe fată, ci pe celălalt, pe cel pe care voia să-l silească să se trădeze.

— Şi e foarte uşor de găsit, reluă el, dacă stai să te gândeşti puţin. Criminalul e foarte abil şi şi-a făcut un plan pe cât de simplu, pe atât de îndrăzneţ, dacă-i reuşea, fară accidentele care l-au încurcat. Reuşita acestui plan, i-ar fi adus milioane. Dar primul accident s-a întâmplat şi au urmat celelalte. Accidentul principal, a fost când mi-a scris Nora. Criminalul socotea că o poate face sa tacă, ameninţând-o că dacă ar vorbi poliţiei, tatăl ei şi-ar pierde situaţia. Dar fata s-a gândit că un om ca Sfântul, poate descurca iţele acestei afaceri şi de aceea mi-a scris. Criminalul a aflat numaidecât, dar n-a putut reţine scrisoarea. A urmărit-o deci până la han, cu intenţia de a o ucide, împreună cu cel ce voia să-i dea ajutor. Când Nora mi-a cerut să vin la hangar, criminalul a socotit partida câştigată. Dar al doilea accident l-a făcut să-şi piardă sângele rece şi pentru moment a abandonat lupta. A făcut în aşa fel încât să vin la

castel, sperând că aici se va descotorosi uşor de mine. Şi-a pregătit planul, împreună cu complicele său şi…

— Complicele său? îl întrerupse Quintus mirat.

— Da, făcu Sfântul rece. Cu toate că se pare că nu m-ai înţeles bine, trebuie să-ţi spun că complicele lui este un medic, care se numeşte dr. Quintus.

Quintus păli îngrozitor şi mâinile începură să-i tremure, dar Simon nu se mişcă.

Rosemary Chase privea uluită când la unul, când la celălalt.

— Ce vrei sa spui? întrebă ea pe Simon.

— Vreau să spun, continuă Sfântul, că accidentul de automobil în care tatăl d-tale a fos victimă, n-a fos decât o comedie. Criminalului îi trebuia un medic pentru a confirma povestea arsurilor sale. Un medic cinstit nu s-ar fi pretat însă la aşa ceva. Bineînţeles, mi-ai spus că l-ai văzut pe tatăl d-tale după accident şi n-am mai insistat. Dar sunt sigur că avea capul bandajat şi că vocea îi era neinteligibilă. Toate acestea au fost opera lui Quintus.

— Eşti nebun! strigă doctorul.

Sfântul zâmbi.

— Nu, spuse el. Eşti doctor, aşa cum sunt eu Papa de la Roma. Vei scrie o declaraţie în care vei expune faptele aşa cum au decurs şi o vei semna. E singurul mod în care-ţi poţi salva pielea. Vei povesti cum Forrest a ascultat la uşa lui Marvin Chase cum v-a surprins făcându-vă planul pentru a scăpa şi cum l-aţi asasinat…

— Şi mai ce încă? făcu o voce din uşă.

Sfântul se întoarse şi privi spre omul din pragul uşii. Era îmbrăcat într-o pijama violetă şi avea capul înfăşurat în bandaje, în aşa fel, încât nu i se vedeau decât ochii. În mâna dreaptă ţinea un revolver automat, cu care ţintea pieptul lui Simon. Rosemary scoase un strigăt şi se ridică în picioare.

— Ţi-am spus că-ţi voi produce supărări, Miss Chase, murmură Sfântul. Tatăl d-tale a fost ucis acum o săptămână, dar cred că-ţi mai aminteşti de secretarul său, Mr. Tamblin: iată-l în faţa noastră.

IX

— Eşti tare, Templar, rânji Tamblin.

— Nu, răspunse Sfântul cu regret, ar fi trebuit sa te găsesc mai curând. Toata lumea te lua drept Marvin Chase şi, ca toată lumea, m-am înşelat. Când Rosemary şi Jim au venit în hangar, am fost iar derutat. Dar am sfârşit prin a te numi milionarul invizibil, omul în jurul căruia se desfăşura toate aceste evenimente tragice. Şi atunci, am priceput numaidecât. L-ai ucis pe Chase, i-ai ars corpul într-un accident de automobil, foarte bine pus în scenă şi i-ai luat locul. Quintus te-a bandajat şi te-a machiat atât de bine, încât ai reuşit sa înşeli şi pe Miss Chase. Voiai sa pui mâna pe averea lui Chase, fără ca nimeni sa bănuiască ceva, apoi sa dispari. Aşa este?

— Exact.

— Ai fi reuşit de minune, fără accidente. Mai întâi denunţarea Norei, apoi uciderea lui Forrest. După ce i-ai tăiat beregata, te-ai mânjit de sânge şi atunci ţi-ai pierdut capul. N-ai îndrăznit sa te mai bagi în pat, când m-ai auzit urcând scara, şi ai inventat răpirea. Te-ai ascuns probabil într-altă cameră, până ce am coborât în curte. Am înţeles aceasta, pentru că n-am auzit niciun zgomot în curte şi n-a tras nimeni în mine, când am înconjurat castelul.

— Continuă, zâmbi Tamblin. Ma înspăimânţi.

— Atunci, ţi-ai dat seama ca voi vesti poliţia şi, până la venirea sergentului, ai căutat sa faci un alibi pentru Quintus şi să te descotoroseşti de mine şi de Hoppy. Ai tăiat firele telefonice. O alta greşeală de ageamiu, căci un profesionist ar fi

făcut-o mai înainte. Ai tras în Quintus şi în mine, fără intenţia de a nimeri pe cineva, numai pentru a da un alibi lui Quintus şi a-l face să treacă drept victimă. Apoi, ai auzit cele ce am spus valetului şi te-ai prins în cursă.

Tamblin clatină capul cu dispreţ.

— Nu e chiar atât de rău judecat, făcu el, dar te-ai înşelat de două ori: Forrest era condamnat la moarte şi l-aş fi ucis când ar fi venit timpul. Am auzit-o pe Rosemary vorbindu-i pe terasă, sub fereastra mea şi aşa am aflat că Nora îţi scrisese şi te aştepta la han.

— Şi care e a doua greşeală? întrebă liniştit Sfântul.

— Ai comis-o fiind prea sigur de tine. M-ai atras aici într-o ultimă lovitură de teatru, ca să ascult ceea ce ai avut de îndrugat. Asta mă obligă după ce mă descotorosesc de tine şi de Hoppy, s-o ucid pe Rosemary Chase pe care aveam intenţia s-o cruţ.

— Bertrand, făcu Sfântul grav, spui prostii, dragul meu.

Revolverul lui Tamblin se mişcă uşor.

— Vrei să-mi explici de ce? întrebă el.

— Pentru învinuirea ce mi-o aduci mie: eşti prea sigur de tine. L-am dat valetului revolverul meu şi ai crezut că nu sunt înarmat. Priveşte automatul îndreptat spre tine. Bertrand te asigur că trag mai iute ca tine. Dacă nu crezi, apasă pe trăgaci.

Tamblin privi o clipă tăcut spre Simon, apoi izbucni în râs.

— Altă greşeală, care te va costa viaţa dacă nu arunci revolverul. Quintus e înarmat şi păzeşte pe drăguţa de Rosemary. Dacă tragi, va trage şi el. Cu un singur glonţ, nu poţi ucide doi oameni, Templar.

Simon se văzu prins în propria-i cursă. Se gândea tocmai dacă trebuie să tragă, când o detunătură răsună în cameră. Sfântul crezu că Tamblin trăsese. Dar nu simţi nicio durere şi-l văzu pe acesta holbând ochii cu o expresie de

mirare, răsucindu-se în jurul lui şi căzând ca un sac gol. Degetele i se destinseră dând drumul armei.

În locul lui Tamblin, prăbuşit la pământ, în uşă apăru enorma statură a lui Hoppy Uniatz, al cărui revolver mai fumega încă. Urmă încă o detunătură şi Sfântul, întorcând capul, văzu pe Quintus la rândul lui desfăcând mâna însângerată şi dând drumul revolverului.

— Nu trageţi, strigă pretinsul doctor, n-am ucis pe nimeni. Tamblin a comis asasinatele. Voi semna tot ce vreţi, dar nu trageţi.

— Ai auzit, Hoppy? făcu Sfântul. Nu vrea să tragem. Să-l predăm atunci poliţiei.

— Cum vrei, răspunse flegmatic americanul. Aşadar, aceştia erau? Cât p-aci să te cureţe.

Sfântul dădu din cap afirmativ.

— Da, încă o secundă şi aş fi fost ucis.

Hoppy, cu ochii larg deschişi se zgâi la cadavru.

— Aha! făcu el. Dar nu despre asta voiam să-ţi vorbesc. S-a sfârşit cu…

— Am înţeles, răspunse Sfântul, doar nu e prima dată când dobori un adversar. Dealtminteri, Quintus te va scoate din cauză.

Rosemary se ridicase ţeapănă, palidă, dar calmă. Se apropie de Simon, cu genele înlăcrimate, suspinând.

— Ştiu, murmură el, e o lovitură grea, dar nu se poate schimba nimic.

— Cel puţin sunt sigură acum că tata a fost un om cinstit. Cum aş putea să-ţi mulţumesc?

— Lui Hoppy trebuie să-i mulţumeşti, spuse Sfântul. Mă întreb, ce i-a venit să plece din bucătărie?

Un zâmbet larg lumină faţa americanului:

— Foarte simplu, răspunse el. Valetul îmi dăduse toate sticlele de whisky din pivniţă. Berea nu-mi place, aşa că deşi era destulă în pivniţă, venii încoace ca să întreb pe Miss Chase dacă mai este whisky şi unde se găseşte.

*

Când sergentul Jesser sosi la castel, găsi pe Miss Chase îndoliată. Ea îi întinse două plicuri. Într-unul, era mărturisirea lui Quintus, pe adevăratul său nume Paul Messina. Acesta zăcea legat fedeleş în salon şi nu se împotrivi când sergentul îl declară arestat. În celălalt plic, Jesser găsi o scrisoare adresată lui personal, şi semnată cu un desen copilăresc, ce înfăţişa un sfânt.

Iată ce-i scria Simon Templar:

„Îmi pare rău, Jesser, că nu te pot aştepta, dar sunt grăbit. Sunt mulţumit că nu m-ai bănuit de asasinarea Norei şi te admir pentru asta.

Transmite salutările mele cele mai cordiale lui Trapani, cu care sper să mă mai întâlnesc căci berea lui e minunată”...

SFÂNTUL

SFÂRŞIT

SIMON TEMPLAR ŞI MISTER Z

I

Sfântul numit aşa, pentru că avea obiceiul să lase în locurile unde opera o carte de vizită, pe care era desenat copilăreşte un sfânt, nu auzise vorbindu-se niciodată de misteriosul bandit numit Mister Z.

El dejuna singur în restaurantul hotelului Dorchester, când deodată se făcu linişte în sală.

Capetele tuturor se îndreptară spre femeia care intra.

Era singură. Înaltă, blondă, avea un mers suplu de dansatoare. Elegantă, sigură de sine, se îndreptă spre o masă liberă. Murmure de admiraţie se auzeau în urma ei.

Simon Templar o privise cu interes, dar ceea ce îl frapase la ea, era asemănarea acestei tinere cu Patricia Holm. Se întreba cine putea fi.

— Ia spune-mi, Alfons, şopti el chelnerului, cine este doamna în albastru?

Alfons privi pe Simon cu un oarecare dispreţ.

— Este Miss Beatrice Avery, spuse el.

— Numele mi-e cunoscut, spuse Templar încruntându-se. Ce vinde?

— Miss Avery este o vedetă de cinema, răspunse Alfons aspru.

— Ah, aşa va să zică. Am văzut desigur fotografii de-ale ei.

— Domnul a văzut desigur ultimul ei film, *Amorul* – insistă chelnerul. E divină.

— Nu, nu l-am văzut, răspunse Simon; şi de fapt mie nu-mi plac filmele.

Alfons se îndepărtă, puţin jignit. Simon privi cu atenţie pe tânăra care se aşezase şi făcuse semn

maâtre d'hotel-ului să aştepte ca să comande dejunul.

Aşteptând, Miss Avery îşi scoase mânuşile şi-şi aprinse o ţigaretă.

Apoi deodată, Simon constată cu o profundă surpriză că vedeta lăsă să-i scape ţigareta şi deveni grozav de palidă. Ochii ei păreau măriţi dintr-o dată. Privea fix masa ca şi cum capul unui şarpe s-ar fi ivit printr-o spărtură a feţei de masă.

Simon nu avea nici cea mai mică idee de cauza ce provocase tinerei teroarea subită. Fără să ezite, se ridică şi se îndreptă spre masa Beatricei Avery.

— Doriţi să acceptaţi serviciile unui cavaler fără serviciu? spuse el încet.

Tânăra tresări. Faţa i se roşi puţin, dar privirea ei arată aceeaşi teroare.

Artista deschise poşeta.

— Nu credeam că vei veni aşa de repede, spuse ea cu o voce joasă şi răguşită.

Sfântul răspunse imediat. Din două motive. Se întreba mai întâi pentru ce această femeie îl aştepta.

Apoi, el observă pe masă două furculiţe şi un cuţit, care nu erau la locul lor, ci aşezate într-un mod bizar.

— Am venit imediat ce am văzut că vă este rău… spuse în fine Simon.

Voia să urmeze, când ea scoase din poşeta ceva şi privi pe tânăr cu un asemenea dispreţ, că el se întrerupse.

Puse în mâna lui Simon un plic voluminos şi se ridică.

— Te rog să te întorci imediat la masa d-tale, spuse ea fără să-l privească.

Şi se îndreptă spre ieşire.

N-a jucat nicio dată astfel în faţa aparatului. Îşi spuse Sfântul întorcându-se încet la masa lui.

Înghiţi dintr-o dată cocktail-ul servit, apoi privi plicul care era deschis. Era plin cu hârtii de o sută de lire.

— Drace! făcu Sfântul intrigat.

Le numără pe ascuns: erau zece mii de lire. Fireşte Simon văzuse şi umblase cu sume mai mari, dar, în general aceste sume nu-i căzuseră aşa de uşor în mână.

Ceea ce îl supăra mai ales era privirea de dispreţ pe care i-o aruncase tânăra. Simon termină masa, şi, înainte de a părăsi hotelul, căută numele Beatricei Avery în numărul telefonic. Ea locuia în Parkside Court 21. Simon notă adresa, ieşi, se opri puţin în Piccadilly, apoi se duse pe jos la apartamentul său din Cornwall House.

— Nu m-a căutat nimeni, Sam? spuse el portarului.

— Nu. Aşteptaţi pe cineva, domnule?

— Totdeauna aştept pe cineva, Sam. Astăzi va veni o doamnă blondă, zveltă, graţioasă.

— Vreţi să spuneţi, Miss Holm?

— Nu. Nu miss Holm, Sam. Se numeşte Beatrice Avery şi îi poţi spune că o aştept.

Simon luă ascensorul şi intră în cameră.

Voia să se aşeze când sună telefonul. Sfântul luă receptorul.

Două persoane doresc să vă vadă, domnule, spuse vocea lui Sam, dar nu sunt femei.

— Pariez că ghicesc… răspunse Simon.

N-o să aveţi timp, domnule, întrerupse Sam. E Mr. Teal. E furios. Va fi la dv. în câteva secunde.

II

Inspectorul şef Claude Eustace Teal îşi vârî pantoful lui cu talpa groasă în deschizătura uşii tocmai când aceasta se deschise. Era o precauţie inutilă. Simon cu surâsul pe buze se dădu în lături în faţa celor doi poliţişti.

— Intraţi, spuse el. Ce pot face pentru voi azi?

Teal intră şi în urma lui apăru sergentul Barrow.

— Bună ziua Claude! spuse Sfântul gentil.

— Vin să te arestez, Templar, spuse inspectorul.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă dulce Simon.

— Aşteaptă, întrerupse la rândul lui Simon, cu mâna ridicată. Claude, dacă mă arestezi, ce o să faci de-acum înainte din zilele şi nopţile tale?

— N-o să scapi cu glumele, Templar, răspunse sec poliţistul. Vrei să vezi mandatele? Am două: un mandat de percheziţie şi unul de aducere.

— Bine, Clade, spuse Sfântul, ridicând din umeri cu un aer resemnat. Dacă insişti să faci o gafă, treaba ta. Care este vina?

— Şantaj, spuse inspectorul cu un ton dispreţuitor. De mult timp doream să te arestez, Templar, dar nu am nicio plăcere s-o fac în nişte împrejurări aşa de…

Căuta un cuvânt care să exprime dispreţul şi dezgustul lui. Sfântul îşi aminti atunci privirea Beatricei Avery.

— Tu eşti Mister Z. Adăugă scurt Teal. Dacă n-aş avea dovada n-aş putea crede că ai decăzut aşa mult.

Simon se sprijini de cămin fără sa zică nimic. Revedea deodată cuţitul şi cele doua furculiţe aranjate bizar pe masă şi formând un Z. Era semnul care îngrozise pe actriţă.

Sfântul se întoarse spre Teal.

— Totdeauna glumeţ Claude, spuse el cu o voce dulce, faci o nouă greşeala. Nu ştiu absolut nimic de cine vorbeşti.

— Negi ca ai fost la restaurantul Dorchester acum o oră?

— Pentru ce să neg? Acolo am dejunat. E adevărat. Recunosc că nu am avut dreptul, păzitor al vechilor tradiţii britanice; n-am fost prezentat Miss-ei Avery.

— Ai luat un plic…

— Pardon, i-o taie scurt Simon; n-am luat nimic. Ea mi-a vârât un plic în mâna şi a plecat fără să se întoarcă.

— Nu te salvezi invocând asemenea motive, spuse Teal. O să povesteşti asta juraţilor. Te arestez.

— Nu crezi ca ar fi mai bine să te gândeşti puţin dragul meu? sugeră el. Vei spune apoi că mă îucăpăţânez să te scap din toate catastrofele.

— Asta-i bună! bombăni poliţistul.

— Da, de unde, nu-i deloc bună, Claude! conchizi totdeauna prea repede. Sub pretextul că eu sunt Sfântul, singurul criminal pe care nu l-ai putut descoperi niciodată, mă acuzi de toate păcatele din lume. Azi sunt Mister Z. Cine dracu e acest Mister Z? E prima oară că aud vorbindu-se de el.

— Dacă discuţi pentru a câştiga timp, răspunse Teal, nu te urmez pe acest drum. Barrow era la Dorchester.

— Pentru a mă supraveghea, fără îndoială.

— El a văzut că ai primit un plic, urmă Teal, şi că Miss Avery părăsea tot atunci restaurantul. A oprit-o în hall…

— Asta nu e cuviincios, mormăi Simon.

— Miss Avery a refuzat să facă plângere şi atunci Barrow mi-a telefonat. Am căpătat imediat mandatele. Miss Avery a consimţit să declare că plicul conţinea o mare sumă de bani.

— Zece mii de lire, mărturisi Simon: i-am numărat.

— Vreau acel plic, spuse Teal.

— Regret dragul meu Claude, dar nu-l mai am, spuse Sfântul.

— Nu-l mai ai?

— Uşurel, murmură Simon. Am înţeles că e o confuzie de persoane. Ieşind de la restaurant am intrat la agenția de transporturi rapide din Piccadily şi am trimis banii printr-un curier, Miss-ei Avery. Astfel nu-ţi rămâne decât să rupi mandatele şi să te întorci la înaltul comisar, care odată mai mult îţi va adresa felicitările lui. Pentru

aţi da puţin curaj sunt gata să-ţi ofer un pahar de whisky.

Teal imobil, nu se mişcă după acest atac.

— Nu, spuse el, te duc la poliţie.

Simon ridică din umeri.

Ţi-am spus ca acest plic mi-a fost dat din greşeală şi că eu l-am trimis înapoi. Miss Avery l-a primit. Ea are telefon. Anuarul telefonic este pe măsuţa de colo…

Soneria telefonului îl întrerupse. Sfântul făcu un pas spre aparat.

— Nu! strigă poliţistul. Voi răspunde eu.

Templar surâse şi-l lăsă pe Teal.

— Alo! spuse Teal, sforţându-se în zadar să imite vocea Sfântului.

— Domnul Simon Templar!

— El însuşi, răspunse inspectorul fără să roşească.

Pălise, căci recunoscuse vocea Beatricei Avery. O auzise adesea la cinema.

— Îţi mulţumesc pentru plicul pe care mi l-ai înapoiat şi în acelaşi timp te rog să mă ierţi pentru felul cum m-am purtat cu dumneata.

III

Inspectorul Teal strânse receptorul ca un înecat care se agaţă de un fir de pai. Sfântul îi scăpă încă odată. Era de necrezut, nedrept, dar aşa era!

Simon se apropie şi luă receptorul.

— Aşteptam chemarea d-tale, Miss Avery, spuse el. Dacă voi avea plăcerea sa te întâlnesc din nou, sper că nu mă vei mai privi aşa de dispreţuitor…

— A fost o glumă, domnule Templar, i-o tăie vocea gâfâitoare a actriţei. Nu te mai gândi la asta.

— Crezi într-adevăr că n-aş putea să te ajut?

— Să mă ajuţi? Ea râse: un râs nervos şi forţat. Pentru ce să mă ajuţi? A fost o glumă proastă şi-mi pare rău.

— E într-adevăr mai serios decât credeam, murmură Sfântul.

— Mulţumesc încă odată, Mister Templar. La revedere.

Simon aprinse încet o ţigaretă. Teal se sforţa să-şi recapete sângele rece.

— Haide, haide, Claude, spuse Simon glumeţ. N-o să te îmbolnăveşti din asta. Eşti aşa de grăbit să te duci să povesteşti înfrângerea comisarului? Mai stai puţin. Îţi promit să nu te brutalizez. Tu ştii lovitura cu degetul arătător pe vestă…

Teal se întoarse.

— Nu te sfătuiesc să glumeşti, spuse el.

— Atunci, spune-mi cine este Mister Z, insistă Simon.

Inspectorul ridică din umeri.

— Nu-l cunosc, spuse el. A fost o glumă proastă. Nu te mai gândi la el.

Făcu semn lui Barrow şi amândoi plecară.

*

O cheie se întoarse în broasca uşii de la intrare şi câteva secunde mai târziu, Patricia Holm intră înăuntru.

— Am văzut pe Teal jos, spuse ea. Pentru ce era să fim arestaţi de asta data?

— Pentru nimic, spuse Simon. Iată ce s-a petrecut.

Îi povesti în câteva cuvinte ce se întâmplase, apoi conchise:

— Vom căuta pe Mister Z.

— Cine e Mister Z?

— Nu ştiu nimic despre el.

— Atunci? O să dai un anunţ la ziar?

Simon nu răspunse.

— Am putea întreba pe Mis Avery? insistă Pat. N-ai spus că seamănă cu mine?

— Da, aceeaşi talie, aceeaşi aparenţa generală.

— Atunci mă duc s-o văd.

*

Era ora ceaiului când portarul casei din Parkside House 21 o informă pe Patricia că Miss Avery era plecată în Scoţia sau Walles, nici el nu ştia precis unde. Pat luă ascensorul şi urcă la etaj. Pe culoar, un fecior era rezemat de un aspirator.

Degeaba sunaţi, spuse el văzând că Pat se apropie de uşă; Miss Avery e plecată.

Privea pe Pat cu o curiozitate prost ascunsă.

— Trebuie să fie vreun mijloc de intrat, nu-i aşa? spuse ea detectivului, pe care îl recunoscuse imediat sub costumul de valet. Nu cred c-o să refuze să-şi primească sora.

— O! atunci e altceva, spuse el. Am remarcat ca semănaţi mult cu Miss Avery.

Sună de trei ori scurt, o dată lung şi încă de trei ori scurt. O cameristă deschise.

— Dă drumul, Bessie, spuse detectivul; e sora lui Miss Avery.

Bessie n-avu timpul să răspundă: Pat intră cu acea siguranţă pe care o căpătase de când era cu Sfântul. Un moment mai târziu era în faţa Miss-ei Avery.

— Sper ca-mi vei ierta stratagema, Miss Avery, spuse ea. Iată cine sunt.

Şi-i întinse cartea ei de vizită.

Vedeta examină cartonaşul, apoi ridică spre Pat ochii ei îngroziţi.

— Da, am auzit pronunţându-se numele d-tale, spuse ea. Eşti prietena Sfântului. Pentru ce ai venit? Am spus lui Mister Templar…

— Simon n-a crezut nimic din ceea ce i-ai spus, i-o tăie Patricia. El singur te poate scăpa de Mister Z…

— E absurd, Miss Holm, spuse Beatrice. Nu există Mister Z… Cum a aflat Mr. Templar?… Oh! lăsaţi-mă; nu vreau să spun nimic; nu pot să spun nimic!

— Dacă-ţi schimbi părerea, spuse Pat, vei găsi numărul telefonului în carte. Vă vom ajuta şi noi ştim să păzim un secret.

Pat nu era satisfăcută urcându-se în ascensor.

Ieşi din hall-ul gol şi se opri pe trotuar. Se întunecase; reclamele luminoase îşi arătau luminile lor tremurătoare. Chemă un taxi care se opri la marginea trotuarului.

— Cornwall House, spuse ea.

— Da, Miss.

Se urcă şi taxiul se puse în mişcare înainte ca uşa lui să se fi închis. În semiobscuritatea din automobil, Pat zări o umbră şi simţi un obiect dur pe care un om mic de statură şi cu ochii de nevăstuică i-l apăsa în coastă.

— Dacă strigi, trag, spuse omul.

— Oh! făcu Patricia, şi se prăbuşi moale ca şi cum şi-ar fi pierdut cunoştinţa.

Înţelese repede că o luaseră drept Beatrice Avery. Era preferabil să nu deştepte neîncrederea răpitorului. Astfel, Pat putea fără îndoială să descopere vreun indiciu asupra ascunzişului lui Mister Z… Nu-i trecu deloc prin minte că ar putea fi în primejdie.

Omul cu ochii de nevăstuică se lăsase prins. Stătea liniştit. Taxiul mergea de aproape zece minute. După un viraj brusc, se opri. Pat auzi porţile închizându-se şi îndrăzni să se mişte.

— Nu-ţi fie frică, spuse omul, nu-ţi vom desfigura faţa d-tale frumoasă… încă nu.

— Unde sunt? spuse Pat cu o voce care tremura. O să plătesc. Am vrut să plătesc la Dorchester! N-aţi venit acolo!

— Asta nu-i treaba mea. Coboară!

Ea ascultă şi văzu că se afla într-un vechi garaj. Nevăstuica împinse o uşă şi coborâră într-o pivniţă, urmăriți de şoferul taxiului. Lumina unei lămpi de buzunar se opri pe faţa lui Pat. Omul care ţinea lampa strigă:

— Cine-i imbecilul care a adus această femeie? Asta nu e Beatrice Avery.

Şoferul înaintă.

— Ba da, spuse el; am recunoscut-o.

Se apropie de Pat şi o privi de aproape.

— E adevărat, spuse el; nu e ea. Îi seamănă totuşi.

— Este în curent, rânji nevăstuica. A vorbit de bani.

Omul care ţinea lumina, luă poşeta lui Pat, o puse pe o masă veche şi o deschise. Scoase din ea toate, luă o carte de vizită şi citi.

— Patricia Holm! spuse el. Imbecililor! Aţi dat o lovitură frumoasă. Aţi auzit vreodată vorbindu-se de Sfânt?

Tăcerea căzu, greoaie, apăsătoare ca ceaţa Londrei.

— Ştiţi ce va zice *El* când va şti că aţi pus pe Sfânt pe urmele noastre? Faceţi ce ştiţi acum pentru a-mi aduce aici pe Templar. Plecaţi şi nu va întoarceţi fără el.

— E inutil, spuse o voce dulce în întuneric. Care e primul dintre voi care vrea sa moară?

Fâşia de lumină căută pe necunoscut.

Pe ultima treaptă a scării, Simon Templar stătea în picioare, nemişcat şi surâzător.

IV

Automatul lui Simon ameninţa pe cei trei oameni rezemaţi de zid. Cel care ţinea lampa electrică încercă să-şi ducă mâna în buzunar.

— E un fel de a muri acesta, spuse Sfântul.

Omul se întrerupse din mişcare şi deodată, stinse lampa. Dar cea pe care Sfântul o aprinse în acelaşi moment aruncă asupra vinovatului care semăna cu actorul de cinema Andy Gump, un cerc luminos.

Simon coborî scările, dădu lui Pat lampa şi pistolul.

— Aliniaţi-vă şi fiţi cuminţi, spuse el. Vă previn că doamna trage de minune: ea loveşte un gândac la cincizeci de paşi, în ochi.

Brusc, Mr. Gump dădu o lovitură de genunchi lui Simon apucă automatul şi-l întoarse spre Sfânt.

— Aruncă pistolul, Miss Holm, rânji el, sau Sfântul se va urca imediat în cer.

Patricia nu se mişcă. Simon izbucni în râs.

— Acest revolver nu-i încărcat, spuse el.

Ridică mâna, apucă între index şi degetul mijlociu nasul mic al lui Mr. Gump şi-l întoarse cu putere.

Nebun de durere, omul trase. Se auzi pocnitura cocoşului în gol.

— Ţi-am spus-o, murmură Simon. O să ţi-l iau pe al d-tale care e încărcat. Fii deci liniştit.

Simon lua portofelul lui Mr. Gump.

Iată, fotografii de-ale vedetelor de cinema, spuse el.

— De ce nu? rânji Mr. Gump. Mă duc des la cinema.

— Desigur, spuse Simon, şi nu eşti lipsit de gust. Iată pe miss Beatrice Avery, vedeta lui Triumph-Film. E fermecătoare. Pe ea ai vrut s-o răpeşti în seara asta, nu-i aşa? Iată pe delicata Irene Cromwell, ca odaliscă, într-un decor oriental. Ea turnează pentru Pyramid Pictures. A treia, e Sheila Ireland în persoană, steaua lui Summit Pictures.

Şi a treia… (Sfântul se întrerupse) sărmana! Marcia Landou, care a murit misterios, acum două luni.

— Nu ştiu ce vrei să zici, spuse Mr. Gump.

— Atunci, Mister Z. îşi alege prost colaboratorii, replică Simon.

— Nu înţeleg! protestă Mr. Gump. Am dreptul să am fotografii de ale artiştilor. Toată lumea…

— Ai mai spus-o, i-o tăie Simon. Pat, vrei să-mi dai lampa? Tu poţi să te urci.

Ea ascultă şi Sfântul o urmă deandaratelea. Ajuns sus, el închise ambele canaturi ale uşii. Era o uşa veche, fără încuietoare, care se deschidea în afară. Simon înţepeni bine canaturile cu pari puşi oblic între pământ şi uşă.

— Aceasta va da de lucru celor trei muşchetari, spuse el. Le va trebui vreo jumătate de oră pentru a ieşi de aici.

Vorbea tare aproape de uşă.

— Acum, reluă el, să mergem la Parkeside House, să prevenim pe Beatrice Avery că trebuie sa părăsească Londra. La nevoie, vom uza de forţă pentru a o duce.

Aprinse lampa electrică şi zări un aparat telefonic Într-un colţ al garajului. Acesta îi interesă câteva secunde. Apoi atenţia lui fu atrasă de un coş plin cu cartofi. Alese pe cel mai mare, se aplecă şi-l înfipse în ţeava de eşapament al automobilului.

V

Cei trei oameni închişi în pivniţă auziră uşa exterioară închizându-se şi cel pe care Pat îl numise Nevăstuica luă cuvântul pentru a invoca cu vehemenţă numele lui Dumnezeu.

— Nu serveşte la nimic să te rogi, Weldon, spuse Mr. Gump (care se numea Raddon).

— Ce va zice Z? întrebă Weldon. Nu e greşeala mea. Această femeie semăna bine cu Beatrice Avery şi ieşea de la ea.

— Bine, ai mai spus asta, spuse Raddon. Trebuie sa ieşim de aici. Tyler, e garajul tău, tu trebuie să ştii.

Şoferul se urcă pe scări şi apăsă pe uşă.

E înţepenită din afară, mârâi el.

Sfântul nu se înşelase: trebui prizonierilor o jumătate de oră de eforturi pentru a-şi recăpăta libertatea.

— Şi dacă el a prevenit poliţia? spuse Tyler.

— Sticleţii ar fi acum aici, răspunse Raddon. Sfântul nu previne niciodată poliţia. Dă drumul la motor. Plecăm.

Tyler se urcă în maşină şi apăsă pe demareur. Degeaba. Şoferul înjură şi începu din nou, fără

mers.

— Ce dracu are? mârâi el.

Coborî, ridică capota, verifică carburatorul şi celelalte piese. Totul era în bună stare. Se aşeză din nou la volan şi încercă din nou să dea drumul la motor. Degeaba.

— Vom pleca pe jos. Inutil sa ne pierdem timpul, spuse Raddon…

Cum el se întorcea, cerul luminos al lămpii, atinse aparatul telefonic.

Se îndreptă spre aparat, agăţă lampa de un cui, lua receptorul şi formă numărul Scotland Yard-ului.

— Alo, spuse el imediat ce avu legătura. Vă aduc la cunoştinţă că Simon Templar, zis Sfântul, zis Mister Z, răpeşte în acest moment pe Beatrice Avery, vedeta de cinema care locuieşte în Parkside House 21.

Agăţă receptorul înainte ca telefonistul să poată răspunde.

Întorcând spatele complicilor săi, luă din nou receptorul şi formă un alt număr.

— Aici, Raddon, spuse el cu voce înceată. N-am făcut nimic astă seară… Ce?… Da… Bineînţeles… Mâine… da, la aceiaşi oră…

Agaţă receptorul.

— Era Mister Z? întrebă Weldon.

— Nu, era prinţul de Walles. Plecăm. Trebuie sa aşteptam ca să ştim ce-a devenit Templar, înainte de a începe din nou lucrul.

Ieşiră toţi trei.

Simon Templar auzi îndepărtându-se zgomotul paşilor lor, aprinse o ţigară şi părăsi postul de observaţie pe care-l ocupa pe bârna care trecea sub acoperiş de-a latul hangarului.

Sari pe acoperişul taxiului, apoi pe pământ şi se îndreptă spre aparatul telefonic.

Sfântul culcat pe bârnă, n-auzise nimic, dar ochii îl serviseră bine.

Telefonul la Scotland Yard nu era primejdios: Pat terminase misiunea pe care i-o dăduse, înainte de venirea poliţiei.

Dar al doilea apel era mult mai interesant. Simon era culcat pe bârnă în aşa fel ca să domine aparatul telefonic. Văzuse de sus cadranul mobil şi precauţiunile lui Raddon care întoarse spatele complicilor lui, îl amuzaseră. Mr. Gump n-ar fi telefonat cu un aparat obişnuit, căci ar fi trebuit să spună secretul celorlalţi doi. Cu aparatul automat, era un totul altceva.

Dar Sfântul supraveghease gesturile lui Raddon cu o atenţie deosebită. Indexul lui Mr. Gump se pusese în al şaptelea cerc: acela al literelor P. R. S.: apoi în al doilea: acela al literelor A. B. C.; în fine a doua oara în cel de-al şaptelea; P. R. S. N-a putut să formeze astfel decât literele PAR corespunzând sectorului Parlament. În fine, el compusese numărul 55.77. Numărul de telefon al lui Mister Z… Sau, cel puţin al unuia de care Mister Z se servea.

Erau mai multe feluri de a descoperi adresa la care corespundea acest număr. Anuarul era pus pe o etajeră, dar abonaţii sunt trecuţi în ordine alfabetică şi trebuie mult timp şi răbdare pentru a căuta un număr. Sfântul alese o soluţie mai rapida. El ceru PAR 55.77.

O voce îi răspunse cu un accent străin foarte pronunţat.

— Alo, spuse vocea.

— Alo, făcu Simon, aş vrea să vorbesc cu Mr. Thistlewaite.

— Ce? Nu e nimeni cu acest nume aici.

Pardon dar e unul din asociaţii firmei Thistlewaite şi Abernethy…

— Nu, aici nu este această firmă.

— Atunci, spuse Sfântul, dacă nu este acolo Thistlewaite, şi Abernethy, pentru ce dracu aveţi numărul lor de telefon? Acolo e Parlament 55.77?

— Da.

— Atunci, daţi-mi pe Mr. Thistlewaite sau în lipsă pe Mr. Abernethy.

— Vă înşelaţi, spuse vocea.

Şi agăţă receptorul.

Simon aşteptă câteva minute şi reîncepu.

— Alo, făcu el. Parlament 55.77?

— Da. Alo. Pe cine căutaţi?

— Iar dv.! făcu Sfântul. Asta înseamnă că sunteţi în adevăr Thistlewaite sau Abernethy? Ştiam că am dreptate.

— Vă înşelaţi, răspunse vocea. Ai cerut un număr greşit, imbecil ce eşti!

— Dacă sunteţi Parlament 55.77, insistă Sfântul, sunteţi Thistlewaite şi Abernethy. Nu-mi spuneţi mie poveşti.

— Dar nu e adevărat. Aici e Zeidelmman şi Cie.

— Ah! făcu Simon. Atunci m-am înşelat probabil. Vă cer iertare.

Agăţă receptorul şi consultă anuarul.

Nu era decât un Zeidelmman şi Cie. Adresa era: Bryerby House 7, în cartierul Victoria.

Sfântul lăsă anuarul, scoase cartoful din ţeava eşapamentului şi ieşi din garajul pe care Tyler nu-l închisese măcar cu cheia.

VI

Garajul se găsea în cartierul Crickiersow, şi Simon îşi găsi uşor maşina în străduţa unde o lăsase. Sosirea lui oportună în pivniţa lui Tyler nu era datorită hazardului. Sfântul aştepta pe Patricia la ieşirea casei din Parkside House: era la volanul maşinii lui „Rândunica” de cealaltă parte a străzii. Neîncrezător, urmase taxiul care plecase aşa de brusc şi al cărui interior nu era luminat.

Simon opri maşina aproape de Bryerby House. Numărul 7 era un palat pentru birouri într-o stradă aproape deşartă. Sfântul intră în hall şi văzu la parter o placă:

Weidelmman et C
Antichităţi

Sfântul bătu la uşă.

— Intră, spuse vocea care îi răspunsese la telefon.

– Bună seara, Mister Z, spuse Simon. Eu sunt Sfântul. Cum merge comerţul de vechituri?

— D-ta eşti nebunul care a telefonat mai înainte? spuse omul.

— Da, mărturisi Simon. Dar unde sunt tablourile şi porţelanurile! Ai vândut totul?

— Ce doreşti? întrebă omul. Eu sunt Otto Zeidelmann şi nu te cunosc.

— Asta mai merge! spuse dulce Sfântul.

O străfulgerare argintată traversă camera: vârful unei lame se înfipse în braţul fotoliului, la câţiva milimetri de mâna lui Zeidelmann.

— Îmi lipseşte antrenamentul, spuse Simon; am vrut să fixez de braţul fotoliului mâneca hainei d-tale. În locul d-tale n-aş mai mişca.

— Doamne! gâfâi Zeidelmann; eşti într-adevăr nebun?

— Nu, dar d-ta eşti desigur mişcat căci, zicând: „Doamne”, ţi-ai uitat accentul german. Atenţie la aceste mici detalii. Şi apoi, un anticar nu are revolver în sertarul biroului său. Pe lângă aceasta, cum am auzit pe Mr. Raddon fixându-ţi o întâlnire pentru mine, eu am venit în astă seară.

Mister Z privea pe Simon fără să vorbească. Întorcea maşinal între degete un creion. Atacul Sfântului îl surprinsese.

Totodată Simon îşi examina adversarul. Omul era gras: pântecul său enorm se sprijinea de birou. O eşarfă mare de lână era trecută în jurul gâtului mascând o parte din barba neagră care ascundea gura şi bărbia. Ochii i se mişcau mereu în dosul unor ochelari cu margini de os şi borurile mari ale unei pălării moi, lăsate în jos îi acopereau fruntea.

— Ai aerul unui prost.

— Nu înţeleg nimic din ceea ce spui, răspunse Zeidelmann. Ai venit aici ca să mă insulţi! Nu mă numesc Z. Te înşeli. Pleacă.

În fond, nu eşti decât un amator, spuse liniştit Sfântul. Sunt numeroşi acei care încearcă să practice şantajul. Dar d-ta ai reuşit. Zece mii de lire dintr-odată!

— Nu ştiu ce vrei să zici cu asta, repetă Zeidelmann.

— Să ştii în orice caz, că Miss Beatrice Avery şi victimele d-tale viitoare sunt prevenite şi…

— Eşti nebun, i-o tăie Zeidelmann.

— … şi, reluă Simon, am intenţia să te văd de mai aproape fără barbă şi ochelari…

Simon se întrerupse: auzise un zgomot uşor în dosul lui. Se întoarse prea târziu. Un obiect tare se sprijinea între coastele lui. Vocea seacă a lui Raddon se ridică:

— Scoate mâna din buzunar şi nu mişca.

— Asta nu e frumos, Andy, protestă Simon, fără să asculte ordinul dat. Ai spus la telefon că vii mâine şi când colo ai venit azi.

— Închide uşa, Raddon, spuse Mister Z. Şi dacă se mişcă, trage. Domnule Sfânt, n-ai ştiut că noi avem un cod: mâine înseamnă azi; nu înseamnă da…

— E mult prea complicat pentru mine, spuse Simon.

— Vorbeşti prea mult, spuse Raddon. Scoate mâna din buzunar şi pune revolverul pe birou.

— A propos de revolver, răspunse Templar fără să asculte, unde l-ai găsit pe cel pe care-l apeşi în spatele meu, deoarece îl am pe al tău în buzunarul meu? Andy, cred că blufezi.

— Ascultă, rânji Raddon, sau trag.

Simon se apucă să râdă uşor.

— Pariez că nu e un revolver, spuse el.

Îndoi încetişor piciorul drept şi-l pocni pe Andy Gump în gleznă aşa de bine că şi un catâr bătrân s-

ar fi fălit cu o asemenea lovitură. Raddon aruncat de perete, deschide degetele, în acelaşi timp când Sfântul se întorcea, şi lăsă să cadă o bucăţică de ţeavă de plumb.

— Eu de asemenea, citesc romane de aventuri, spuse Templar. Cu toate acestea, cum ai putut să încerci să mă păcăleşti cu acest truc?

Raddon pentru a-şi căpăta echilibrul, se agăţă cu mâna de priza lămpii de pe măsuţă. Priza sări şi camera fu cufundată în întuneric. Un zgomot de sticlă spartă se auzi aproape imediat. Mister Z sărise pe fereastră, abandonând pe credinciosul lui locotenent. Sfântul se precipită spre fereastră dar se împiedică în firul lămpii şi când privi pe fereastră în străduţă, Mister Z cotea colţul. Pentru un om corpolent ca el, alerga foarte bine. Simon încercă să-l urmeze, dar Mister Z ajunse în Victoria Street şi se pierduse în mulţimea funcţionarilor care ieşeau de la birourile lor.

Când se reîntoarse, camera era goală. Luă cuţitul înfipt în braţul fotoliului şi scotoci prin birou. În sertarul principal era un revolver. Dar asta era totul!

VII

Patricia Holm reuşise fără multă trudă să convingă pe Beatrice Avery s-o urmeze. La volanul unei limuzine, Hoppy le aştepta în faţa casei din Parkside House.

— Ce s-ar fi întâmplat? suspină Beatrice când fu instalată în maşină… ce s-ar fi putut întâmpla dacă ei m-ar fi răpit în acel taxi? Eu n-aş fi avut pe Sfânt ca să mă apere.

— Te va apăra de azi înainte, spuse Patricia.

— Dar pentru ce plecăm în Scoţia?

— Am spus de Scoţia pentru că portarul va fi desigur întrebat de cineva unde am plecat, răspunse Pat.

Limuzina mergea liniştită. Se opri îndată înaintea unei case din Berkely Square. Patricia coborî şi sună la uşa apartamentului Irenei Cromwell. O cameristă deschise. Miss Cromwell nu era acasă pentru nimeni.

Spune-i că Miss Holm, de la Scotland Yard, doreşte s-o vadă imediat, spuse Pat. Camerista, impresionată, lăsă pe Pat să intre. Un minut mai târziu fu primită de vedetă.

— Am fost preveniţi, spuse Pat, fără introducere că Mister Z… ar avea intenţia sa se ocupe de vedetele pe care le-a ameninţat, şi de aceea ne-am decis să vă punem în siguranţă. Deci, mă vei urma. Am o maşină de la Scotland Yard. O sa te întâlneşti cu Miss Avery pe care desigur o cunoaşteţi şi apoi mergem s-o căută pe miss Sheila Ireland.

Irene Cromwell deschise nişte ochi mari şi începu să tremure.

— Dar unde mergem? bâlbâi ea. Trebuie să iau masa în oraş.

— O să cinezi altă dată: după arestarea lui Mister Z…

Vedeta se decise şi ajutată şi de frica ce o cuprinsese fu gata în numai douăzeci de minute.

Beatrice Avery, pe care Pat o prevenise, linişti cum putu pe Miss Cromwell care se înfundă într-un colţ al maşinii şi fixa cu o privire înspăimântată spatele enorm şi şapca lui Hoppy.

Sheila Ireland tocmai sosea acasă, când Pat suna la uşa ei. Ea nu rezistă mult la insistenţele lui Pat şi limuzina traversă Londra, îndreptându-se spre Kingston, apoi spre Weyhidge, la douăzeci de mile spre sud de capitală, unde Simon Templar avea o casă.

Când maşina se opri înaintea casei, un om cu mustaţă ca de focă şi care şchiopăta uşor deschide uşa şi ieşi afara.

— Noi suntem, Horace, spuse Pat.

— Sunteţi în întârziere, mormăi Horace.

Luă valizele şi nu arătă nicio emoţie văzând pe cele mai frumoase trei fiice ale Angliei. Ar fi primit cu acelaşi calm trei savanţi. Anii petrecuţi în serviciul Sfântului omorâseră în el orice gând de surpriză.

— Mă iertaţi, sper, spuse Patricia, că am uzat de un şiretlic. Miss Avery ştie că nu sunt de la poliţie. Sunt Patricia Holm şi această casă aparţine lui Simon Templar.

— Sfântul? întrebă Irene, cu un fior.

— Sfântul care înainte de a-l ataca pe Mister Z… doreşte să fiţi îndepărtate de el. Pentru acest motiv v-am adus aici, spunând că sunt de la Scotland Yard. Cu toate acestea, înainte de alt lucru, vă anunţ ca n-aţi fost răpite. Maşina este la dispoziţia celeia dintre voi care doreşte să plece la Londra. În locul vostru, aş rămâne.

Le povesti cele ce se întâmplaseră. Cele trei vedete păreau să capete încredere.

— Ai vorbit foarte cinstit, Miss Holm, spuse Irene Cromwell; rămân.

— Pentru ce vom fi aici mai în siguranţă decât la Londra? întrebă Sheile Ireland.

— Pentru că avem pe Horace şi Hoppy, spuse Pat; şi pentru că nimeni nu cunoaşte refugiul nostru. Acum, propun să luăm un cocktail.

— Asta e o bună idee, declară Hoppy.

Horace servea tocmai friptura, când deodată rămase nemişcat, cu capul plecat. Patricia făcu la fel. Auziseră sbârnâitul motorului Rândunica.

* * *

Inspectorul Teal nu era la Scotland Yard când Raddon telefonase. Fu pus în curent cu aceasta imediat ce intră, o jumătate de oră mai târziu, şi imediat se duse în Parkside House pentru a interoga pe portar. După zece minute, înţelese după descrierea călătorilor că sora, lui Miss Avery nu era alta decât Patricia Holm, şi că Hoppy conducea maşina.

Inspectorul se gândi că pierdea un timp preţios. Sări în maşina care-l aştepta la uşă şi plecă la Cornwall House. Templar era plecat. Nu era nici la apartamentul lui din Chelsea.

— Du-mă la Weyhidge, spuse el şoferului. Poate că-i acolo. Trebuie să întrec totul.

Faţa posomorită a inspectorului se lumină brusc când apropiindu-se de pavilion, constată că ferestrele erau luminate. Sări din maşină, sună şi bătu la uşă. Uşa fu întredeschisă.

— Templar e aici? întrebă el.

— Cine? Vreţi să spuneţi poate Mister Templar?

— Da, Mister Templar! spuse inspectorul batjocoritor.

— Dacă doriţi să… murmură Horace.

Simon Templar, în smoking, cu o ţigară în gura, îndepărta pe credinciosul lui servitor.

— Lasă, Horace, spuse el. Intră Claude. Te aşteptam.

— Ah! mă aşteptai. Ai fost îndrăzneţ azi după amiază, dar acum ştiu că tu eşti Mister Z…

— Ah! murmură Sfântul; atunci sunt doi, căci l-am văzut pe Mister Z chiar astă seară.

Teal. Ridică din umeri.

— Am motive să cred, spuse el încet, că ai răpit pe Miss Avery şi că o ţii sechestrată. Nu voi părăsi această casă înainte de a fi cercetat din subsol şi până-n pod.

— Pentru ce să-ţi dai atâta osteneală, dragul meu? protestă Simon. N-am răpit şi n-am sechestrat pe nimeni. Am negat că Miss Avery ar fi aici? Ea a sosit acum o oră, cu Patricia. Tocmai mâncam. Ai sosit la cafea.

— Ah! făcu Teal, recunoşti că este aici? Recunoşti deci că eşti Mister Z.?

— Idiot! murmură Sfântul. N-am recunoscut nimic. Ţi-am spus că Miss Avery a cinat cu noi. Dacă asta înseamnă că eu sunt Mister Z. tu poţi tot aşa de bine să fii marele Lama din Tibet. Mai

avem încă două invitate, două femei frumoase. Dacă-mi promiţi să fii cuminte, te voi prezenta.

Se îndreptă spre sufragerie. Teal îl urmă.

În picioare pe pragul uşii, cu mâinile vârâte în cordonul pardesiului, Teal privi pe cele patru tinere aşezate în fotolii, în jurul căminului. El cunoştea pe Pat şi Beatrice Avery, dar avu o tresărire când auzi pronunţându-se numele Irene-i Cromwell şi Sheila Ireland.

Se adresă Beatrice-i.

— Miss Avery, spuse el, aţi venit aici de bună voie?

— Nu e prea drăguţ, ceea ce mă întrebaţi, răspunse Beatrice; nu e drăguţ pentru Mr. Templar…

— N-am intenţia să fiu drăguţ în privinţa lui Mr. Templar, spuse Teal batjocoritor. Dacă v-a adus aici cu forţa…

— E ridicol, i-o tăie Beatrice, drept cine-l luaţi pe Mr. Templar? Drept Barbă-Albastră?

Inspectorul nu răspunse. Înţelesese că Beatrice Avery n-o să-l ajute deloc. Era chiar convins că era sinceră.

— Mulţumesc, spuse el, e inutil ca să insist.

— Ai mâncat desigur peşte sau spanac, spuse Sfântul cu un aer admirativ. Faci progrese serioase. Totuşi, o greşeală: l-am văzut pe Mister Z…, în astă seară timp de cinci minute.

Teal ridica din umeri.

— Îndată ce cineva îţi face vreo confidenţă, tu începi… spuse el.

— Îţi vorbesc sincer, Claude. Mister Z era până astă seară Mr. Otto Zeidelmann. E un om gras şi puternic. Poartă o barbă neagră şi ochelari cu margini de os. Vorbeşte cu un accent german foarte pronunţat şi are un fel caraghios de a fugi. Are un birou în Bryerby House, în Victoria, dar nu te duce să-l cauți acolo. Nu cred să se mai întoarcă.

Teal privea pe Simon fără să spună un cuvânt.

Se întoarse pe călcâie şi plecă. Sfântul îl urma şi închise uşa sufrageriei.

— Haide, Claude, spuse el; nu te lăsa bătut. Nu sunt Mister Z.

— Înţeleg, răspunse Teal. Miss Avery, Miss Cromwell, Miss Ireland. Trei vedete. Trei victime posibile ale lui Mister Z. Dacă tu nu eşti Mister Z, ai adus aici pe aceste trei femei pentru ca să fie în siguranţă în timp ce îl urmăreşti pe şantajist.

— Şi iată un revolver, urmă Sfântul, scoţând din buzunar un obiect învelit într-o batistă. E al meu, dar un oarecare Raddon a lăsat pe el amprente. Fii drăguţ şi verifica dacă ele nu aparţin vreunui client de-al vostru. O sa vin sa te văd mâine dimineaţa. Ai înţeles?

— Da, spuse Teal. Cine a telefonat la Scotland Yard?

— Raddon, omul cu amprentele.

Simon însoţi pe inspector până la uşă.

— Buna seara, Claude, spuse el.

VIII

Sfântul, revenit în sufragerie, se lepădă de aerul sau de nepăsare şi sprijinit de cămin, puse întrebări celor trei femei.

Nu era uşor de interogat trei femei care erau sub teroarea ameninţărilor lui Mister Z, totuşi Simon reuşi să afle ceva.

Cu două sau trei luni mai înainte, Marcia Landor, vedeta studiourilor Atlantic, turna ultimele scene dintr-un film când se îmbolnăvi deodată. A trebuit să se întrerupă turnarea. Se şoptea, în cercurile autorizate, că Marcia fusese ameninţată de şantajist. Apoi într-o dimineaţa, fu găsită moartă în patul său: luase o doză puternică de veronal.

Coronerul dădu verdictul unei morţi accidentale, dar aceleaşi cercuri informate ştiau că Marcia nu

se sinucisese pentru că, când i s-a descoperit cadavrul, avea pe faţa o tripla tăietura, în formă de Z, care desfigura pe frumoasa vedeta a studiourilor Atlantic.

— Nimeni n-a ştiut vreodată ce-a văzut Marcia în acea seară, nici unde s-a dus, spuse Sheila Ireland, întorcând nervos între degete ţigaretul… Sărmana Marcia! Eu am înlocuit-o la studiourile Atlantic.

— Şi de-atunci v-a fost frica, spuse Simon. Tuturor vedetelor le-a fost frica. Una din ele, pe care aţi cunoscut-o bine, a părăsit Anglia. Este fără îndoiala desemnata ca victima No. 2 şi No.3 este Beatrice.

Miss Avery se cutremura.

— De trei săptămâni, spuse ea, am primit odată pe săptămână un telefon și o voce guturala, cu un puternic accent străin, îmi cerea să mă prepar să-i dau zece mii de lire şi mă prevenea de ceea ce mă aştepta dacă refuzam să plătesc sau dacă anunţam poliţia. Trebuia să dejunez la Dorchester, după ordinul dat astăzi şi dacă constatam ca furculiţele şi cuţitele desemnau un Z pe masă, trebuia sa las plicul pe poşetă. Când ai venit, am crezut că ai fost trimis de Mister Z.

— Acest om este foarte oribil, murmură Sfântul şi pentru sine adăugă: Aceste tinere preferă mai bine să plătească decât sa fie desfigurate.

A doua zi dimineaţa, când Simon pleca la Londra, Beatrice Avery şi Irene Cromwell nu se sculaseră încă; singură Sheila Ireland plecase la studio, promiţând sa se întoarcă după amiaza. Era singura dintre cele trei vedete pe care ameninţările lui Mister Z o impresionau cel mai puţin.

Teal primi pe Templar în biroul său.

— Ce mai este nou? întrebă Sfântul.

— Ceea ce mi-ai spus despre Zeidelmann e exact, răspunse Teal. A închiriat acest birou acum trei luni. Venea acolo numai scara. N-a primit niciodată scrisori. N-a lăsat amprente digitale.

— Şi acele de pe revolver, care, fie zis în trecere sunt ale mele?

Teal luă arma dintr-un sertar şi o întinse lui Simon, apoi îi dădu o fotografie antropometrică din faţă şi din profil a unui oarecare Nathan Everill.

— Îl cunoşti, spuse inspectorul.

— Da, este Andy Gump, alias Raddon. A fost vreodată condamnat?

— Odată. În 1933. Era secretarul particular al lui Mr. Sentnel, directorul unei firme de cinema. A imitat iscălitura lui Mr. Sentnel şi a făcut cecuri false. Trei ani de închisoare. După asta s-a ţinut deoparte. Scrie scenarii, mi se pare.

— Scenarii, Claude; e de asemenea locotenentul lui Mister Z… cunoaşte lumea cinematografică şi poate să informeze bine pe stăpânul lui. Ai văzut pe Mr. Sentnel?

— Am să-l văd azi după amiază.

— Şi eu, spuse Sfântul.

Se ridică şi dispăru înainte ca Teal să aibă timpul să răspundă.

Mr. Hubert Sentnel, celebru în lumea cinematografică, nu primea uşor pe oamenii pe care nu-i cunoştea.

Cu toate acestea, Sfântul făcu şi minunea asta. Puse o carte de vizită într-un plic şi o trimise lui Mr. Sentnel.

Aşteptă două minute.

Când intră, Mr. Sentnel era singur; acesta privea cu luare aminte cartea de vizită a lui Templar.

Această scrisoare, avea dedesubtul numelui lui: „cu privire la Mister Z".

— Ia loc, domnule Templar, spuse Sentnel întinzând spre el o cutie de ţigarete. Vă cunosc.

— Toată lumea mă cunoaşte, spuse Simon modest.

Alese o ţigară şi o aprinse fără grabă. Sentnel aştepta, neliniştit, învârtind între degete un creion.

Era un om mic de statură, slab, chel, cu o faţa de pasăre şi cu un aer de o vitalitate extraordinară.

— Aş fi refuzat să primesc un necunoscut, spuse el, care ar fi venit să–mi vorbească de mister Z… Dar dacă d-voastră va ocupaţi de această afacere, este deci serioasă.

— Foarte serioasă, spuse Simon. Mister Z exista ca d-voastră şi ca mine.

— Dar pentru ce aţi venit sa mă vedeţi cu privire la asta?

— Pentru că aveţi un funcţionar, un oarecare Nathan Everill, asupra căruia puteţi, sper, să-mi furnizaţi câteva informaţii.

— Nu vreţi să spuneţi poate că e Mister Z… strigă Sentnel. Asta nu e posibil.

— N-am spus că el e Mister Z… i-o tăie Sfântul, dar ştiu că lucrează pentru el. Ne poate ajuta sa ajungem până la Mister Z.

— Dacă arestezi pe Mister Z…,Templar, spuse Sentnel, îţi vom fi toţi profund recunoscători. Ştii că s-a produs deja o uşurare. Sa vezi vedetele noastre căzând bolnave misterios la sfârşitul unui film important, este teribil.

— Dumneata de asemeni? mormăi Simon.

— Nu ştiu dacă e numai o coincidenţă, dar Mary Donere turnează pentru mine ultimele scene din **Vanity Fair** şi de doua zile, pretinzând o indispoziţie, refuză sa vie la studio. Orice ar fi, sunt gata să-ţi spun ceea ce ştiu despre Everill. A avut totdeauna nevoie urgent de bani.

Sfântul nu mai asculta. Privea. Privea mâinile lui Hubert Sentnel, degetele nervoase care învârteau un creion. Şi-şi aminti alte două mâini…

Brusca descoperire pe care o făcuse din întâmplare îl uimise peste măsură de tare şi el tresări ca şi cum ar fi fost trezit din visare când cineva bătu la uşa.

— Inspectorul Teal a sosit, domnule, spuse secretarul particular al lui Sentnel.

— Mulţumesc, o să-l primesc imediat.

Apoi lui Simon:
— Aşteptam vizita inspectorului. Se interesează şi el de Everill.
— Ştiu, răspunse Sfântul. De fapt, i-am furat rândul lui de audienţă. Pot să ies pe altă uşă?
— Desigur, spuse Sentnel, ridicându-se. Aş vrea sa vorbesc mai mult cu d-ta, domnule Templar. Poliţia e foarte abilă, dar în acest caz particular… Poţi să iei masa cu mine asta seară?
— Cu plăcere.
— Perfect. Revin-o să mă iei la ora 6. Vom merge cu maşina. Locuiesc în Bushey Park.
Simon se întoarse la Cornedall House. Măsură mult timp salonul, fumând un număr mare de ţigarete. La ora dejunului, chemă pe Pat la telefon.
— Am făcut cunoştinţa unui oarecare Hubert Sentnel, îi spuse el, şi cred că ştiu cine este Mister Z… Iau masa cu el în seara asta.
— Cu Mister Z sau cu Sentnel?
— Ascultă, dragă, vei avea multe de făcut. Hoppy deasemenea… Îi vorbi timp de zece minute.
Suna şase când Simon pătrunse din nou în biroul lui Sentnel. Acesta îl aştepta. Coborâră împreună. Cineastul se aşeză la volanul unui Rolls-Royce oprit aproape de trotuar.
Noaptea era complect cernită, când Sentnel întoarse volanul la dreapta şi porni printr-o stradă mărginită de stejari. El încetini pentru a întoarce la stângă şi, brusc două umbre săltară pe scări, de fiecare parte şi deschiseră uşile.
— Opreşte maşina, spuse o voce cu accent de gheaţa.
Sfântul vroia, să apuce revolverul, când simţi un lucru rece care se puse pe ceafa lui. Sentnel frânase maşina, mobilizând Rolls-ul.
— Ce va să zică asta? mârâi Sentnel.
Apoi brusc:
— Atenţie, Templar! îi dau drumul!

Omul care era de partea lui Sentnel îi dădu o lovitură cu mânerul revolverului în cap şi cineastul se prăbuşi pe volan înainte de a putea da drumul la maşina.

— Coboară, Sfântule, spuse vocea lui Raddon.

Simon ascultă. Recunoscu, tonul lui Raddon-Everill, pântecul enorm al lui Zeidelmann şi văzu alţi doi oameni ieşind din umbră şi încadrându-l. Se îndreptară, printre arbori, spre o altă stradă unde era un fel de automobil-furgon ale căror uşi erau deschise. Sfântul se lăsă închis. Furgonul se puse în mişcare.

IX

În obscuritatea ce domnea în furgon, Sfântul constată că nu-l percheziţionaseră. Fuseseră mulţumiţi sa-i ia revolverul. Aprinse liniştit o ţigaretă şi aşteptă. Furgonul mergea acum pe o stradă excelentă. După un sfert de oră, vehiculul se întoarse la stângă şi porni pe un drum în stare proastă. Însă câteva minute ajunse la o alee cu pământ moale. Furgonul se opri.

Simon auzi voci şoptind, apoi uşile se deschiseră. Fascicolele luminoase a trei lămpi electrice puternice pătrunseră în întunericul din furgon.

— Ieşi, spuse Raddon, sec.

Sfântul ascultă. Furgonul se oprise lângă o tindă de piatră. Simon fu târât în interiorul unui fel de hall umed cu pereţii goi. Aici, fu percheziţionat minuţios, îi fu luat şi pumnalul pe câre-l legase de antebraţul stâng. Mister Z… îşi amintea de felul cum ştia Simon să-l mânuiască.

Apoi îi încrucişară mâinile în faţă şi-i legară încheieturile.

— Urcă!

Fu împins spre o scară care tremura, foarte repede, care urca în spirală lângă peretele unui turn

rotund. Nu avea parmalâc…

Urmat de cei patru oameni, Sfântul ajunse sus într-o cameră rotundă care semăna cu un trotuar circular larg. Înăuntru se deschidea imensul cerc negru care corespundea cu golul făcut de scară.

Raddon împinse pe Sfânt lângă perete şi trecu sfoara care lega mâinile lui Simon într-un inel de fier înţepenit în piatră, deasupra capului prizonierului. Raddon înnodă solid frânghia.

— Pot încă să zvârl cu picioarele! spuse dulce Sfântul.

— Aşteaptă, spuse Mister Z. batjocoritor.

Cei doi oameni care nu vorbiseră încă, ascultând de un semn al lui Mister Z… rostogoliră spre Sfânt o piatră mare fixată solid la capăt cu un cablu subţire. Unul din ei legă cablul de gleznele prizonierului.

— Acum poţi să dai din picioare! spuse Mister Z.

Sfântul nu răspunse. Cu braţele ridicate, ţinute întinse de inelul fixat deasupra capului, constată ca nodul de la încheieturi era un simplu laţ şi se întreba pentru ce neglijaseră sa-i lege braţele mai bine.

Drept răspuns la această întrebare mută, cei doi oameni la un semn al lui Mister Z… împinseră piatra spre deschizătura centrală. Greutatea întinse picioarele lui Simon. Frânghia de la încheieturi se întinse, strângând laţul.

Mister Z… umbla neglijent cu pumnalul lui Simon în mâinile lui înmănuşate.

— Te-ai amestecat în afacerile mele, murmură el, cu acelaşi accent puternic german. Spune-mi ce ştii sau ia-ţi adio de la frumoasa ta faţă.

— Oh! spuse Simon, foarte calm, eu nu sunt vedetă de cinema. Litere alfabetice pe faţa mea nu-mi vor întrerupe cariera.

— Nu vrei sa răspunzi la întrebare? spuse moale Mister Z… Atunci iată ce voi face! Am să tai frânghia care ţine încheieturile tale legate de inelul

de fier şi-ai să cazi de la o înălţime de 60 de picioare. Apoi o să îndepărtăm frânghia şi o să se spună că a fost un simplu accident.

Sfântul a privea fix pe Mister Z… I se părea că un fel de nebunie ucigătoare pune stăpânire pe omul cu pântecul mare, dar răspunse liniştit la ameninţarea cu moarte:

— Haide! Ce mai aştepţi?

Mister Z… făcu doi paşi înainte şi începu să taie frânghia cu pumnalul. Simon desfăcuse mâinile și degetele lui se agăţară de inel în momentul când ultimele fire de cânepă cedau sub tăişul lamei. Lama alunecase. Sfântul nu se mai susţinea, deasupra abisului, decât cu puterea degetelor.

— E drăguţ așa, murmură el.

Susţinea dubla greutate a pietrei şi a corpului său cu o singură mână, zvârli mâna dreaptă, apucă capul lui Mister Z… cu braţul şi strânse.

Otto Zeidelmann nu era puternic şi nu cunoştea apărare clasică contra unei lovituri ca asta. Stătea moale, inert în braţul lui Simon.

Raddon şi complicii săi săriră prea târziu în ajutor.

Dacă mai mişcaţi, spuse Simon rece, Mister Z… mă va însoţi în călătoria spre fundul abisului.

Cei trei bandiţi rămaseră nemişcaţi.

— Hei! Templar! strigă o voce de jos. Eşti acolo sus?

— Da, Hoppy, strigă Sfântul. Urcă şi încredinţează-te.

Se auzi trosnind scările, apoi Americanul, suflând ca o locomotivă, apăru, urmat de Patricia. Dacă lui Hoppy îi repugna sa gândească şi să reflecteze, era în schimb un om de acţiune. O secundă după sosirea lui, ridicase piatra grea pe marginea trotuarului şi desfăcu nodul. Patricia dezarma liniştită pe Raddon şi pe cei doi oameni ai lui.

— Aţi sosit la timp, spuse Sfântul surâzând. Hoppy, crezi că te poţi însărcina să-l ții pe Mister

Z?

— Cu degetul cel mic.

Apucă pe Mister Z… de gulerul hainei şi-l puse pe picioare.

Simon se aplecă şi luă pumnalul.

Ţine-l, Hoppy, spuse el. Întoarce-l cu faţa la mine. Eu de asemenea sunt chirurg câteodată.

Cu o mişcare repede, care făcu pe Patricia să tresară, înfipse lama pumnalului în enorma burtă a lui Mister Z. Se auzi o şuierătură lungă şi bondocul se dezumflă ca un pneu crăpat.

— Mă întrebam dacă va şuera barba, ochelarii şi palăria lui Mister Z.

— Miss Sheila Ireland, murmură el.

— Dar, spuse în fine Pat, când îşi regăsi sângele rece, mi-ai spus că Mister Z… era Sentnel. Am crezut-o. De altfel, Horace l-a dus la casa din Weybridge, să audă vorbindu-se de Sentnel. Sheila ştia că-l cunoaşte pe Raddon şi că putea să vorbească. În acest caz, era forţată să lucreze imediat dacă bănuielile mele erau adevărate, bine înţeles. Şi am avut dreptate.

— Ea a părăsit locuinţa îndată ce am vorbit de vinovăţia eventuala a lui Sentnel, spuse Pat; dar nu m-aş fi gândit niciodată…

— Am înţeles, în biroul lui Sentnel, urmă Sfântul. Acesta învârtea între degete un creion. Brusc mi-am amintit că la Bryerby House, Mister Z… făcuse acelaşi lucru, dar gestul era diferit. În mintea mea o a treia imagine se ivi: am revăzut pe Sheila Ireland învârtind între degete ţigaretul.

Privi lung pe tânăra femeie care se sucea în zadar ca sa scape din strânsoarea brutală a lui Hoppy.

— Ai fugit de asemenea într-un mod straniu, în strada după ce ai părăsit biroul din Bryerby House, spuse el. Cât despre motivele care te-au împins la crimă, am ezitat mult timp ca să înţeleg că era vorba de o rivalitate între vedete. Dar Raddon te

avea în mâna, de la moartea Marciei Lancon… şi lui îi trebuiau mulţi bani!

Se întoarse spre Pat:

— N-am văzut nimic din vechiul castel, spuse el. Unde suntem?

— E o casă locuibilă care cade în ruine, spuse Pat. Trebuie să fie a lui Mister Z.

— Pariez că o să descopăr aici o casă de bani. Nu pot să lucrez totdeauna pentru glorie. Afacerile sunt afaceri. Hoppy, tu du pe aceşti patru, strâns legaţi, în furgon, până la Weybridge. Pat te va însoţi şi-mi va lăsa „Rândunica”. N-o să întârzii mult aici. Pat, sosind, va chema prin telefon pe amicul nostru Claude.

Se întoarse spre Sheila Ireland.

— Am un amic care se interesează mult de cinema, spuse el. Vă va procura la amândoi, ţie şi lui Raddon, câte un contract de lungă durată. Filmele asupra închisorilor au în acest moment un succes considerabil.

SFÂRŞIT

[1] Muncă silnică.

CUPRINS

Table of Contents